Glossy books

linda francis lee

PUR ȘI SIMPLU SEXY

Julia Boudreaux este sălbatică şi sexy. Când totul pare să se ducă pe apa sâmbetei, îşi împachetează pantofii cu toc şi renunţă la bărbaţii care-i aduc doar necazuri. Ca să-şi păstreze jobul din televiziune, hotărăşte să creeze un proiect de succes: o emisiune în care să schimbe un bărbat necizelat din West Texas într-unul sensibil. Uşor de zis, greu de făcut...

Ben Prescott, poliţist sub acoperire, este rănit în urma unei misiuni. Incredibil de atrăgător, el revine în viaţa Juliei, femeia care îi înfierbântase sângele. Ea s-a transformat din Mae West în Maica Tereza şi acum vrea să facă din el un tip sensibil. Numai că situaţia pare să-i scape de sub control. Va putea acest bărbat irezistibil să riste totul pentru o femeie care a dat de bucluc?

ISBN 978-606-579-309-5

nemira.ro

În seria SEXY, au apărut

Incredibil de sexy
Păcătos de sexy

Originară din Texas, LINDA FRANCIS LEE și-a început cariera în publicistică încă din studenție. A scris primul roman, *Blue Waltz* (1996), bine primit de presă, în vreme ce preda statistică și probabilități. Au urmat, de-a lungul anilor, nu mai puțin de optsprezece volume de proză, cele mai noi urmând să fie ecranizate. Multe dintre romanele semnate de tânăra scriitoare, care locuiește acum la New York, sunt bestselleruri traduse în douăsprezece limbi în doar câțiva ani. Nominalizată la diverse distincții, autoarea a câștigat, printre altele, prestigiosul Premiu RITA.

Linda Francis Lee

PUR ȘI SIMPLU SEXY

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LEE, FRANCIS UNDA
Pur şi simplu sexy / Linda Francis Lee ; trad.:
Dorina Tătăran. - Bucureşti: Nemira Publishing
House, 2012
ISBN 978-606-579-309-5

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Linda Francis Lee
SIMPLY SEXY
© 2004 by Linda Francis Lee

© Nemira, 2012

Redactor: Claudia DĂBOVEANU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-309-5

MULȚUMIRI

Aș dori să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat într-un fel sau altul, cât timp am scris trilogia *Sexy*.

Lui Charlotte Herscher, pentru că a înțeles ideea trilogiei și mi-a oferit sfaturi prețioase. Ca întotdeauna, mulțumiri lui Amy Berkower, pentru amabilitatea ei și pentru consiliere. Ofițerului Robert Giannetta, pentru că mi-a oferit informații despre munca de polițist sub acoperire. Ameliei Grey, lui Lorraine Heath, lui Nicole Jordan și lui Michele Jaffe, pentru veselie, prietenie, pentru disponibilitatea de a citi și pentru că mi-au împărtășit din ideile lor. Lui Travis Rutherford, pentru că ne-am distrat foarte tare și pentru excelentele idei de marketing. Lui Sally Cato, pentru uimitoarele coperte. Și, ca de obicei, lui Michael, pentru tot.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Subject: Mândră

Julia, mă bucur tare mult că rămâi la KTEX chiar și după ce vinzi postul. Știu că o să te descurci foarte bine. În plus, acum, că m-am retras de la conducerea postului, o să lucrez alături de tine, „în tranșee" Oricum, după ce mă întorc din luna de miere!

Ce fel de emisiune te gândești să faci?
Chloe

Chloe Sinclair
Fost manager KTEX TV, West Texas, canal de televiziune premiat.

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Mărturisire

De fapt, mă mai gândesc dacă să rămân. Adică, sincer, fetelor, eu să realizez o emisiune tv? Sunt o grămadă de chestii pe care le pot face, în afara televiziunii. Pot fi muza unui artist. Pot fi chiar eu un artist. Sau poate că o să găsesc un tip frumos și bogat, pe care să-l învârt pe degete. S-ar putea chiar să-mi placă să fiu o femeie întreținută. <g>

xo, j

Julia Scarlet Boudreaux
Fost proprietar KTEX TV, West Texas, canal de televiziune premiat.

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Emisiuni

Julia, știu că nu vorbești serios – mă refer la chestia cu „a fi întreținută" Mereu bravezi și vorbești aiurea, dar știu că nu ai lua bani de la un bărbat mai mult decât aș face-o eu. Deci, poți să începi să te gândești la o emisiune.

Vei fi un producător minunat. Și, odată ce vei fi creat un uriaș succes West Texas, nu va trebui să-ți mai faci griji pentru bani.

fblondi

Kate

P.S. Chloe, când vă urniți să mergeți, totuși, în luna de miere, tu și Sterling?

Katherine C. Bloom
Prezentator de știri, KTEX TV, West Texas.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Subject: Lasă-i pe bărbați. Gândește-te la sex.

Jules, Kate are dreptate. *Tu* și *întreținută* sunt două cuvinte care nu dau bine împreună. Tu nu ești în stare nici să te abonezi la un ziar local. Categoric, n-ai putea să-ți asumi riscul ca, pur și simplu, să fii cu un bărbat și-atât. Iar dacă ai fi întreținută, exact asta ar trebui să faci. Așa că, mai bine ai începe să produci o emisiune. Gândește-te doar la SEX. Așa cum ne-ai spus, sexul și chestiile sexy se vând mereu.

Cât despre luna de miere, plecăm în prima săptămână din noiembrie. Acum, că dragul meu Sterling a cumpărat KTEX, nu vrea să plece până nu se asigură că noul

manager al postului e instalat în locul meu. Dar apoi o să plecăm! O lună întreagă! Abia aștept!

Cu mult drag,
C.

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Uită de bărbați. Gândește-te la sex.

Scumpo, ție ți-e ușor să dai sfatul ăla cu *uită-de-bărbați*, acum, că ești măritată și fericită, cu un soț full-time, care doarme lângă tine. Dar cum ai vrea să mă gândesc la sex și să nu includ un bărbat în scenariul ăsta? Chloe, obraznico, cine ar fi zis că tu, o femeie-atât-de-modernă, o să te întorci împotriva noastră? Ce-ai ascuns în sertarul de lângă pat, în tot timpul ăsta?

Cât despre propria mea emisiune, cred că o să mă mai gândesc. Sincer, aveți dreptate amândouă. Mă îndoiesc că aș putea să fiu la dispoziția unui bărbat. Să sperăm că o să am ce să-i prezint lui Sterling până vă întoarceți. Deocamdată, chiar o să mă gândesc la sex. <g>

xo, j

1

Stătea foarte aproape de ea şi îi simţea parfumul sexy şi dulce. Dorinţa îl izbi ca o lovitură puternică în piept. Îşi spuse că trebuia să plece naibii de acolo. Nu avea nevoie de complicaţii. Totuşi, se întinse şi o atinse.

Buzele ei erau pline. Făcute pentru păcat. Se întredeschiseră, într-o respiraţie lentă şi înfiorată, care îi făcu ochii să se dilate încă un pic. Mâna îi alunecă în jurul taliei, privirea i se lipi de gură şi o trase mai aproape de el. Cealaltă palmă şi-o puse pe coapsa ei. Căldura îi cuprindea tot trupul, iar materialul lucios al rochiei i se adună în jurul încheieturii, în timp ce mâna lui urca încet. Apoi o sărută. Îi mângâie fruntea cu buzele, apoi se duse spre urechea delicată. Dar nu spre gură.

Dacă ea observase, nu lăsă să se vadă. Trupul ei vibra. Îşi dorea asta. Îl dorea sub orice formă. Îi spusese

cât de mult îl dorea, când îl luase de mână şi îl condusese spre dormitor.

Tot ce-şi dorea el era să se elibereze.

Îi trase rochia peste cap şi simţi cum îi scăpă un uşor mormăit de satisfacţie, din adâncul pieptului, la vederea fâşiei subţiri şi delicate a chiloţilor ei. Nu purta sutien, sânii îi erau rotunzi, iar sfârcurile deja ferme. Da, îl dorea.

O trase spre el şi îşi înfăşură braţele în jurul ei. O auzi murmurând, în timp ce îi săruta pieptul gol, iar mâinile ei îi desfăceau cureaua. Când i-a tras în jos fermoarul, n-a mai existat cale de întoarcere.

O conduse cu spatele spre perete, iar mişcările lor lente şi senzuale se transformară într-un amestec de gâfâieli, accelerate de dorinţă. În câteva secunde, toate hainele lor erau pe jos. O ridică, îi înfăşură picioarele goale în jurul coapselor lui şi intră în ea dintr-o mişcare hotărâtă. Ea strigă, se agăţă de el şi se arcui, să îl simtă mai bine. Trupurile lor se izbiră, cerând ceea ce ştiau că îşi puteau oferi unul altuia. Gâfâiau şi împingeau, ea zgomotos şi încurajator, el tăcut şi cu putere.

Trupurile lor se uniră, pierdute, iar dorinţa clocoti prin venele lui până când simţi tremurul ei. Dar tocmai când trupul lui căuta împlinirea, râvnind după acel moment de înfiorare şi de abandon, lumea se întoarse cu fundul în sus şi se auzi o împuşcătură, acoperind totul cu lumină şi foc.

– Nu!

Acel singur cuvânt ieşise din adâncul lui, iar ecoul îl scoase dintr-un somn adânc şi tulbure.

Ben Prescott se ridică, simțind adrenalina prin el, și privi în jur prin cameră. După femeie. După armă.

Trupul îi era acoperit de transpirație, inima îi bătea nebunește și își auzea pulsul. Nu era nicio femeie. Nu era nicio armă.

Visase. Din nou. Același vis care pusese stăpânire pe el, de când partenerul lui sub acoperire fusese împușcat, cu o lună și ceva în urmă. Scăpase de el doar pentru două săptămâni scurte, cât făcuse pe bodyguardul pentru aiurita aia de emisiune TV despre burlaci – *The Catch and His Dozen Texas Roses* – a fratelui său, Sterling, pe care o înregistraseră în casa Juliei Boudreaux.

Timpul petrecut în casa ei fusese un fel de refugiu din calea viselor și asta numai pentru că Julia, în ciuda faptului că era o sudistă foarte sexy și focoasă, era un coșmar mai mare decât cel din capul lui.

Doar amintirea felului în care îl privea în ochi și îi pronunța lungindu-i numele îl făcea să ardă de dorința de a o atinge.

La dracu'!

Își lăsă picioarele jos, pe marginea saltelei și își puse mâinile pe coapse. Încercă să se controleze și se concentră, fixând cutiile din carton care stăteau aliniate în camera mică. Mental, întocmi o listă cu lucrurile pe care trebuia să le facă înainte să se mute, la sfârșitul lunii. Să depună garanția, să nu piardă noul apartament. Să termine de împachetat.

Dar tensiunea și furia neputincioasă nu-l slăbeau. Încă nu-i venea să creadă că Henry era mort. Ultimul

raport spunea că fusese împuşcat pe o alee, în timpul unei acţiuni în legătură cu drogurile. Ben ştia că ar fi trebuit să fie acolo, cu el. Dar nu fusese.

Oricât îşi dorea, nu avea cum să schimbe trecutul. Nu putea da timpul înapoi. Deşi asta încerca să facă, noapte de noapte.

Mormăi o înjurătură şi se uită la ceas. Miezul nopţii. Alarma era pusă să sune peste o jumătate de oră. Răsuci butonul şi se ridică, mulţumit că găsise o scuză să nu se întoarcă la somn.

Îmbrăcă blugii, îşi puse cizmele lustruite şi o geacă neagră din piele. Fiind unul dintre cei mai buni poliţişti sub acoperire din El Paso, nu juca rolul tipic al unuia dintre borfaşii traficanţi de droguri. El făcea pe furnizorul – un tip cu greutate. Cantităţi mari de cocaină şi de heroină. Fără mărunţişuri.

Numele lui de stradă era Benny Cuţitarul, prescurtat ades Cuţitarul. Cu excepţia câtorva rude apropiate, nimeni nu ştia că era poliţist. Nu avea soţie, copii, unchi sau mătuşi celebre. Asta însemna să fie sub acoperire. Nu îşi putea asuma riscul ca vreunul dintre traficanţii de droguri să-şi pună lacheii să afle ceva despre el. Ar fi fost suficient ca vreun prieten inconştient, o rudă sau un vecin să spună *a, da, am auzit că e poliţist* – şi ar fi sfârşit mai mult decât sub acoperire. La doi metri sub pământ, cu tot cu Buickul lui şmecher.

Când era întrebat, spunea că lucrează în afaceri de import-export. Rudele apropiate ştiau că trebuia să spună acelaşi lucru. Traficanţii de droguri

presupuneau că era o acoperire pentru importul și exportul de droguri. Vecinii credeau că făcea bani cumpărând bijuterii din Mexic, pe care apoi le vindea prin SUA la prețuri nesimțite. Iar povestea asta îi oferea o acoperire bună și îi justifica munca la cele mai ciudate ore.

Își luă pistolul Glock de 9 mm din seiful de pe holul slab iluminat. De obicei, când ieșea la treabă, lăsa acasă toate obiectele care ar fi dat de bănuit că era polițist. Dar noaptea aceea nu era una obișnuită.

Strecură Glock-ul în tocul de sub geaca lui din piele fină. Moale ca untul. Scumpă ca dracu'. Mai mult decât evident pentru vreun mardeiaș circumspect că avea succes în ceea ce făcea. Traficanții deștepți nu făceau afaceri cu ratații.

Ieși afară în toiul nopții. Simți aerul răcoros de sfârșit de octombrie pe pielea încinsă. Pentru o clipă, îl simți ca pe o respirație rece. Un pic. Urcă în Range Roverul lui negru – tot parte din acoperire –, lăsă în jos geamul și porni.

Se întorsese la treabă de o săptămână, după aproape o lună de pauză, după ce Henry fusese împușcat. Ben încercase din răsputeri – obsesiv, spuneau unii – să găsească o urmă cât de mică a celui care-i omorâse partenerul. Nu găsise nimic. Aflase numele unui traficant fără scrupule, care era posibil să fi văzut ceva. Dar nu vorbea cu poliția.

Ben aflase unde ar fi trebuit să fie tipul într-o dimineață. Benny Cuțitarul plănuia să-i facă o vizită neașteptată. Clădirea mică din sudul El Paso fusese

deja întoarsă cu susu-n jos şi locul era supravegheat. Tot ce trebuia să facă Ben era să-l determine pe tip să vorbească. Asta presupunea încredere. Ben intenţiona s-o obţină.

Străzile din El Paso erau goale, magazinele întunecoase, cerul negru precum catifeaua. Felinarele perfect aliniate se întindeau de-a lungul drumului, iar luminile semafoarelor clipeau roşu şi galben, ca o ghirlandă de luminiţe de Crăciun.

Întoarse maşina pe Mesa Street şi o luă spre centru. Dacă nu s-ar fi lăsat de fumat cu un an în urmă, şi-ar fi aprins un Marlboro şi ar fi tras cu sete. În schimb, găsi un pachet cu gumă şi mormăi ceva despre faptul că un bărbat avea nevoie, totuşi, de câteva vicii în viaţă.

Fără o maşină sau măcar un semafor care să-l facă să meargă mai încet, Ben acceleră, mult prea mult, cu o mână ţinută lejer pe volan şi cu cotul sprijinit pe geamul deschis.

Trecu în goană pe lângă *University of Texas at El Paso*, inscripţia sculptată în stâncoşii Munţi Franklin din stânga drumului. În apropiere, pe dreapta, era Juarez, atât de aproape, încât putea vedea ferestrele întunecate ale caselor mexicanilor adormiţi, pe marginea drumurilor prăfuite şi nepavate. Un pic mai departe se vedea versiunea mexicană pătrăţoasă a Wal-Mart, foarte colorată şi înzorzonată. În timpul zilei, la difuzoarele vechi din anii '60 se auzea tare muzică mariachi.

Singurul lucru care despărţea aici Texasul de Mexic era un mic pârâu, izvorât din Rio Grande, care

adesea era secat, din cauza digurilor care opreau apa cale de multe mile în amonte de New Mexico și de Colorado. Dar nu granițele nepăzite erau problema lui. Ucigașul lui Henry îl interesa.

În câteva minute, Ben părăsi autostrada, la ieșirea din centru, și făcu dreapta, abia apăsând pe frână. Nu încetini suficient, până când trecu de primărie și de fațada modernă a centrului civic. Odată intrat pe Santa Fe Street, inima lui începu să bată același ritm cu vitezometrul. Mintea lui înlocui simțurile, care preluaseră controlul. Căuta. Analiza. Gata să se repeadă.

Erau puține felinare în acea zonă îndepărtată din sud, iar el se târa pe străzile întunecoase și sinistre, pe lângă podul din apropierea granitei, ca un hoț în noapte, în căutarea prăzii.

O găsi destul de repede.

Ben îl văzu pe tipul pe care îl căuta. Mergea singur pe un trotuar. Fără gașcă, fără alți membri ai grupului. Exact cum își dorea Ben.

Un fior de satisfacție îi trecu repede prin vene.

Nemernicul se credea grozav, mergea săltat, de parcă juca într-un videoclip de la MTV. Dar acela nu era un videoclip. Era de-adevăratelea, iar Ben paria că sub geaca lăbărțată avea o armă, fără îndoială, una lustruită, puternică, mortală. Iar Domnul Videoclip n-ar fi ezitat s-o folosească. La fel cum un traficant n-ar fi ezitat să omoare un polițist sub acoperire și să-l lase să zacă pe o alee nu departe de a acea zonă. Avertismentul fusese clar:

Nu vă puneți cu noi, altfel ne punem noi cu voi.

Întrebarea era: cui îi fusese adresat avertismentul? Cineva îl descoperise pe Henry? Sau încălcase Henry teritoriul altcuiva?

Ben avea de gând să afle.

Încetini Roverul și mai mult. Ținta lui purta blugi care atârnau, pantofi prea mari și scâlciați, iar de o parte a curelei i se bălăngănea un lanț care se ducea undeva spre un buzunar din față.

Ben stinse farurile și luă ușor curba. Ridică clapa mobilului și formă un număr.

– Încep, zise el.

– Ai grijă, Cuțitarule.

Să aibă grijă... Zâmbi mucalit, dar nu răspunse.

Coborî din mașină fără să facă cel mai mic zgomot și înaintă tăcut pe urmele bărbatului. Adrenalina și scopul lui se întâlniră în el ca niște buni prieteni. Avea nevoie de asta. Doar așa putea scăpa de coșmaruri. Acela era motivul pentru care se oferise voluntar pentru misiunea asta – se luptase s-o obțină.

Ținta se opri în fața unei cocioabe mici, abandonate. Se uită repede într-o parte și-n alta, apoi intră. Ben rămase în umbră și așteptă câteva secunde înainte să se ducă după el. Nu simțea pic de teamă. Undeva, în cotloanele minții lui, știa că nu e bine. Niciun polițist întreg la cap nu se băga în așa ceva fără o doză zdravănă de îngrijorare. Exact atât cât să te ajute să eviți greșelile. Totuși, Ben nu se gândea la greșeli.

Când intră, ținta lui tocmai aprindea o lampă mică și îi oferea astfel un avantaj.

Tipul ridică privirea, uimit.

– Cine dracu' ești? întrebă, în timp ce dădea înapoi, pe podeaua murdară.

Îndată, Ben ridică mâinile, în semn de neagresiune, simțind apăsarea tocului și a armei pe umăr.

– Nu te agita, Nando, zise calm și sigur pe el. Sunt aici să rezolvăm o afacere.

Ochii tipului se rotiră prin încăpere. Renunță să mai facă pe cocoșul.

– Nu te cunosc, *puto*. Nu fac afaceri cu tipi de rahat pe care nu-i cunosc. Pleacă dracului de aici!

Ben se prefăcu surprins.

– Vrei să-mi spui că nu faci afaceri cu tipi de rahat care au o grămadă de marfă de calitate care trebuie dată? Când am zis că vreau să facem o afacere, am vrut să spun că vreau să facem o afacere grasă.

Un zâmbet lent și amenințător, de totală încredere, i se întinse pe față.

– Și pot să-ți promit că profitul tău va fi al dracului de mare, față de ce primești de la Morales.

Morales avea legături cu un cartel de droguri columbian și controla aproape fiecare gram de „prafuri" care intra și ieșea din West Texas. Nimic nu se întâmpla fără să știe Morales și fără aprobarea lui. Dar, recent, omul devenise lacom și îi storcea pe toți, astfel că pe străzi se dusese vestea că doar Morales câștiga. În orice afacere, legală sau nu, trebuia să existe o înțelegere profitabilă pentru toți cei implicați. Carlos făcuse greșeala să uite asta.

Cei mai mulţi traficanţi de droguri – mari sau mici – nu erau în stare să spună corect Business Management 101, cu atât mai puţin să ştie ceva despre asta.

Din păcate, în ciuda greşelii tipului, nici forţele speciale din Poliţa El Paso, adică DEA, nici FBI nu fuseseră în stare să obţină informaţiile necesare despre Morales. Dar aveau să reuşească. Deocamdată, Ben se concentra pe un derbedeu care era foarte posibil să ştie ceva despre criminal.

– Ce vrei să spui cu un profit mai bun? vru să ştie tipul.

Deja era interesat. Ben aproape că zâmbi.

– Vreau să spun că Morales nu poate fi singurul *pendejo* care să facă bani în oraşul ăsta. Şi noi avem facturi de plătit, nu?

Tipul grohăi aprobator.

– Deci, tu şi cu mine o să facem o afacere.

Ben arătă spre sine cu ambele mâini, apoi spre el. Aşteptă un pic, apoi înaintă în camera goală din faţă, cu privirea atentă la tot ce era în jur, de la arcada întunecată ce ducea într-o bucătărie micuţă, la o fereastră murdară, cu un singur geam şters.

Geamul, semn al siguranţei, îi rămase în minte, dar vag.

Ben se concentră.

– Facem o tranzacţie o dată, zise el, apoi vedem. Dacă iese bine pentru toată lumea, facem treaba. Eu îţi aduc marfa. Tu îmi plăteşti cincizeci la sută din valoarea de pe stradă. Apoi o vinzi cu cât vrei.

Dacă nu-ţi place cum iese, faci mai departe afaceri cu Morales, fără supărare. Ce zici?

Ben vedea doar rotiţele care se învârteau în mintea tipului, în timp ce încerca să înţeleagă avantajele, dar şi să găsească posibilele ramificaţii.

– Despre cât vorbeşti, omule?

Nemernicul încerca să se hotărască dacă voia afacerea sau nu. Dar era tentat. Ce mod mai bun de a câştiga încrederea decât să promiţi bani gheaţă? Iar dacă încrederea nu o câştiga în acea zi şi obţinea informaţia, Ben ştia că trebuia doar să-şi convingă ţinta să încheie afacerea, să înregistreze totul, apoi va avea chiar el un traficant. De obicei, un criminal prins cu sânge pe mâini scotea din el informaţii ca un şuvoi ce ţâşneşte dintr-un cep.

Într-un fel sau altul, va obţine exact ce vrea.

– Vorbesc de şaizeci – o sută de kile, zise Ben.

Tipul pufni.

– Hai, mă, ce e aşa grozav la asta?

– Pe săptămână.

Ochii tipului se făcură mari pentru o clipă.

– Un căcat de săptămână?

– Exact. Îţi spun eu, asta e afacere. Adică, doar dacă poţi pune în mişcare cocaină de cea mai bună calitate aşa repede.

Tipul se relaxă un pic, iar lăcomia îi alungă precauţia. Pufni.

– Eu? Am cele mai bune canale de distribuţie din oraş. Licee, săli de forţă...

Pe Ben îl păli furia. Se abţinu să-l izbească pe ticălos de perete. Dar trebuia să aibă răbdare.

– Îmi trebuie o mostră, zise Nando.

Ben se aştepta la asta şi scoase calm o punguţă cu pudră albă. Nando scoase o fiolă mică şi testă repede marfa. După o clipă, ridică sticluţa la lumină, apoi fluieră şi aprobă din cap, cu ochii negri scânteind.

– Deci, vrei să faci afacerea sau nu? întrebă Ben.

Nando se îndreptă spre o gaură mică şi scoase un cântar ce fusese ascuns. Ca un vânzător dintr-un magazin cu dulciuri, cântări punga înainte să zâmbească, apoi numără câteva bancnote de o sută de dolari.

– Cincizeci la sută din valoarea străzii. Sunt omul tău, frate.

Bingo!

– Deci, spune-mi, zise Ben numărând banii, ca să tragă de timp, ce-ai auzit de tipul omorât luna trecută pe aleea Lejos?

Traficantul se încordă.

– De ce întrebi de asta, omule? Nimeni nu vrea să vorbească despre asta.

Respiraţia începu să i se accelereze.

– A fost o prostie.

Ochii i se îngustară.

Dar, înainte ca Ben să poată răspunde, un zgomot la uşa din faţă îl alarmă pe tip.

La dracu'!

Ben se întoarse exact la timp, ca să vadă un alt tip care intra. Acelaşi gen de haine lălâi, acelaşi rânjet fioros, pe care probabil că îl învăţau la şcoala

traficanților. Dar rânjetul îi dispăru în clipa în care îl zări pe Ben.

– Futu-i, Nando, ce faci? vru să știe tipul cel nou. Cine dracu' e ăsta?

– E OK, omule.

Dar întrebarea stârnise niște îndoieli în Nando și domolise lăcomia.

– Încheiem o afacere, adăugă el și se încruntă suspicios spre Ben.

– De ce dracului ai întrebat de tipul ăla omorât pe alee?

Ben intuise totul, mai puțin momentul în care Nando realizase că fusese momit prea ușor.

Noul sosit înjură, apoi nu mai rămase prin preajmă. Făcu stânga-mprejur și dispăru. Ben stătea între Nando și ușă. Traficantul înjură și o luă la fugă în casă. Ben se năpusti după el, alergând prin întuneric ca un posedat, în timp ce inima îi bătea în ritmul în care i se mișcau picioarele. Îl auzi pe tip alergând în fața lui, până când o ușă din spatele casei se deschise, apoi o auzi trântindu-se. Ben ieși din casă și se trezi într-o curte înconjurată de ziduri înalte. Nando se învârti pe loc înnebunit, nervos și speriat, înainte să scoată de sub geacă o armă.

Ben se opri brusc, cu Glock-ul întins.

– Nu agrava lucrurile, zise el cu un calm mormântal. Pune arma jos, Nando.

– Nici vorbă!

Traficantul tremura, cu ochii bulbucați.

– Dispari din fața mea.

Nu mai era așa grozav acum.

E uimitor cum se poate schimba lumea! Depinde de ce parte a armei te afli.

– Spune-mi ce știi despre crimă, Nando.

– Nu-ți spun nimic! Nu mi-e frică de tine! zise tipul, deși vocea îi era gâtuită, iar ochii i se înroșiseră de încordare. Nu-mi poți face nimic.

Îl pufni un râs curajos.

– Nu, omule, nu mă poți atinge. Dar eu o să te omor. Nu te pui cu Nando Ramirez – înțelegi, *puto?* Nu te pui cu mine!

Brusc, totul îl izbi pe Ben. Aerul rece. Nopțile nedormite. Extenuarea aluneca prin el ca scotch-ul prin vene. Se simțea copleșit de mirosul curții mizerabile, într-o lume ciuruită de traficanți de droguri, care aveau putere mai mare decât poliția. Traficanți de droguri care ar fi împușcat un om pe la spate, ca niște lași ce erau.

Deodată, se simți epuizat și înnebunit. Făcu un pas în față.

– Pune arma jos.

Privirea tipului deveni sălbatică.

– Nu!

Își înclina capul într-o parte și-n alta gâfâind atât de puternic, încât ecoul respirației i se lovea de zidurile scorojite. Nando fie încerca să găsească un fel de scăpare miraculoasă, fie voia să vadă dacă era cu adevărat singur.

– Îl pun pe al meu jos, vezi?

Ben își lăsă în jos brațul cu arma și se mai apropie un pas.

– Nu vreau decât să vorbim.

– Omule, oprește-te! scânci tipul. Trag, jur!

– Haide, Nando. Pune arma jos.

Încă un pas.

Mâna tipului tremura tot mai mult, cu fiecare pas pe care îl făcea Ben.

– O să vorbim. Atât. Tu mă ajuți. Eu te ajut. Ți-am spus că am putea să facem bani buni împreună, mai știi? Ce zici?

Ben știa exact clipa în care traficantul avea să lase în jos arma, eșecul inevitabil i se citea în ochi, iar tupeul îi pierise brusc.

Imediat, totul fu dat peste cap.

Dinspre ușă se auzi un zgomot. La dracu'!

– Aruncă arma, se auzi o voce.

Nando era cam la opt pași, atât de aproape, încât Ben vedea cum panica lua proporții în ochii lui negri. Nando era speriat și nervos și strânse mai tare rama, cu degetul pe trăgaci. Avea să tragă.

Parcă totul se opri în loc. Ben încercă să-și ridice arma, clătinându-se într-o parte. Dar era prea târziu. Sunetul unei împușcături îi răsună în urechi, de parcă erau mai multe. Apoi avu senzația că fusese lovit.

Ben se clătină, se izbi de zid, totul în jurul lui părea un vis plin de pâclă. Nando rămase pe loc, șocat. Dar surpriza abia acum se arătă, sub forma unei pete roșii, care i se întindea pe piept.

Fusese împușcat și el.

Ben încercă să-şi pună mintea la treabă. Abia percepea vocile şi îl zărea pe Nando prăbuşindu-se.

Privi în jos şi nu văzu nimic, în afară de o gaură în blugi, abia vizibilă în lumina slabă. Dar simţea cum i se scurgea sângele pe coapsă. Se străduí să stea rezemat de zid din răsputeri, în timp ce curtea se umplea de poliţişti.

– La naiba, Cuţitarule, cum ţi-ai lăsat arma în jos în halul ăla? Încercai să te laşi omorât? pufni cineva. Eşti al naibii de norocos că am ajuns atât de repede.

Dacă ăştia n-ar fi năvălit acolo şi nu l-ar fi speriat ca dracu' pe Nando, Ben n-ar fi fost împuşcat. Dar nu reuşi să rostească o vorbă.

În cele din urmă, creierul lui reuşi să le dea câte un nume feţelor distorsionate care pluteau prin faţa lui. Crayton şi Beal.

– Tu şi Henry şi cascadoriile voastre... O nebunie, îţi spun eu, zise Crayton, în timp ce Beal îl sprijinea pe trăgătorul doborât.

– E mort, raportă poliţistul.

Tipul scund, îndesat şi roşcat se întoarse spre Ben.

– Ce naiba a fost în capul tău? Ai vrut să înghiţi un glonţ?

Cuvintele aveau un sunet ciudat şi difuz, iar Ben fu nevoit să facă un efort să le înţeleagă. În cele din urmă, încet, picioarele îl lăsară şi alunecă de-a lungul zidului.

– Iisuse, strigă Crayton, Cuţitarul e la pământ. A fost împuşcat.

Asta fu tot ce auzi Ben înainte ca lumea să se întunece.

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: anulare

Cum adică anulezi luna de miere?! Chloe, nu poți face asta. Kate, spune-i că nu o poate anula. Ben o să fie bine. Mi-ai spus chiar tu că se externează mâine.

xo, j

P.S. Totuși, cum poate un om în toată firea și respectabil ca el să se aleagă cu un glonț?

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>

From: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Subject: îngrijorare

Se externează, da. Dar e în convalescență. Încă nu-mi vine să cred că a fost împușcat! Slavă Domnului că e doar o rană la coapsă. Dacă l-ar fi lovit din alt unghi, ar fi fost mort. Pe deasupra, e între două schimbări de domiciliu. Așa că va sta cu noi până își revine de tot.

Chloe

P.S. Din câte am înțeles, Ben era în sudul El Paso și a fost prins într-un fel de altercație urmată de împușcături între niște șoferi. În toată nebunia, n-am primit un răspuns clar, dar cred că ieșea dintr-un bar.

Chloe Sinclair
KTEX TV, canal de televiziune premiat

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: îngrijorare

Chloe, Ben poate sta în casa de oaspeți cât ești plecată. Eu și Jesse suntem în oraș toată luna. O să fie bine.

Kate
Katherine C. Bloom
Prezentator de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Subject: Eşti o drăguţă, dar...

Chiar eşti drăguţă, Kate, dar Sinclair nu vrea ca fratele lui să-şi poarte singur de grijă imediat ce iese din spital sau să stea singur, aşa că... mai ales când noi suntem în luna de miere.

C

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Asta e o nebunie

Dacă Ben nu poate sta singur, poate sta cu mine. Să pierdeţi luna de miere e o nebunie. Ai nevoie de perioada asta, doar tu şi Sinclair, să vă cunoaşteţi cum trebuie. Şi n-aş zice asta dacă nu mi-ai fi spus deja că Ben va fi bine. Du-te, simte-te bine, nu-ţi face griji. Mă descurc eu cu Ben.

xo, j

P.S. Trebuia să fi ştiut că *Ben* şi *respectabil* nu au ce căuta în aceeaşi propoziţie. Şi apropo, nimeni nu mi-a spus vreodată cu ce se ocupă.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Subject: Griji

Jules, știi că te iubesc, dar amândouă știm că tu și Ben nu vă înțelegeți. Mereu mi-e teamă că între voi o să iasă cu scântei – și nu mă gândesc la un foc de tabără... Mă tem că fără cineva în preajmă și cum e el slăbit, s-ar putea să-l... ei bine... să-l desființezi din vorbe.

Cea mai bună prietenă a ta, care te adoră,
C.

P.S. Sterling nu vorbește prea mult despre Ben. Dar, în timp ce familia lui era la spital, i-am pus mamei lor niște întrebări despre el. Ea zice că Ben e un fel de geniu scump și drag al import-exportului. Lucru care explică de ce era într-un bar la graniță.

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Desființări din vorbe

E amuzant, C., cred că amândouă știm asta: chiar și împușcat, Ben Prescott nu e o floricică suavă – evident, asta trebuie să fi fost *singura* lui calificare ca bodyguard

pentru *The Catch*, luna trecută, din moment ce s-a dovedit că e cineva pasionat de import-export! Nu-mi vine să cred că avem un tip care vinde kitsch-uri, însărcinat să ne apere în timp ce înregistrăm! Ce făcea dacă dădea buzna vreun criminal? Arunca în el cu obiecte decorative din aramă? <g>

Cât despre desființările din vorbe, dacă cineva e în pericol, eu sunt aceea. Dar pot să-i fac față. Du-te în luna de miere și fă sex sălbatic, cât cuprinde. Apoi poți să te întorci și să ai grijă de Ben, pentru liniștea ta. Promit să nu-l omor cât ești plecată. Pe cuvânt de cercetașă.

xo, j

P.S. Ben? Scump? Dovadă că dragostea de mamă e oarbă.

2

Există bărbaţi pe care o fată deşteaptă ştie că trebuie să îi evite. Ben Prescott era unul dintre ei.

Julia îl cunoscuse cu o lună în urmă. Era noul cumnat al lui Chloe, iar Chloe nu mintea când spunea că Julia şi Ben nu se înţeleseseră încă din ziua în care se cunoscuseră. Ceea ce o făcea pe Julia să-şi pună întrebări despre ea, din moment ce, conştientă fiind, îl invitase să stea la ea pe băiatul rău, arătos, cu şolduri înguste şi... arogant.

Julia era în biroul tatălui ei, încerca să lucreze, şi abia auzi că suna cineva la uşă. Nu-i trecu prin minte să se ridice să deschidă. Când soneria se auzi a doua oară, strigă:

– Zelda, scumpo, nu deschizi?

Dar, în clipa în care rosti cuvintele, îşi aduse aminte. Cu trei zile în urmă, fusese nevoită să-i lase să plece pe ultimii oameni care mai rămăseseră în

personalul Boudreaux. Şi, cum e mai rău, a trebuit să-şi ia rămas-bun de la cea pe care o ţinuse cel mai mult timp, care fusese cea mai sinceră şi rămăsese complet devotată, acceptând salarii tot mai mici. Nimănui nu i-ar fi venit să creadă cât de mult însemnase acea menajeră pentru Julia. Şi, dată fiind politica lui Philippe Boudreaux cu privire la femei, pe care le schimba foarte des, de când mama Juliei murise, în urmă cu aproape douăzeci de ani, Zelda îi fusese un fel de mătuşă dragă, minunată şi fidelă.

Dar Zelda nu mai era... Încă o schimbare dintre multe altele care se petrecuseră în viaţa Juliei, de la moartea tatălui ei.

Refuzase să se gândească la rudele pe care le mai avea – adică niciuna – sau la faptul că pseudofamilia ei, formată din Kate şi Chloe, se căsătorea mai repede decât era ea în stare să le cumpere cadouri de nuntă. Se ridică de la biroul extensibil, cu picioare mari şi curbe, unde ea se ghemuia şi îl aştepta pe tatăl ei să se întoarcă acasă, când era mică.

Amintiri – de genul celor care îţi umplu mintea, îţi fac inima să tresară şi ochii să-ţi ardă. Îi era dor de tatăl ei, în fiecare zi. Dar exact cum spusese despre Ben Prescott, nici ea nu era o floricică suavă, aşa că nu avea de gând să permită ca asta să o doboare – cu atât mai puţin să o ruineze.

Respiră adânc şi îşi înghiţi lacrimile. Se consolă la gândul că, după vânzarea KTEX TV, a casei de la munte, a maşinilor de epocă ale tatălui ei, a acţiunilor şi a obligaţiunilor, plus a celor mai multe bijuterii pe

care le avea, va putea plăti datoriile lui și îi vor rămâne suficient de mulți bani pentru facturile pentru o lună, poate chiar două. Oricât de mult ura ideea, știa că trebuie să vândă casa. Dar fiecare agent imobiliar cu care vorbise îi spunea că scoaterea la vânzare a unei case fix înainte de sărbători era o modalitate sigură de a-și anunța jena financiară. Iar asta însemna un preț mai mic. Dacă ar putea rezista câteva luni, până la primăvară, categoric, ar obține un preț mai bun.

Așa că va aștepta. Ceea ce însemna că trebuie să găsească o sursă de venit – iar asta însemna că trebuia să arate că e în stare să creeze și să producă ceva pentru KTEX.

Se grăbi spre ușa de la intrare, îmbrăcată cu bluza ei albă preferată și în blugii verde deschis, cu imprimeu leopard. Avea tocuri înalte, iar unghiile de la picioare îi erau date cu roz aprins. O amintire a vieții ei de fată bogată răsfățată. Dar acum s-a terminat cu pantalonii de 500 de dolari perechea.

Scoase capul și aștepta o secundă, până înțelese pe deplin.

– Nu, își zise, tot nu mă deranjează.

Ceea ce era ciudat, din moment ce crezuse că va simți lipsa banilor și a postului TV. Că îi va fi dor de vechea ei viață. Dar îi era dor numai de tatăl ei.

Își lăsase liber părul lung, negru și drept, care îi venea până aproape de talie. Într-o bună zi, va trebui să se tundă. Nu putea să poarte părul atât de lung o veșnicie. Dar la douăzeci și șapte de ani nu era cazul să-și taie tinerețea.

Soneria sună a treia oară, exact când ea deschise ușa. Chloe și Sterling stăteau în fața ușii. Sterling trepida de nerăbdare, iar Chloe se opri din scotocitul în geantă după cheie, când o văzu. Dar, ca de obicei, Ben fu cel care îi atrase atenția Juliei.

Ben se sprijinea de zidul din cărămidă ce mărginea cele trei scări, care duceau la ușa din față. Arăta de parcă n-avea nicio grijă pe lumea asta. De asemenea, părea la fel de încântat de situație, cum era și ea.

Privirea lui pasională alunecă spre ea. Una dintre sprâncenele lui negre se ridică în semn de evaluare tacită, când dădu cu ochii de pantalonii ei. Pe cât de mult nu o plăcea, pe atât părea că nu l-ar fi deranjat deloc să-i dea jos blugii Escada și să i-o tragă zdravăn.

O trecu un fior la gândul acela. Trecuse mult prea mult de când făcuse sex ultima dată.

– Credeam că ai uitat că venim, zise Chloe și se forță să zâmbească.

– O, Doamne, nu, scumpo! Am uitat doar că nu mai am pe nimeni care să răspundă la ușă, zise ea candid.

Sterling părea un pic jenat, din moment ce el cumpărase postul TV de la ea. Dar Julia știa că îi dăduse un preț mai mult decât decent pentru KTEX și îi oferise și un job pe deasupra. Poate că era un corporatist necruțător, dar când venise vorba de Chloe, se transformase într-un cavaler în armură strălucitoare. Acum, Julia avea nevoie doar să dovedească tuturor și ei însăși că merita ce i se oferise. Un job.

– Intrați, zise ea și se dădu la o parte.

Sterling se aplecă să ia o geantă mare din pânză.

– Mă descurc, Sterling, zise Ben rânjind.

– La naiba, Ben, doctorul a zis că nu poți ridica nimic. Adică, doar dacă nu vrei să sfârșești în spital.

Asta îl făcu pe viteaz să tacă.

Sterling și Chloe o luară înainte. Ben se desprinse de perete și porni după ei.

– Mă bucur că ești aici, zise ea, încercând să pară că are un ton serios.

Din partea lui, urmă același gest din sprânceana brunetă ridicată, care părea și mai sinistru, din cauza cicatricii subțiri care o tăia de-a curmezișul. Nu o dată, de când îl cunoscuse, Julia se întrebase cum de omul ăsta nu-și pierduse ochiul.

Scoase de la el un zâmbet forțat, când trecu pe lângă ea, cu un mers țeapăn, care o făcu să se întrebe cât de sus pe coapsă fusese împușcat. Pierdută în gândurile în care se învălmășeau mai degrabă coapse decât răni, rămase acolo nemișcată, holbându-se la curtea din față. Îl auzi mormăind când ajunse înăuntru, ceea ce dovedea cât de necioplit și de nemanierat era. Putea însă să parieze că era bun la pat.

La dracu'.

Își alungă imaginea din minte și se căzni să se întoarcă, când o camionetă parcată peste drum îi atrase atenția. Pentru o clipă, i se păru că șoferul ținea în mână o cameră de luat vederi.

– Da, îmi închipui cât de fericită ești că mă vezi, zise Ben.

Vocea lui era atât de aproape, încât ea se întoarse brusc pe călcâie. Era chiar în spatele ei.

– Oh, ciripi ea.

Ea, Julia Boudreaux, cea care n-avea milă de nici un bărbat sexy, să ciripească. Nu-i venea să creadă. Nu-i venea să creadă că Ben Prescott o putea transforma în cineva care nu era – o şcolăriţă care ciripea. Iar ea nu era aşa, îşi spuse hotărât. Ea mânca bărbaţii la micul dejun, apoi îi „vomita" la cină.

Dar ce o tulbura cu adevărat la el era cât de bine arăta acum. Şi stătea atât de aproape de ea... Sub o aparenţă rece se afla un bărbat care încerca din răsputeri să se poarte de parcă nu ar fi fost rănit. Inima ei tresări de o îngrijorare neobişnuită. Dacă el într-adevăr se simţea rău, poate că ea se grăbise un pic să-i ofere un loc unde să stea. Ea habar n-avea să îngrijească pe cineva, cu atât mai puţin un bărbat împuşcat.

Totuşi, vestea şi mai rea era alta, după cum observă ea. Mirosea a bărbat sexy. Iar ea ştia asta. Era expertă în bărbaţi sexy. Iar acesta era un specimen în privinţa căruia radarul ei interior îi transmitea semnale de avertizare. Dacă lăsa garda jos în preajma acestui bărbat, nu se putea aştepta decât la furtuni mari şi la ape tulburi. Cu moartea bruscă a tatălui ei şi cu viaţa întoarsă pe dos, da, se descurca, dar ultimul lucru de care avea nevoie era genul ăsta de probleme.

– Eşti puţin nervoasă în prezenţa mea, păpuşă? întrebă el.

Păpuşă, rosti în sinea ei, strâmbându-se şi nevenindu-i să creadă.

El zâmbi din colțul gurii.

– Nervoasă? Eu? întrebă ea inocent.

Își mușcă buza și îl privi printre gene.

– Deloc. Deși mă întreb dacă nu eu îți provoc ție nervozitate... armăsarule.

Asta îi șterse rânjetul de pe fața arătoasă.

Deja avea un tonus mai bun. Începea să-și revină.

– Intrăm? întrebă ea.

Nu așteptă un răspuns. Mai aruncă o privire peste drum și îl văzu pe tipul din camionetă afară, printre scule și cabluri. Răsuflă ușurată spunându-și că, de fapt, nu era nimic ciudat. Zâmbind, trecu pe lângă Ben, maiestuoasă ca o regină. Cel puțin asta încercă. El o prinse de braț și se strâmbă de durere când ea îl împinse, deși își reveni repede și luă o mină implacabilă, gravă. Cine a mai auzit ca omul de grotă să arate că-l doare ceva?

– Dacă tot ne înțelegem așa de bine unul cu altul, începu el, nu mă interesează deloc să stau cu tine, dar nu am de gând să fiu responsabil pentru anularea lunii lor de miere.

– Of, la naiba! se îmbufnă ea senzual. Îmi frângi inima. Credeam că ești pe cale să-ți smulgi geaca aia din piele, să scoți la iveală un smoching, un buchet de trandafiri roz și să mă ceri de nevastă.

Bătu din picior.

– La naiba!

– Amuzant.

– Crezi?

Din motive cărora nu le găsea explicația, ochii lui s-au luminat, brusc, înveseliți.

– Ce cred e că eşti singura femeie pe care o ştiu, care ar prefera trandafiri roz şi nu obişnuitul roşu.

– Sunt orice, numai obişnuită nu, ceea ce ar fi trebuit să ştii deja – şi, cu siguranţă, nu mi-e ruşine de asta.

Îşi aruncă părul peste umăr, apoi se aplecă spre el şi şopti:

– Dacă nu vrei să te joci de-a cererea în căsătorie, poate că ai prefera să ne jucăm de-a doctorul. Mai ţii minte jocul de acum câteva săptămâni? Dacă vrei, pot să-ţi mai fac un consult.

Se aştepta ca el să se eschiveze, ba chiar să roşească. Dar el îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Sunetul era profund şi contaminant şi poate că ar fi râs împreună cu el, dacă n-ar fi fost atât de ofensată, pentru că era singurul bărbat care niciodată nu făcea ce se aştepta ea să facă.

Înghiţi în sec cu obidă şi se îndreptă spre sufrageria mare, unde aşteptau Sterling şi Chloe, dincolo de peretele din sticlă.

– Unde să pun asta? întrebă Sterling ridicând geanta lui Ben.

– Am pregătit o cameră de oaspeţi. Cea din capătul holului, cu uşă roşie. Mulţumesc.

Sterling ridică geanta pe umăr, ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg, şi porni spre aripa de est a casei.

Julia se întoarse spre Chloe.

– Mă bucur atât de mult că plecaţi în călătoria asta! Abia aştept să-mi povestiţi când o să vă întoarceţi.

– Ţinem legătura cât suntem plecaţi.

– Nici vorbă! Se presupune că o să fiți doar voi doi. Eu și Ben ne descurcăm.

– Da, nu-ți face griji pentru noi, zise Ben, cu vocea îmblânzită special pentru noua lui cumnată. Tu și Sterling aveți nevoie să fiți doar voi doi, departe de aici.

– Nu-mi fac griji pentru voi doi...

Julia și Ben râseră deodată.

– ...pentru noul manager al postului îmi fac eu griji.

– Ce e cu el? vru Julia să știe imediat.

– Nimic, de fapt am încredere în el. Sterling îl cunoaște și îl admiră. Dar, mă rog, KTEX a fost copilul meu atâta vreme...

– ...și ți-e greu să te relaxezi, termină Julia fraza în locul ei. Nu-ți face griji, amândouă iubim KTEX. Eu și Kate o să fim cu ochii pe el. Tu trebuie să te gândești doar să faci alți copii.

Chloe se înroși.

– Julia!

– Oh, nu face pe mironosița cu mine, domnișoară mai-bine-l-aș-seduce-pe-Sterling-să-nu-și-piardă-interesul-pentru-mine.

Jena o făcu pe Chloe să roșească și mai mult. Ben chiar chicoti.

– Am auzit eu niște scuze neconvingătoare în ultima vreme, dar asta le întrece pe toate.

Julia râse.

– Mai întâi Kate, apoi tu. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să mă transform exact în ceea ce nu sunt. Eu deja sunt sexy, scumpo.

– Julia!

Ben chicoti din nou.

Julia zâmbi și îi făcu cu ochiul.

Sterling reapăru.

– Julia, îți sunt recunoscător că faci asta. Știu că fratele meu nu va fi o problemă.

– Nu mă mișc de aici, zise Ben și se rezemă cu umărul de perete.

Făcea cam des chestia asta, observă Julia, și arăta foarte bine, ca un fel de James Dean *redivivus*. Nu mai era figurantul care era de obicei.

– Știu, Ben, și mai știu că vei fi un gentleman perfect.

De data asta, maxilarele puternice ale lui Ben se încleștară. Totuși, când vorbi, afișă un zâmbet.

– Eu să îi fac probleme drăguței de Julia?

Sterling oftă.

– Poate că n-ar trebui...

Julia se aplecă spre Ben și îl prinse de braț, cu un entuziasm exagerat.

– Uită-te la noi, se pisici ea.

Ben reuși să mimeze acordul.

– Ca două boabe într-o păstaie, îngână ea, mai fericite de-atât nici că se poate.

Julia îi zâmbi de parcă-l apucase pe Dumnezeu de-un picior.

– Bine, bine, mormăi Prescott cel mare. Mergem. Dar mă aștept să-ți ții promisiunea, Ben.

Prescott cel tânăr se încruntă.

– Tot ce trebuie să faci e doar să stai aici până la finele lunii, insistă Sterling. Apartamentul tău nu va fi gata până pe întâi ale lunii, iar așa nu trebuie să-mi fac griji pentru tine.

Ben își încleștă din nou maxilarele.

– Nu mai sunt copil, Sterling.

La asta, Sterling chiar zâmbi.

– Ba sigur că ești. Mereu vei fi frățiorul meu. O să consider asta cadou de nuntă pentru mine și Chloe.

– Deja ți-am dat porțelanurile, bombăni Ben.

Zâmbetul lui Sterling se lărgi.

– Aș prefera promisiunea că vei sta aici până ne întoarcem.

– La naiba!

Sterling o luă ca pe un acord și îi strânse mâna lui Ben.

– Mulțumesc, îl auzi Julia pe Sterling zicând încet.

Julia și Chloe se îmbrățișară.

– Ești sigură că e OK? șopti Chloe.

– Categoric. Nu-ți face nicio grijă. Eu și Ben o să fim bine. O să fim super. Mai mult decât super.

Așa spera.

Chloe închise ochii, apoi adăugă:

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Acum plecați de aici și beți o licoare exotică și pentru mine.

Ușa se închise lăsând în urmă o tăcere neașteptată. Ben și Julia se holbau la holul dintr-odată gol.

– Ei bine, zise Julia.

– Mda, adăugă Ben, apoi aprobă din cap. Mă duc să... despachetez.

Chiar nu arăta ca un tip de genul mă-duc-în-camera-mea-să-despachetez. Dar, cu cât petreceau mai puțin timp unul în preajma celuilalt, cu atât mai bine.

– Super, eu mă duc în bucătărie să... fac ceva.

Se întoarse și plecă. Simțea cum, în spatele ei, privirea lui o evalua în tăcere. Dar nu avea de gând să se lase intimidată. Se îndepărtă cu mersul legănat al unui iepuraș Playboy, convinsă că așa erau chit.

Tot ce primi pentru efortul ei fu un hohot de râs care continuă să îi răsune în urechi, chiar și după ce el dispăru în aripa de est a casei.

Hotărâtă să se concentreze la muncă, Julia își puse o cola, apoi se întoarse în noul ei birou. Scopul ei era să aibă o emisiune TV până la întoarcerea lui Chloe și a lui Sterling.

Era mândră de cum se descurcase cu vânzarea KTEX și plătise datoriile tatălui ei. Reușise și încă foarte bine. Putea și să producă o emisiune. Categoric.

Un fior de îngrijorare o trecu pe șira spinării. Ce fel de emisiune nouă, interesantă, proaspătă putea face? Părea că existau de toate deja. Cu cât încerca să se gândească mai mult la ceva nou, proaspăt și altfel, cu atât mai mult i se bloca mintea. Până să-și termine sucul, nu reuși decât să facă o grămadă de mâzgălituri pe un carnețel. Era plictisită și fără astâmpăr și nu mai avea răbdare. Trebuia să iasă de acolo.

Îi veni în minte un milion de chestii care trebuiau făcute prin casă. Ba chiar se gândi pentru o clipă să spele. Dar amânarea nu duse la nimic bun.

Desigur, putea să vadă ce făcea Ben. Asta era! Ce fel de gazdă era dacă nu-şi verifica musafirul? Şi încă unul rănit.

Ieşi grăbită din biroul cu pereţi acoperiţi de cărţi şi cu covoare frumoase pe jos. Trecu repede în aripa de vest, lăsă în urmă sufrageria, bucătăria, zona de utilităţi şi garajul pentru trei maşini, înainte să intre pe holul din marmură şi sticlă, cu tavan înalt. Un perete din sticlă despărţea intrarea de cea mai mare cameră din casă, folosită drept o altă sufragerie. Dar mobila putea fi mutată şi covoarele strânse, pentru a descoperi ochiului o podea strălucitoare, din lemn de esenţă tare, astfel că, brusc, se putea transforma într-o sală de bal.

Casa era în formă de U, iar holul şi sala de bal formau baza acelui U. De cealaltă parte a intrării, era un hol lung, care ducea în spate, la mai multe dormitoare şi o cameră de lucru retrasă. Înaintă pe holul acoperit de covoare şi găsi goală camera de oaspeţi pregătită pentru Ben. Sterling îl instalase pe fratele lui în camera care era legată de a ei. Proiectul era gândit ca un miniapartament cu două camere legate şi cu baie comună. Categoric, nu era locul în care îl voia pe Ben Prescott în casa ei... Dar, evident, Sterling o voia aproape de pacient.

Simţi o emoţie la ideea că cei doi fraţi aveau o legătură atât de strânsă.

Dar abia ce-i trecu prin minte gândul, că şi ajunse în uşa camerei de oaspeţi. Îl văzu pe Ben lângă pat, chinuindu-se să-şi dea jos geaca, apoi cămaşa. Vederea pieptului său gol îi tăie respiraţia.

Era frumos, ca o statuie, sculptat elegant, cu o piele moale şi bronzată. Umerii îi erau laţi, talia subţire şi muşchii tari. Chiar şi după o săptămână petrecută în spital, arăta uimitor.

Cu grijă, Ben se aşeză pe marginea patului, încercând să-şi scoată pantalonii. Se strâmbă de durere, iar asta o scoase din visare. Vina se dovedi mai puternică decât instinctul sexual.

Fără un cuvânt şi fără să bată, deschise larg uşa, ca o mare doamnă care îşi făcea intrarea în scenă.

– De ce nu mi-ai spus că ai nevoie de ajutor?

Ben ridică privirea.

– Pentru că nu am nevoie, i-o trânti el.

Urma de amabilitate de mai devreme dispăruse de tot.

– Pleacă.

– Tonul ăsta poate că ar pune pe fugă pe cineva mai slab de înger, dar cred că uiţi cu cine vorbeşti.

La asta, el chiar gemu şi lăsă capul în piept. Văzuse asta şi la fratele lui, de câteva ori, când Chloe devenea enervantă.

– Aşa e, sunt Julia Boudreaux, o femeie obişnuită să obţină tot ce vrea.

Se îndreptă spre catarama de la cureaua lui.

O apucă de mână.

Era puternic, dar surprinzător de blând, având în vedere că, evident, nu voia ca ea să îl atingă.

– Ești bună la asta, nu-i așa, păpușă?

Dacă intenționa să o facă să se simtă prost, greșise omul.

– Sincer, chiar sunt. Și o să mă abțin să-ți spun din nou *armăsarule*, pentru că nu-mi place nici să mă gândesc la cuvântul ăsta, darămite să-l mai și spun. Acum, ia mâinile. Nu ai nimic din ce n-am mai văzut.

Totuși, asta nu era pe deplin adevărat, din moment ce simțise o uluitoare... bucată de oțel... în blugii lui 501, în ziua în care se străduise să-l șocheze, când făcuse pe doctorița. Dar nu avea de gând să-i spună asta. Ar fi avut parte doar de aerele de aroganță pe care i le-ar fi provocat.

Ochii lui se îngustară și fu aproape sigură că el mormăise ceva.

– Mă descurc, repetă el.

Julia îl ignoră.

– Să începem cu cizmele. O să urmeze cureaua.

După o clipă, părea că el nu mai avea energie să lupte și se lăsă să cadă pe saltea. Julia apucă întâi una dintre cizme, trase, icni, apoi, în cele din urmă, fu nevoită să-i încalece piciorul să i-o poată scoate.

– Am reușit! strigă ea și se împletici din cauza pantofilor ei cu toc când încălțămintea ieși.

Când, în sfârșit, ambele cizme erau aliniate lângă perete, era aproape sigură că fața lui se făcuse fărâme de atâta efort.

Hmmm. Încă un semn rău. Să facă pe asistenta chiar nu era trecut în lista ei de talente înnăscute.

– Lasă-mă să-ți scot blugii.

– Mă descurc de aici încolo.

– Ești nebun?

– O să dorm cu pantalonii pe mine, mormăi el.

Ea se dădu înapoi și îi zâmbi.

– Ce drăguț. Chipeșul nostru băiat rău e timid...

– Ți-arăt eu ție timid!

Se întâmplă atât de repede, că ea abia avu timp să-și dea seama ce făcea Ben. Până să se dumirească, era întinsă pe spate, iar el era deasupra. Abia observă grimasa de durere de pe fața lui, simțindu-l peste ea.

– Ah, reuși ea să zică, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Nu putea să-și explice exact ce îi făcea bărbatul acela. Corpul lui avea o desăvârșită abilitate de a o amuți.

El, pe de altă parte, era cu totul altfel.

Dar în clipa aceea ea nu se gândea la cum e, de fapt, fiecare dintre ei. Simțea apăsarea puternică pe coapsa ei și dorința alunecă prin ea, convingând-o că existau momente când felul de a fi al fiecăruia putea să fie ignorat. Privindu-l pe Ben Prescott, ar fi pariat pe propria casă că el o putea face să toarcă precum o pisicuță. Și, poate, se gândea ea, n-ar fi fost atât de rău să guste un pic din ce avea el de oferit...

Ea scrâșni din dinți. Categoric, nu.

Își tăie dorința, ca și cum ar fi intrat cu foarfecele în cardul ei de credit Neiman Marcus. Trebuia să îl

ajute, să-i ofere un loc unde să stea, până se întorcea fratele lui. Nu trebuia să-l seducă, apoi, inevitabil, să-i frângă inima. Iar dacă ar fi muşcat momeala-unui-orgasm-tentant care i se citea în ochi, exact asta s-ar fi întâmplat. Pentru că asta făcea ea. Frângea inimile bărbaţilor. Mereu.

Chloe ar omorî-o dacă ar afla că s-ar fi atins de un singur fir de păr din capul acelui bărbat.

Aşa că îl va lăsa în pace.

– OK, zise ea încercând să ignore apăsarea seducătoare a trupului lui pe al ei. Ai câştigat. Ai dovedit că eşti mascul feroce. Acum, lasă-mă să mă ridic, să pot să-ţi dau jos pantalonii.

– Promisiuni, promisiuni, bombăni el.

Dar se rostogoli pe o parte şi nu reuşi să-şi reţină un geamăt. Energia pe care o consumase îl terminase. În câteva clipe, ea era în picioare, iar după alte câteva clipe îi trăsese în jos spre glezne blugii Levi 501. Erecţia care o apăsase mai devreme dispăruse, şi cu toate astea, tot era impresionant. Dar nu asta îi atrase privirea, ci un bandaj mare, înfăşurat în jurul taliei pe sub şortul lui alb Jockey. După cum arăta, împuşcătura era foarte aproape de vintre.

– O, Doamne, zise ea.

El râse, dar nu zise nimic. Reuşi să se culce în pat, cu muşchii încordaţi de efort şi cu o grimasă pe faţă. Părea că a adormit îndată ce puse capul pe perna din puf.

Ei nu îi venea să creadă. Chiar adormise. Era incredibil. Şi rănit...

– Cred că te-a durut, șopti ea. De ce nu mi-ai spus?

Așteptă o clipă, dar nu primi niciun răspuns.

Îl înveli cu grijă în așternuturile franțuzești și pătura din flanel. Își spuse că trebuia să plece de acolo, să-l lase să se odihnească. Și avea să plece, pe bune. Îndată ce-i va da la o parte cu delicatețe șuvițele de păr negru, care îi căzuseră pe frunte.

Întoarsă în biroul ei, Julia se așeză picior peste picior și începu să se joace cu capătul unui creion. Hotărî să facă pace cu Ben. Va fi o gazdă amabilă. Nu se va mai gândi la arsenalul de oțel și la orgasm. Până să plece de la ea, poate că vor deveni chiar prieteni.

– Prieteni, zise ea tare. Prietenă cu un bărbat, adăugă surprinsă de ineditul unei astfel de idei.

Dar îi plăcea cum sună. Putea fi prietena lui. Puteau trăi împreună în acel spațiu, fără să se gândească la sex, paturi, întâlniri sau orice altă chestie complicată, în care nu era interesată să se bage cu acel bărbat. Pentru a face perspectiva și mai atrăgătoare, când Chloe se va întoarce din Nevis, va fi încântată că Julia a fost atât de drăguță și a ajuns să se înțeleagă cu noul ei cumnat. Măcar atât putea face pentru cea mai bună prietenă a ei.

Încrezătoare în noul ei plan, își întoarse atenția spre ecranul computerului, dar sună telefonul.

– Alo?

– Ben e acolo?

Se auzea vocea unei femei, care suna patetic. Nerăbdător. Nu înțelegea: de unde știa o femeie că Ben era acolo?

– Doarme. Pot să-i transmit ceva?

– Ah...

Dezamăgirea era evidentă.

– Nu, e în regulă. O să revin. Știi cumva când se trezește, ca să-l sun atunci?

– E vreo urgență? Pot să te ajut în vreun fel?

– Urgență? Nu.

Femeia oftă.

– Voiam doar să-l văd pe Ben. Toți vorbesc despre cum a fost împușcat. Un prieten al lui mi-a spus că stă la tine. Crezi că e OK dacă vin să-l văd?

Femeia părea disperată. Oare chiar existau femei disperate?

– Asta e o întrebare pentru Ben. Lasă-mi numele și numărul, i le dau și te va suna.

Femeia se conformă.

– Te rog, spune-i să mă sune.

Julia închise. Doar că telefonul începu să sune din nou. Și din nou. În decurs de douăzeci de minute, preluă un teanc de mesaje de venerație pentru Ben și nu reuși să lucreze nimic. După ce o refuză politicos pe ultima femeie care o imploră să-l trezească pe Ben, scoase telefonul din priză.

Trebuia să se concentreze, nu să se joace de-a secretara pentru superficialul din camera cealaltă. Nu, nu era superficial, își aminti repede. Era noul ei prieten. Da, prieten.

Mulțumită, căută pe Google reality-show-uri și trase cu ochiul la ele, în speranța că o s-o lovească vreo idee.

Existau *The Bachelor. The Bachelorette. Joe Millionaire. My Big Fat Obnoxious Fiance.* Helloooo?! Ce aveau oamenii ăia în cap? Nu-i greu de ghicit. Producătorii probabil că erau exact în aceeași poziție ca ea. La fel, ea avea nevoie de ceva nou și diferit. Diferența dintre ei și ea era că, în clipa în care ea va găsi ceva, va fi fabulos.

Continuă cu *American Idol, Survivor One Zillion.* Apoi văzu o grămadă de emisiuni de transformare, gen „înainte și după"...

Tresări. Îi plăceau mult emisiunile acelea. De fapt, cui nu-i plăceau? Putea găsi femei pe care să le facă să arate altfel.

Se strâmbă. Asta n-ar fi fost ceva proaspăt sau nou sau altceva ce l-ar fi dat pe spate pe Sterling, când avea să se întoarcă.

Atunci o lovi inspirația. Putea să se schimbe pe ea.

Ideea îi trimise șocuri prin corp, valuri de șoc îngrozitoare. Să se ridice pe valuri, ca un surfer din California, era fascinant!

– Să mă schimb? Eu? se întrebă cu voce tare.

Adevărul era că toată povestea asta cu viața ei dată peste cap o cam epuizase. Lumea ei se schimbase atât de drastic, încât abia o mai recunoștea. Așadar, de ce nu s-ar fi schimbat și ea?

Se îmbățoșă. Când se aplecă, întrezări decolteul bluzei. Fusese o fată rea atât de mult timp, încât îi

era greu să-şi închipuie că putea să nu arate măcar un pic din ce avea. Ce s-ar face fără pantalonii strâmţi şi fără fustele scurte?

Se uită spre pantofii ei cu tocuri înalte şi se strâmbă ca şi când ar fi simţit o durere acută la gândul că ar renunţa la ei.

Dar asta trebuia s-o facă, realiză cu o tresărire. Să o ia de la capăt, să se schimbe într-o Julia Boudreaux îmbunătăţită. Nou-nouţă.

Un fior o străbătu, pentru că, sincer, viaţa de femeie fatală era extenuantă. Părul, hainele, machiajul. Cumpărăturile ar fi reprezentat un mod eficient pentru a epuiza o femeie mai slabă. Să ţii pasul cu tendinţele modei era un coşmar. Trebuia să ştii clar ce era sexy şi ce nu. Ferească Dumnezeu ca o tipă să fie prinsă cu o poşetă Prada de anul trecut...

Există oameni care cred că texanii erau preocupaţi doar de cai, *Hee Haw*[1] şi de căpiţe. Dar se înşală. Dacă ar enumera statele în ordinea preocupării pentru stil, de departe, New York s-ar clasa pe primul loc – toate doamnele alea respectabile şi toate fotomodelele... California ar urma lejer pe locul doi – toţi actorii de cinema şi starletele care se visau actriţe. Dar Texas ar ocupa un respectuos loc trei. Dumnezeule, Neiman Marcus se născuse în Dallas, Texas.

Dar cel mai greu pentru o fată rea era să se vadă cu atâţia bărbaţi bine... Oamenii cred că asta e doar un fel de distracţie non-stop. Nu e. E extenuant. Să-şi

[1] Emisiune TV de divertisment, cu muzică country (n. tr.).

păstreze reputația intactă, să se asigure că nu se bagă într-o altă relație, imediat ce iese din una. Uneori, pur și simplu, săptămâna nu are suficiente zile.

Își aminti de râsul lui Ben când ea-i spusese că era bună la scos pantalonii bărbaților. Nu voise să recunoască, de fapt, cât de tare o marcase remarca aceea. O duruse, ceea ce o surprindea. Din cine știe ce motiv, gândul că acel bărbat gândea așa despre ea nu-i pica bine.

Categoric, îi plăcea sexul. Nu se temea să recunoască asta. Dar nu se culca cu bărbații, sperând să-i facă să o placă sau pentru că ar fi căutat un oarecare confort. Făcea sex pentru că îi plăcea. Punct.

Pe deasupra, ideea era că nu o făcea atât de des cum credeau unii. Nu era abstinentă, dar nici genul care să prefere aventurile de o noapte.

Oricum, era gata s-o ia de la capăt, să se schimbe. Simțea o surprinzătoare nevoie să devină o imagine a respectabilității. Va fi o fată rea... bună!

Noul scop o incita. Pentru prima dată în ultimele luni se simțea entuziastă, avea un țel. Îi plăcea ideea de a o lua de la capăt, de a șterge totul cu buretele și de a începe. Iarăși.

Pentru o clipă, se gândi să facă o emisiune din această idee de schimbare a ei. Categoric, putea înregistra tot procesul. Totuși, nu putea să-și închipuie cum s-ar transpune propria transformare într-o emisiune TV. Nu că n-ar fi fost în interes personal – *Uitați-vă la mine, devin mai bună!* –, dar niciodată nu fusese genul care să-și împărtășească sentimentele.

Mereu fusese o tipă care se distra, fără să-i pese de ce zic alții. Nu avea de gând să înceapă să-și pună poalele-n cap doar ca să obțină audiență.

Nu, transformarea ei va fi doar pentru ea. Pentru emisiune va căuta pe altcineva. Deși nu-i dădea pace întrebarea: pe cine?

Se gândi să transforme menajerele în doamne bogate, pe sărace în prințese.

Nimic nu-i părea potrivit.

Mai căută o vreme pe internet, până dădu de *Queer Eye for the Straight Guy*. Emisiunea cucerise America. Homosexuali cu înclinație spre stil luau nătângi și tocilari și îi transformau în tipi la modă.

Inima începu să-i bată repede, pe măsură ce ideea prindea contur.

Avea de gând să se schimbe, fără îndoială. Și o va face pentru că voia să se schimbe. Dar realiză că mai era ceva. Își va schimba viața – gata cu ce a fost, era timpul pentru ceva nou –, pentru că obosise să fie neîmblânzită. Se săturase de băieți răi.

Se îndreptă în scaun.

Se săturase de tipi pătimași. Nu credea că mai suporta nici măcar un singur cowboy necioplit. Și ce femeie nu se săturase să aibă de-a face cu niște tipi insensibili?

Julia se ridică și începu să patruleze prin cameră, iar tocurile i se cufundară în covorul Aubusson gros.

Ce femeie nu și-ar fi dorit să găsească un bărbat cu înfățișarea și încrederea de sine ale unui tip sexy, dar cu sensibilitatea unui „șoricel de bibliotecă"? Și

dacă un asemenea tip exista? Sau, şi mai şi, dacă pe acel bărbat l-ar crea cineva?

Capul i se învârtea. Respiraţia deveni şi mai sacadată când realiză că acela era genul de emisiune pe care o putea face. Va crea propria versiune a *Queer Eye for the Straight Guy*. Va lua tipi răi şi îi va transforma în tipi drăguţi şi sensibili. Va fi ca profesorul din *My Fair Lady*. Un Henry Higgins modern, dar pentru bărbaţi.

Scria pe ea mare, uriaş, covârşitor: succes!

Va fi în stare să-şi dovedească faptul că merita jobul de la KTEX. Şi o va face mândră pe Chloe. Îi va arăta lui Sterling că nu pariase pe „calul" greşit. Va crea un succes!

Se întoarse repede la birou. Luă o foaie de hârtie şi începu să facă o listă. Cât despre ea, tot se va transforma – va deveni o femeie responsabilă. Dar pentru emisiunea ei va găsi un bărbat pe care să-l transforme. Va înregistra întregul proces, apoi îl va edita şi va face din el un succes de televiziune.

Erau o mulţime de lucruri de care trebuia să se ocupe. Dar acelea puteau aştepta. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să găsească un băiat rău, pe care să îl transforme într-unul sensibil.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Mort sau viu

Trăiște Ben? Sau l-ai terminat? Doar verificam...
Cea mai bună și devotată prietenă a ta,
Kate

Katherine C. Bloom
Prezentator de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Insultată

Mrrr. Ce fel de femeie crezi că sunt? Văduva neagră? Deși, sincer, imaginea asta mereu m-a atras. Dar nu, e

viu şi mişcă sau cel puţin e viu şi face cam ce poate face un om rănit, presupun. Dar ajunge cu ursul rănit din aripa de est a micuţei şi bătrânei mele case. Vrei să mergem la Bobby's Place pentru o seară de refacere?

xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Scuze

Nu pot. Am planuri cu Jesse. Mergem la film. Vrei să vii? De secole n-am mai făcut nimic împreună.

Deşi, acum, că mă gândesc, azi e Seara Fetelor la Bobby's. Niciodată n-ai avut vreo problemă să mergi singură acolo. Ce s-a întâmplat?

K.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Scuze

Nu s-a întâmplat nimic. Doar că mi-am dat seama că să merg singură la un bar nu e în noul meu program. Întorc foaia. Doar ceai, brioşe şi haine cuminţi pentru

mine. Hmmm... Ceea ce înseamnă că n-ar trebui să mai merg deloc la Bobby's, cred. Mrrrr.

Să fii drăguță și cuminte e mai greu decât am crezut.

xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Ha???

Ce e povestea asta cu „întorc foaia"???

Detalii, te rog.
K

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Cu surle și tobe, te rog

Mă transform. Nici n-o să-ți dai seama când o să devin o nouă Julia Boudreaux, o frumusețe sudistă drăguță, cuminte și ultraresponsabilă, din West Texas.

xo, Julia

P.S. Poți să-mi împrumuți niște haine?

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Of, scumpo

Întrevăd probleme...

3

Pe Ben îl trezi mirosul de scorţişoară şi fursecuri. Parcă plutea pe un nor, în copilărie. Fără griji, fără probleme. Când totul era bine.

Până se mişcă.

Durerea îi trecu prin picior, până sus, în vintre. Futu-i. Şi nu în sensul ăla...

Muşcătura ascuţită a durerii îi alungă somnul, iar după o clipă, realiză unde era. La Julia, cu o rană de glonte în coapsă.

Cheful îi pieri imediat. Încă nu-i venea să creadă că fusese împuşcat.

Ben Prescott fusese o legendă la şcoala de poliţie – numărul unu din clasă. Era mai mult decât bun; era cel care stabilise standardele pentru toţi cei care veniseră după el. Precizia lui la tras cu arma era excepţională, iar reflexele, fenomenale. Avea acea calitate înnăscută de a fi foarte conştient de tot ce se întâmpla

în jurul lui, care îi dădea abilitatea de a reacționa rapid ori de câte ori se întâmpla ceva.

Dar, cu o săptămână în urmă, emoția pusese stăpânire pe el. Emoția îl făcuse neatent – îi slăbise puterea de concentrare. Emoția îl face pe om vulnerabil. Iar în munca lui nu erau permise slăbiciunile.

Fusese neatent în timp ce îl urmase pe traficant în clădire și lăsase garda jos. La naiba, își zise și își trecu mâinile prin păr. Meritase să fie împușcat.

Cu greu, Ben se ridică din pat. Totul era o corvoadă, de la a se strâmba până la a pune picioarele jos. Dar nu voia ca vreo persoană să știe asta, nici măcar Sterling. Dacă Prescott cel mare ar fi aflat adevărul, n-ar mai fi plecat în luna de miere. După cum îi spusese Juliei, nu avea de gând să strice prima adevărată fericire pe care o cunoscuse Sterling.

Așa că Ben tăcuse, dar nu numai pentru fratele lui, ci și pentru că nu voia ca altcineva din familie să stea pe lângă el mai mult decât o făcuse deja. Să le facă pe mama, pe bunica și pe sora lui să se întoarcă în St. Louis ar fi fost ca și cum și-ar fi scos dinții. Familia lui poate că era zgârcită la îmbrățișări și la trimis felicitări de Ziua Îndrăgostiților, dar el știa că le pasă, în felul lor arogant și autoritar.

El nu era prea diferit de ei când își dorea ceva. Când le spusese că vrea să se facă polițist și că nu voia să lucreze la Prescott Media, familia lui obiectase vehement. Știa că toți țineau la el. Știa că era în firea lor să-și facă griji. Dar nici ademenirile, nici implorările, nici măcar amenințările nu îl făcuseră

să se răzgândească. Nici atunci, nici acum, când se trezise la spital și când încercaseră să-l convingă să se întoarcă în St. Louis.

Dar își ținuse gura, pentru că știa că îi voiau binele. Și se va acomoda cu orice îi va servi Julia Boudreaux. În plus, își zise, zâmbind pe sub mustață, nu se făcuse polițist pentru că-i plăcea să fie prudent.

Dar rânjetul i se transformă în oftat când se gândi la ea. Niciodată nu întâlnise o femeie mai sigură pe ea și pe ce era în jurul ei decât Julia. Dacă voia ceva, încerca să obțină. Și, judecând după cele văzute cât stătuse în casa ei și făcuse pe bodyguardul, când filmaseră *The Catch and His Dozen Texas Roses*, obținea ce voia.

Chiar era o figură – al naibii de sexy, fără îndoială, dar tot figură. Fustele ei scurte și strâmte mereu îi stârniseră genul de excitare care cerea satisfacție imediată. Dar, din motive de care nu îi păsa, fusese foarte puțin interesat să găsească satisfacție cu altă femeie decât cu ea. Totuși, făcuse dușuri reci până aproape că înghețase ca naiba, înainte să aibă de-a face din nou cu ea. Julia Boudreaux nu era altceva decât o sexoasă fără milă, cocoțată pe tocuri, și jurase să se țină departe de ea.

După ce se strâmbă și se sforță din răsputeri, reuși să își tragă pe el blugii și să își bage mâinile în mânecile cămășii. Cu fruntea acoperită de sudoare, hotărî să nu-și pună cizmele. Șchiopătă spre baie, urină, se gândi să facă un duș și să se bărbierească, dar apoi își dădu seama că o simplă spălare pe față și

pe dinți îi va lua toată energia pe care o avea. Poate că după ce va mânca ce va găsi prin bucătărie se va gândi iar la duș.

Se simțea de parcă nu mâncase de o lună, așa că se luă după mirosul acela de ce o fi fost, care îl atrăgea. Ideea de a mânca și de a sta în bucătăria Juliei îi mută gândurile de la coapsa care îl durea. Din prima clipă în care îi văzuse bucătăria, îi plăcuse. Era caldă, un amestec de eleganță și confort. De multă vreme, el se descurca prin bucătării amenajate într-un colț, cu un reșou în loc de cuptor. După o viață cu servitori și bucătării impersonale din inox, dotate cu de toate, lui Ben chiar îi plăcea normalitatea de a avea o chiuvetă nespălată și un reșou.

Din prima zi când intrase în bucătăria Juliei se simțise ca acasă. Se așteptase să găsească un blat din marmură rece și servitori slugarnici. Dar chiar și pe vremea când avusese oameni de serviciu prin casă, o găsise adesea în bucătărie, în hainele ei sumare, unde făcea un ceai sau fursecuri pentru numeroasele femei pe care le găzduise pentru *The Catch*.

În ziua aceea, orice idee de confort pe care se așteptase să îl găsească în bucătărie dispăru în clipa în care ajunse acolo. Mai că nu-i venea să-și creadă ochilor. Nimeni alta decât afurisita de Betty Crocker stătea lângă cuptor, îmbrăcată cu o rochie până la genunchi, un șorț cu volănașe albe și niște balerini banali, genul purtat de profesoarele de la școala de duminică. Imaginea aceea nu avea nimic de-a face cu Julia cea cu fuste strâmte și tocuri pe care o cunoștea

și chiar o plăcea. Ba mai avea și părul negru strâns într-o coadă de cal.

– Cine naiba ești și ce ai făcut cu femeia sălbatică pe care am ajuns să o cunosc și să-mi fie antipatică? întrebă el când intră.

Julia se întoarse, fusta ei se învârti ca aceea a unei balerine, iar ochii ei violet se făcură mari. În mâna cu o mănușă de bucătărie ținea o tigaie cu chifle proaspete, cu scorțișoară.

– Bună dimineața! ciripi ea, cu un zâmbet luminos. Cum te simți azi?

Puse tigaia jos, își netezi șorțul și îi făcu semn să se așeze.

– Sper că ți-e foame. Am pregătit un festin.

El rămăsese fără cuvinte. În general, când spunea că îi e antipatică, ea avea pregătită o replică pe cât de obraznică, pe atât de acidă. Acea Julia doar zâmbea. Era crunt dezamăgit.

În timp ce ea îl invita la masă, observă că, în ciuda faptului că abia îi ajungea până la umăr, nu era deloc intimidată de statura lui.

Se așeză, iar scârțâitul călcâielor ei pe podeaua din gresie îi reverberă prin capul care îl durea. În câteva clipe, se trezi că-i pune-n față o farfurie cu omletă și brânză cheddar. Plus șuncă și cartofi și să dea naiba dacă chiflele nu erau acoperite cu unt cremos. Îi chiorăiră mațele.

– Vezi, cântă ea, ți-e foame! Și orice băiat în creștere are nevoie de putere!

– Nu sunt un băiat în creștere, Betty. Dacă vrei să-ți dovedesc, o fac cu mare plăcere.

Se întinse spre ea, dar Julia se trase, apoi îl dojeni cu degetul.

– 'Nț, 'nț, fără grosolănii cu infirmiera.

– Infirmieră, pe naiba...

– Serios, limbajul tău e oribil.

– Oribil? Ce dracu' ai pățit?

Julia râse și se întoarse pe călcâie, cu fusta rotindu-i-se din nou. Se apucă să ungă cu unt a doua tură de chifle.

– Cum adică ce am pățit? întrebă ea afectat.

– Ești... altfel. Te-ai îmbrăcat ca un fel de caricatură a respectabilității, din anii '50. Credeam că a trecut Halloweenul.

Totuși, era la fel de frumoasă ca înainte. Nu credea că Julia Boudreaux putea fi altceva decât o bunăciune. Dar peste noapte trecuse de la sexy la drăguță. Și nu-i plăcea deloc. Oricât de mult nu-i plăcea vechea Julia, o voia înapoi. Acea versiune nouă îl făcea să se simtă dezechilibrat.

Sprâncenele Juliei se încruntară în timp ce se uită la chifle.

– Chiar dacă am exagerat un pic cu îmbrăcămintea, chiar sunt altfel.

Fără să ia măcar o îmbucătură și în ciuda durerii, se ridică de la masă și se duse la ea. Julia nu realiză că era acolo până ajunse la câțiva pași în urma ei și se întoarse.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă uit mai de aproape, să văd ce se întâmplă în capul tău.

– Ce se întâmplă? Nimic. Dar, dacă vrei să ştii, asta e prima zi a noii mele imagini.

– Ce drac...

– Viaţa mea s-a schimbat irevocabil şi am decis să mă schimb şi eu. De acum înainte, sunt o fată bună.

Nu-şi găsea cuvintele. Ştia doar că simţea o nevoie copilărească să-i dovedească faptul că ea nu putea fi o fată bună mai mult decât putea el să fie băiat bun.

Se mai apropie cu un pas. Dar ea râse şi se trase la o parte, iar el nu se putea mişca foarte repede.

– 'Nţ, 'nţ, domnule Prescott.

– Ce tot... 'nţ, 'nţ? Ţi-ai pierdut minţile?

Ea râse din nou – de data asta fusese vechiul ei râs profund, gutural, un sunet în contradicţie cu ţinuta cu volănaşe.

– Dacă nu eşti în stare să mănânci în bucătărie, o să-ţi aduc o tavă la pat, se oferi ea.

El îşi lăsă privirea să alunece încet pe ea, savurând sânii mari şi talia subţire, apoi coborî spre ce ştia că era dedesubtul acelor textile afurisite.

– Îmi place ideea de a mânca şi de a fi în pat, păpuşă. Totuşi, nu mă interesează niciun fel de chifle dulci.

Focul pâlpâia în ochii lui, dar ea îl stinse repede, ca şi cum ar fi aruncat apă rece peste el. Chiar avea de gând să facă tot posibilul să îmblânzească fata sălbatică din ea.

– Dacă nu te interesează dulciurile, ce zici de niște șuncă, contracară ea și îi întinse o felie.

Chicotind, el o luă și o termină din două îmbucături. Îl privi mestecând, iar respirația îi încetini în timp ce el înghițea. Dar își scutură capul repede și mormăi ceva ce el nu înțelese și își întoarse atenția spre tigaie. Luă bolul cu unt. Iar când începu să-l pună pe chifle el ar fi jurat că mâna îi tremura.

Veni în spatele ei și îi simți trupul încordat.

– Ce faci? întrebă ea cu mâna înțepenită pe bolul cu unt.

El se apropie și mai mult și o prinse lângă masă, cu brațele puse de o parte și de alta a ei, să nu poată fugi.

– Ben, nu e amuzant.

Rosti vorbele cu încordare, iar iritarea începu să i se vadă prin masca de Betty Crocker.

– Dacă vrei să știi, fetele bune sunt doar drăguțe și amabile. De fapt, nu știu dacă ele se enervează vreodată, o tachină el.

– Doar pentru că nu au de-a face cu bărbați ca tine, zise ea printre dinți.

El râse hohotit.

– Recunoaște, Julia, ești orice, dar nu o fată bună. Hainele nu schimbă o femeie. De fapt, aș paria că rochia nici măcar nu e a ta.

– Ba este.

Pufni neîncrezător.

– Când te-ai mai îmbrăcat tu așa?

Julia hotărî să nu-i răspundă, pe motiv că nu voia să se incrimineze sau să-și demonstreze punctul de

vedere – ceva de genul ăsta. Rochia chiar *era* a ei, dar *fusese* un costum pe care îl purtase când făcuse pe June Cleaver, la petrecerea anuală de Halloween, de la country club.

Înainte de petrecere, aflase de pariurile care se făcuseră cu privire la costumul pe care îl va purta. Iepuraş *Playboy*. Pisicuţă sexy.

Ofensată că era percepută ca fiind previzibilă, apăruse ca o mamă respectabilă. Cine ar fi ghicit că va mai purta vreodată rochia aia? Măcar până îşi va cumpăra nişte haine noi sau va împrumuta unele de la Kate, va purta orice nu era strâmt, scurt sau cu model leopard. Nu că ar fi crezut că haina face pe om – sau pe femeie. Dar avea nevoie de tot ajutorul posibil, pentru a-şi băga în cap ideea schimbării. Hainele erau doar punctul de plecare... urmate îndeaproape de fără-sex-cu-băieţii-răi.

Dar nu avea de gând să-i spună lui Ben Prescott toate astea.

Reuşi un zâmbet, chiar dacă forţat. Tipul acela îi îngreuna intenţia de a fi bună, drăguţă şi responsabilă – să nu mai spunem de promisiunea de a-i fi prietenă.

El se apropie şi mai mult şi o înghesui. Îi aruncă o privire rapidă peste umăr. Privirea lui era intensă, sexy şi flămândă şi nu avea nicio legătură cu mâncarea pe care ea se chinuise toată dimineaţa s-o prepare. Simţea cum căldura lui îi topea toată rezistenţa greu câştigată. Mirosea a pastă de dinţi şi a pat cald. Plăcut. Prea plăcut.

Apoi el se apropie și mai mult, până îi simți trupul apăsându-și-l de spatele ei. Cald și lipit de ea... Fără îndoială, arma aceea pe care o avea în blugii 501 era impresionantă.

Închise ochii și își imagină, dar numai pentru o clipă.

– Uite ce e, ai un corp uimitor, recunoscu ea, și e ușor de ghicit că noi doi am face o partidă de sex super, dar asta nu se va întâmpla.

Ben rămase nemișcat, apoi izbucni în râs.

– Mrrrr, făcu ea și se concentră hotărâtă pe chiflele cu scorțișoară. N-am vrut să spun că...

– Zău? întrebă el pe un ton senzual.

– Adică, n-am vrut să sune atât de...

– Direct? sări el. Asta e unul dintre lucrurile fascinante la tine. Gândurile îți intră în cap și îți ies pe gură fără prea multă cenzură. Nu ți-e frică să spui ce vrei. E... rar întâlnit. Și interesant.

Ea oftă.

– Nu încerc să fiu formidabilă sau interesantă. Vreau doar să fiu bună. Și ai putea fi un pic mai binevoitor cu varianta mea cea nouă.

Se aplecă mai mult spre ea.

– Să fii bună nu e amuzant.

– De unde știi?

El râse din nou.

– 1-0 pentru Julia.

Ridică un deget în aer arătând scorul, apoi se dădu înapoi.

Julia se întoarse să se elibereze, cu intenția de a sublinia regulile de bază de care se gândi că aveau nevoie pentru a coexista sub același acoperiș. Dar, în clipa în care ajunseră față în față, aspectul lui o lovi ca un trăsnet: barbă nerasă, păr răvășit, pe care nici nu se sinchisise să-l pieptene, ci doar îl periase cu degetele. Cămașa din batist, care atârna cu nasturii descheiați și îi dezvelea pieptul puternic și abdomenul plat și musculos. Dâra de păr negru, care dispărea sub blugii care îi atârnau pe coapse, nasturele de sus desfăcut, care lăsa să se întrezărească un mic V de piele albă, care nu văzuse soarele puternic din West Texas.

Telefonul sună, dar ea părea să nu se poată mișca.

– Răspunzi? întrebă el cu o voce care îi dădu fiori.

– De ce să mă deranjez? Probabil că va fi încă una dintre numeroasele gagici penibile care vor musai să îți atragă atenția.

– Ce?

– Admiratoarele tale. Au sunat toată seara, în timp ce tu dormeai. În pat.

Mintea ei începu să se agite în timp ce și-l închipuia în dormitor. Trăsese cu ochiul în acea dimineață, în drum spre bucătărie, să se asigure că totul era în regulă. În ciuda hainelor la care renunțase în mai puțin de douăzeci și patru de ore, nu se putea gândi decât la faptul că arăta sexy întins acolo și adormit. Dar acum își aminti aiureala cu hainele.

Respiră încet, excitată, iar Ben se uită la ea confuz.

– Ce e? întrebă el.

– Eşti rău, zise ea expirând brusc. Rău cu R mare. Un om de grotă! Un neanderthal!

– Hei, bombăni el şi se retrase.

Se întoarse la masă şi începu să mănânce.

– Oh, Doamne! E super!

O privi ciudat, apoi gustă din omletă.

– Ce tot vorbeşti?

Ea îşi lovi palmele una de alta.

– Eşti culmea! Vorbeşti chiar şi cu gura plină!

Se uită la ea, îşi lipi buzele una de alta şi termină de mestecat. Totuşi, era perfect. Cum de nu se gândise la el noaptea trecută?

Ben înghiţi.

– Îmi spui despre ce dracu' vorbeşti?

Se grăbi să-i explice.

– Noul meu succes TV! O să fac o emisiune despre schimbare. Dar nu o să le schimb pe femei, cum fac alţii. O să-i schimb pe bărbaţi!

– Cum, să-i schimbi pe bărbaţi?

O privi de parcă era nebună şi mai luă o îmbucătură din şuncă.

– Exact! Cam cum e *Queer Eye for the Straight Guy*. Doar că a mea va fi şi mai amuzantă. O să îi zic *Transformă Bărbatul Primitiv într-un Bărbat Sensibil!*

Ben scuipă şunca.

– Şi vreau ca tu să fii primul meu...

Aproape că se înecă, şocat, fără îndoială. Repede, ea-i dădu câteva palme pe spate, până când el se întoarse şi o opri.

– Ai înnebunit? întrebă el. Nu sunt un tip primitiv.

– Ce vrei să spui? Eşti ca un om de grotă, venit în zilele noastre, pentru un proiect ştiinţific. Un experiment de laborator. Eşti bărbatul primordial, un vas Petri plin cu muşchi şi testosteron.

Îşi dădea seama că nu ştia dacă să se simtă insultat sau flatat.

– Eşti cât se poate de primitiv! Iar cu mine la cârmă ştiu că te pot schimba din cel mai rău băiat în cel mai drăguţ. Zi da!

Ben rămase cu gura căscată. Insultat sau flatat, era prea mult.

– Poţi să uiţi de asta. Nu sunt niciun fel de... un fel de... experiment de laborator.

OK, deci se simţea insultat. Trebuia să se aştepte la asta. Ce bărbat ar recunoaşte cum e, cu adevărat? Câţi bărbaţi au idee de ce se enervează pe ei soţiile şi iubitele? Câţi dintre ei nu se holbează ca proştii atunci când perechile lor le aruncă un pahar de chardonnay în faţă?

Era perfect. Ben era perfect. Îl va schimba. Le va face femeilor care sunaseră toată seara trecută un mare serviciu – şi va distra publicul de televiziune cu întregul proces. Audienţa va creşte la greu.

– O să te transform!

Ben se ridică de la masă şi o privi.

– Nu mă interesează să fiu transformat. Ai priceput, păpuşă?

Ea îl dezaprobă.

– Lecţia unu: să-i spui unei femei „păpuşă" e atât de respingător... Să nu uiţi asta, OK?

Pentru o clipă, crezu că s-ar putea să-i spună într-un fel și mai neplăcut, dar Ben se abținu. În schimb, se întoarse pe călcâie, se strâmbă, probabil de durere, din cauza mișcării rapide, apoi ieși grăbit din bucătărie, fără să privească în urmă.

Se poate să nu fi funcționat perfect, recunoscu ea. Dar nu avea de gând să renunțe. Deloc. Avea un tip primitiv chiar sub nasul ei. N-o să-l lase să scape.

4

Un vas Petri plin cu testosteron.

La naiba. Cu cine credea ea că are de-a face? Ben bombănea în timp ce ieşea din bucătărie. Nu era vreun tâmpit care să apară la televizor. Nu era interesat de cincisprezece minute de celebritate. De fapt, nu era interesat de celebritate deloc. Ca să nu mai spună că apariţia la cine-ştie-ce-reality-show tembel n-ar fi fost tocmai un avantaj pentru jobul său sub acoperire.

Cum spusese doar câtorva persoane că e poliţist, era un adevărat chin să explice unei femei cu care se întâlnea mai mult decât o dată cu ce se ocupa. Afacerea de import-export fusese cea mai bună idee care îi venise. Dar în viaţa de cuplu intervin momente de explicaţii ciudate care-ţi fac viaţa un iad.

Deocamdată, îi era mai uşor să nu se implice în ceva pe termen lung. Îi plăceau femeile, dar nu era interesat să se apropie de vreuna.

Nu făcuse mai mult de câțiva pași dureroși, când se auzi soneria de la intrare. De data asta, Julia nu mai uită să răspundă. Trecu de el pe hol – îi aruncă o privire rapidă, ca un prădător care-și cântărește prada, înainte ca tocurile ei joase să se audă pe pardoseala de la intrare.

Îndată ce Julia deschise ușa, Ben auzi o voce familiară. Câteva clipe mai târziu, îl văzu pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui din poliție. Începuseră să lucreze sub acoperire cam în același timp.

– Ia uite cine a venit, zise Ben și se îndreptă, asigurându-se că nu lăsa să se vadă cât de rău îl durea piciorul.

Jake „Tag" Taggart fluieră.

– Eu n-aș fi așa arogant, dacă aș fi în locul tău, arăți groaznic. Deși asta nu e ceva nou, râse bărbatul.

Mereu glumiseră pe tema asta – de faptul că femeile întotdeauna se băteau pe Ben, deși Tag era în permanență în căutarea unei partenere. Se ținea doar de flirturi, era incorigibil. Nu rămânea vreodată fără parteneră și, totuși, femeile nu alergau după el ca după Ben.

– Mda, îl tachină el, chiar și împușcat, prietenul meu Benny Cuțitarul arată cam la fel. Ca dracu'.

Julia stătea deoparte, iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ben, îl întrebă pe mutește: *Benny Cuțitarul?*

Nu avea de gând să îi spună că e numele lui sub acoperire. Ea nu știa că era polițist, cu atât mai puțin sub acoperire.

Arătă spre sprânceana lui.

– Câțiva prieteni au început să-mi spună așa din cauza cicatricii.

O văzuse mai devreme că se uita la cicatrice și își dădu seama că povestea îi părea Juliei veridică. Îl crezu. Asta era neplăcut la munca sub acoperire. Trebuia să pară că acoperirea era reală – în totalitate –, altfel era mort.

– Ce vânt te aduce? întrebă Ben.

– Mmmm, ce bine miroase, zise Jake fără jenă.

Se uită la Julia.

– Mi-ar plăcea o cafea.

– Nu te-a învățat nimeni bunele maniere, Tag? întrebă Ben.

– Aș putea să te întreb același lucru, Cuțitarule. Nici măcar nu m-ai prezentat frumoasei tale doamne.

Julia chicoti și făcu un pas în față.

– Chiar vorbeam cu Ben despre lucruri precum manierele.

Îi întinse mâna.

– Eu sunt Julia Boudreaux.

– Jake Taggart, iar plăcerea e a mea.

Tag dădu să se aplece ca să-i sărute mâna, dar Ben îl trase înapoi spre bucătărie.

– Julia, ai niște cafea pentru tipul ăsta, nu?

Nu doar că îi servi cu niște cafea, dar imediat ce amândoi se așezară la masa din bucătărie, le puse în față încă o farfurie cu ouă, șuncă, cartofi și chifle.

Îndată ce-i umplu din nou lui Ben cana cu cafea, ca o chelneriță, Julia se îndreptă spre ușă.

– Vă las să vorbiți.

Ben se uită după ea. La fel şi Tag.

– Mmmm, zise Tag. E o bucăţică foarte...

– Abţine-te, Tag, şi vezi-ţi de treabă.

Taggart se roti pe scaun.

– E posibil ca Ben cel greu de prins să o fi încasat de la femeiuşca asta dichisită?

Cum să-i explice? Nu era femeiuşcă. Nici dichisită. Nici măcar nu o plăcea. Dar nu-i plăcea nici să-l vadă pe prietenul lui că-i face ei ochi dulci. Nu găsi cuvintele.

– De ce ai venit? îl întrebă, în schimb. Cred că tu eşti prietenul care le-a spus tuturor fustelor din oraş unde mă pot găsi.

Tag zâmbi.

– Dacă aş fi ştiut că stai cu o femeie frumoasă, poate că aş fi procedat altfel. Trebuia să-mi fi dat mai mult decât numărul de telefon de aici.

Ben îi dăduse numărul de telefon şi adresa, pentru că avea nevoie ca Tag să-i aducă un nou telefon mobil, după ce al lui se făcuse ţăndări în nebunia creată când fusese împuşcat. În plus, voia ca Tag să-i aducă Range Roverul. Nu avea voie să conducă încă, dar nu-i plăcea ideea de a fi ca un naufragiat fără mijloc de transport. Poate că îi promisese lui Sterling că va sta pe acolo, dar era al naibii de sigur că nu va sta fără maşină.

Exact în clipa aceea, Tag îi întinse noul telefon şi cheile de la maşină.

– Mulţumesc, zise el recunoscător.

Cei doi bărbaţi trecuseră prin multe împreună. Faptul că Tag devenise locotenentul echipei, dintre

toți detectivii, nu schimbase nimic în relația lor. Când ofițerul îi ceruse lui Ben să se înscrie, pentru a fi promovat, acesta refuzase. Mereu își dorise să fie în tranșee. Dar asta nu însemna că nu înțelegea dorința prietenului său pentru o viață mai stabilă. Era al naibii de fericit pentru el.

Ben și Tag rămaseră tăcuți în timp ce-și mâncară liniștiți micul dejun, amândoi cu pofta unor bărbați care nu-și făceau griji că vor pune pe ei câteva kile. Câteva clipe mai târziu, după ce terminară, se lăsară pe spatele scaunelor și oftară de plăcere.

– Știe să gătească, zise Tag.

– Mda.

Ben își puse șervețelul pe masă.

– Deci, cum merge?

Bărbatul care înainte zâmbise deveni serios.

– Mai bine zis cum îți merge ție? Serios.

Ben își întinse piciorul cât de nonșalant putea.

– Sunt bine, Tag.

– Nu arăți prea bine. Mă îngrijorezi.

– Nu trebuie. E o rană în carne. Nimic serios.

Tag îl studie o clipă, apoi oftă.

– Am citit raportul.

– Și?

– Am aflat ce s-a întâmplat în curtea aia din spate. Tipul te putea omorî. Nu trebuia să mergi după el.

Ben avea încă vie în minte imaginea sa stând acolo, senzația de nebunie care îl stăpânise, care îl împinsese înainte, până la marginea prăpastiei. Dar aproape că reușise și chiar ar fi reușit, dacă ar fi fost în stare să ia

arma pe care Nando începuse să o lase în jos. Atunci ar fi obținut și răspunsuri.

– Știu că moartea lui Henry te-a afectat rău. Să-ți pierzi partenerul nu-i ușor. Dar ești un polițist al naibii de bun. Unul dintre cei mai buni. Nu lăsa asta să te doboare. Nu lăsa echipa să mai piardă un om.

– Mulțumesc. Dar, sincer, sunt bine.

– Șeful nu e așa sigur. Vrea să te întâlnești cu Halderman.

– Psihiatrul?

Tag ridică din umeri.

– Am vrut să te previn. Dacă nu vrei să-ți pierzi vremea o lună cu tipul ăsta, ar fi bine să te aduni.

Ben bombăni, apoi mai luă o gură de cafea. Când puse cana jos, întrebă:

– Ai aflat ceva nou despre Henry? L-au găsit pe nemernicul care a fugit din clădire?

– Nu, nu l-au găsit. Dar se lucrează în continuare la asta. În noaptea în care a fost omorât Henry, nu era plănuită nicio operațiune.

Practic, dacă ar fi fost vreuna, Ben ar fi știut. Erau parteneri, la urma urmei. Dar sperase ca Henry să fi primit vreo misiune în ultima clipă, de care Ben să nu fi știut. Tag tocmai anulase acea posibilitate.

Ben nu voia să se gândească la ce însemna asta. Henry lucrase pe cont propriu – fără legături.

– De unde știa că avea loc tranzacția? întrebă Ben.

– Credem că el găsea traficanți pe internet, dacă îți vine să crezi.

– De ce crezi asta?

– Regar a menționat asta în rechizitoriu. Zice că Henry se pricepea la calculatoare și îi spusese că găsise ultima tranzacție pe un site. Traficanții ăștia devin tot mai inventivi pe zi ce trece.

– A verificat cineva?

– Da. Totuși, n-au găsit nimic. Eu nu mă pricep la chestiile astea legate de calculatoare, dar expertul de la secție a aruncat o privire și zice că pe computerul lui Henry nu e nimic care să ne ajute.

Tag își înfundă mâinile în buzunare.

– Mă gândeam că, dacă tot zaci, ai putea arunca un ochi pe internet, să vezi dacă nu afli ce naiba găsise Henry.

– Am nevoie de un computer.

Tag zâmbi.

– M-am gândit că s-ar putea să zici asta. E în Rover. Ți-l aduc înainte să plec.

La scurt timp, Ben își conduse vechiul prieten la mașină, refuzând să arate ce dureri avea, își luă computerul, apoi îl urmări pe Tag cum urca într-o mașină fără însemne, al cărei șofer îl adusese până acolo. Îndată ce Tag plecă, Ben simți că nu mai avea pic de energie.

Cu greu, se întoarse în camera de oaspeți și porni laptopul.

Julia lucrase toată dimineața, își notase idei pentru ceea ce credea că ar trebui să conțină emisiunea ei. Ideea de a transforma băieți răi în băieți buni o inspira. Își aminti de Ben.

Tipul pe nume Tag avea o figură periculoasă și, din nou, Julia se întrebă cu ce se ocupa Ben. Import-export? În afară de scurta perioadă cât făcuse pe bodyguardul la emisiunea lui Chloe, nu îl văzuse să lucreze ceva. Nu că ar fi putut face prea multe cu o rană la coapsă. Dar, cumva, povestea cu import-exporul nu i se potrivea. Deși poate că se înșela și afacerea îi aducea genul acela de câștig care îi permitea să aibă un Range Rover de șaizeci de mii de dolari și o geacă din piele care nu era deloc ieftină. Mai era posibilitatea ca Ben să trăiască de pe urma generozității fratelui său.

Dar ce făcea sau nu făcea Ben nu era treaba ei. Treaba ei era să îl hrănească.

După ce pregăti un prânz rapid și îl puse pe o tavă, se îndreptă spre camera lui Ben. Pe birou era un computer, dar el nu se vedea. Se opri, se întrebă unde putea fi și atunci auzi un foșnet în baie.

O, Doamne...

Ușa era deschisă și, cu o grimasă, ea înaintă un pas în cameră. Se gândi să-i lase mâncarea și să-i ofere intimitate. Dar când se aplecă să pună tava pe birou îi prinse imaginea în oglinda de la baie. Stătea pe blatul din marmură al chiuvetei, cu cămașa albastră din șifon descheiată, fără blugi, doar în chiloții Jockey albi. Își făcu o idee despre cât de puternice îi erau coapsele și văzu urma părului negru care dispărea sub un bandaj uriaș alb. O trecu un fior. Neliniște amestecată cu o dorință foarte mare.

Dar fața lui fu cea care, în cele din urmă, îi atrase atenția. Încă nu se bărbierise, iar țepii de pe fălcile

puternice şi pătrate erau negri ca noaptea şi îl făceau să pară o arătoasă vedetă de cinema, cu o reputaţie proastă. Totuşi, nu imaginea matinală a idolului ei o îngrijoră. Ben era transpirat tot şi gemea din cauza efortului pe care îl făcea să-şi schimbe bandajul de pe coapsă. Apoi se lăsă să cadă obosit pe capacul lăsat al toaletei.

Văzu la el ceva ce n-ar fi crezut că era posibil. O imensă oboseală ce părea să fie şi fizică, şi mentală. Era mai mult decât îndărătnicia de a nu-şi arăta durerea, aşa cum crezuse cu o zi înainte. Privindu-l acum, când credea că era singur, când lăsase garda jos, înţelese că avea nevoie de mai mult ajutor decât lăsase să se vadă. Ben Prescott se forţa, se lupta să arate o faţă curajoasă.

– Se pare că va trebui să fac pe asistenta până la urmă, îşi zise ea încet.

Niciodată nu avusese în baia ei un bărbat care s-o intimideze. Dar un urs rănit o punea pe gânduri. Spera doar să nu-l omoare, aşa cum se temea Chloe.

Julia inspiră adânc. Nu putea să-i spună nimeni că lui Ben Prescott nu i-ar fi plăcut ajutorul ei. Dar nu avea de gând să-l lase pe acel bădăran mândru să sufere şi mai mult sub privirea ei. Mai ales că avea nevoie de el sută la sută, să-l poată folosi pentru emisiune. Nu-şi închipui nicio clipă că, în cele din urmă, nu va reuşi să îl facă să spună „da".

Porni spre baie şi bătu în tocul uşii.

Îl văzu în oglindă tresărind, înainte ca privirile lor să se întâlnească în sticla argintie.

– Pleacă, îi porunci el.

Julia împinse ușa.

– Mereu uiți că nu mă sperii ușor.

– Ar trebui. Nu sunt vreun cățeluș mai mare pe care îl poți învârti pe degete. Îți pot face chestii care te-ar determina să plângi.

Se uită la el printre genele lăsate.

– Promiți?

Ben mormăi.

– Ai fost intimidată vreodată?

Cu vreo cinci secunde în urmă, la gândul de a face pe asistenta Nancy pentru un urs rănit. Dar nu o spuse cu voce tare.

– Nu-mi vine nimic în minte. Acum, lasă-mă să te ajut.

Îi luă brațul, iar el se opuse doar pe jumătate.

– Trebuie să te pui pe pat, iar eu o să-ți schimb bandajul.

– Nu o să schimbi nimic.

– Da, da, lasă asta pentru unul dintre vrăbiuțele care se agită și te sună. Ele ar putea fi impresionate.

Mormăi tot drumul. Fără îndoială că ea ducea o bună parte din greutatea lui.

– Îți schimb bandajul, apoi o să mănânci.

La asta nu protestă.

Îl puse pe saltea, unde el se lăsă cu un geamăt de durere și un oftat de ușurare.

– Poate mănânc întâi, zise el, de parcă nu avea suficientă energie să termine propoziția.

– Sigur.

Reuşi să se reazeme de tăblia patului, înainte ca Julia să-i pună tava în poală. Nu scoase o vorbă până mâncă jumătate din sandvici, aproape fără să răsufle. La jumătate, se lăsă cu capul pe spate, în timp ce termina de mestecat, gemând, de data asta oarecum de plăcere, apoi înghiţi. Nici n-ai fi zis că mâncase cu şase ore mai devreme.

Julia se holba la el uluită. Crescuse singură la părinţi, iar cele mai bune prietene ale ei nu aveau fraţi. În afară de tatăl ei, Julia nu petrecuse prea mult timp în preajma bărbaţilor – cel puţin nu în viaţa de zi cu zi. Ieşea cu ei, rămânea peste noapte uneori, dar mereu pleca înainte de micul dejun. Nu era genul care să se implice prea mult în viaţa unui bărbat.

Asta – cu Ben care mânca – era mult prea... intim. Iar puterea care îl cuprindea odată ce mâncarea era îngurgitată era tulburătoare. Îl plăcea mai mult slab şi vulnerabil. Iar acum trebuia să-l ajute să schimbe bandajul de pe coapsă.

În gând, glumi pe seama ideilor ei legate de slăbiciune, nevenindu-i să creadă că îi trecea aşa ceva prin minte. Era un bărbat ca oricare altul.

– Sunt impresionat, păpuşă.

Îşi forţă mintea să se concentreze şi ridică bărbia.

– Impresionat? întrebă ea pe un ton preţios.

Ben se tângui dezamăgit.

– Remarca aia cu păpuşa trebuia să te dea pe spate.

– Încerci să mă înnebuneşti?

– Încerc doar să scap de masca aia oribilă pe care ţi-ai tras-o peste faţă. N-aş putea spune că am mai

văzut expresia aia când o femeie se uita la zonele mele intime, chicoti el.

– Amuzant. Mă gândeam la bandaj.

– Cred că asta trebuie să mă consoleze, o tachină el.

– Ai terminat de mâncat? întrebă după ce Ben luă ultima îmbucătură, oftă mulţumit şi se relaxă pe perne.

– Mmm, mmm, a fost tare bun. Şi, da, am terminat.

Îi luă tava.

– Mă întorc într-un minut.

– Nicio grabă.

În bucătărie, puse repede deoparte vasele, apoi se întoarse în camera lui Ben. Deşi fu surprinsă să îl găsească adormit, fu în acelaşi timp mulţumită, pentru că, fără îndoială, nu i-ar fi fost uşor să îi schimbe bandajul fără ca el să se holbeze la ea. Să o studieze. Fără să-şi frece întâmplător braţul de al ei.

Găsi în baie bandajele, peroxidul de hidrogen şi compresele cu apă caldă şi se aşeză grijulie pe marginea patului. El murmură şi se aşeză mai confortabil, dar nu se trezi.

Fără tavă şi cu Ben dormind, Julia nu se putea împiedica să nu se uite la el. Chiar arăta bine şi era foarte bine făcut. Pieptul lui avea exact cât păr trebuia şi mergea până sub talia chiloţilor. În ciuda bandajului, era un specimen incredibil.

Uită de ea, la fel şi de noua ei decizie de a fi o fată bună şi se întinse să-i atingă linia părului de pe piept. Moliciunea lui îi cuprinse simţurile.

Pielea lui era ca untul uşor cafeniu, moale, perfectă. Urmă linia părului cu un singur deget. Mai jos, apoi şi mai jos.

Până observă umflătura clară din chiloţii lui Kockey.

Îşi ridică privirea, doar să vadă că Frumosul Adormit nu mai dormea.

Încercă să-i ofere o explicaţie.

– Cred că în povestea asta nu e nevoie de un sărut pentru a trezi pe cineva.

O apucă de încheietură neaşteptat de uşor.

Nu era un semn bun.

– În cazul în care nu ai de gând să faci ceva în privinţa asta, zise el cu un zâmbet ameninţător, în timp ce făcea semn cu capul spre chiloţii lui, îţi sugerez să pleci naibii de aici.

Julia se trase şi se ridică, uitând de bandaj.

– Am plecat, zise ea şi ar fi jurat că simţise cum îi ard obrajii.

Îi luă o clipă să realizeze că acela era un semn bun. Din partea ei. Să roşească.

Victorie!

Era mai uşor să se gândească la asta decât să se confrunte cu faptul că îşi dorea mult, mult să termine ce începuse. O mâncau degetele să meargă mai jos.

Cu un zâmbet larg pe faţă, ieşi din cameră şi se îndreptă spre bucătărie, care era un loc sigur. Acolo avea să găsească ceva lung, decadent şi delicios să-şi satisfacă dorinţa nebună.

Spera să-i fi rămas vreun ecler.

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: Diana Prescott <diana@prescottmedia.com>
Subject: Verificare

Ben, scumpule! Voiam doar să știu cum te descurci. Chiar dacă mama nu e genul exagerat de matern, își face griji. La fel și eu. Încă nu și-a revenit după ce te-a văzut întins ca un mort pe patul de spital, în cel mai îndepărtat colț de Texas. Cine ar fi zis că în Vestul Sălbatic chiar se împușcă?
Dar să-ți zic de mine. Ți-am spus despre noul meu apartament? E fabulos. Poți să-ți închipui? Eu, pe cont propriu. Îndată ce te faci bine, trebuie să vii măcar în vizită să vezi.

Scrie-mi cum ești. Sincer.
Cu drag,
Diana

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: Vendela Prescott <vendela@prescottmedia.com>
Subject: Niciun răspuns

Dragă Ben,

Am sunat la apartamentul tău, dar am dat doar de un mesaj care spune că numărul nu mai e alocat. Unde ești? Nu se poate să dispari așa.

Iubitoarea ta mamă

To: Vendela Prescott <vendela@prescottmedia.com>
Diana Prescott <diana@prescottmedia.com>
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: re: Niciun răspuns

Stau la o prietenă. Sunt bine. Rana se vindecă foarte bine. Nu vă faceți griji. Dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți la 915-555-2463.

Și mă bucur să aud de apartamentul tău, Diana. Abia aștept să îl văd, data viitoare când ajung acasă.

Ben

To: Rita Holquin <rita@yahgoo.com>
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: Computer

Dragă Rita:

Sper că tu și copiii sunteți bine. Mersi că ai venit să mă vezi la spital. Vreau să știi că am vorbit serios când ți-am spus că o să fac orice e nevoie să îl găsesc pe asasinul lui Henry. Nu am făcut mare lucru încă, dar lucrez la asta. Știi cumva unde ținea Henry laptopul ăla pe care îl adusese de acasă acum câteva luni? Pot să-l împrumut?

Te rog să îmi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

Ben

5

Soneria de la uşă sună la douăsprezece şi zece, a doua zi. Ben era în camera lui, iar Julia răspunse după prima sonerie. Facem progrese, îşi zise mândră.

Era exagerat de mulţumită de realizare, dar după scăparea din ziua precedentă, când îl atinsese pe Ben, căuta orice detaliu pe care îl putea schimba. Iar dacă unul dintre ele era să răspundă la uşă, cu atât mai bine.

O femeie pe care nu o mai văzuse niciodată stătea în faţa uşii. Julia nu o cunoştea şi nici nu părea genul lui Ben. În primul rând, era agitată. Avea o geantă neagră în mână, purta un costum din tweed şi ochelari.

Julia analiză repede ţinuta foarte rezervată. Nu, nu era genul lui Ben, putea paria. Probabil că vindea ceva.

– Bună ziua, zise Julia. Pot să vă ajut?

Nu că într-adevăr ar fi putut. Fără bani de cheltuit, nu-şi permitea nimic de la Mary Kay, Avon sau altă firmă de gen.

– Ben e aici?

Deci se înșelase. Îi plăcea genul agitat. Cine ar fi zis?

– Este, dar doarme.

Poate că asta ar trebui s-o îngrijoreze, își zise.

– Sunt Rita, soția lui Henry Holquin...

Ochii femeii se făcură mari, apoi, brusc, izbucni în lacrimi.

Julia făcu și ea ochii mari la vederea neașteptatei manifestări emotive.

– Adică, se corectă ea, am vrut să spun văduva lui Henry.

Julia habar n-avea cine era Henry, dar știa că femeia aceea era fragilă și, cel mai probabil, văduvă de curând. Se întrebă dacă mortul Henry avea vreo legătură cu împușcatul Ben.

– Ben mi-a trimis un e-mail aseară și m-a rugat să-i aduc ăsta.

Rita îi întinse geanta neagră.

– O, bine. Intră, te rog.

Julia luă mâna femeii și o conduse înăuntru. Fără să întrebe, o duse în bucătărie, o puse la masă și, în câteva secunde, îi puse în față o cană cu ceai. Știa cum să procedeze.

– Îmi pare atât de rău pentru pierderea ta. S-a întâmplat recent?

– Acum o lună și ceva. Henry și Ben erau...

Femeia se opri, cu o expresie nefirească pe față, apoi termină.

– ...prieteni.

Dacă acela nu era cel mai ciudat răspuns auzit vreodată de Julia, atunci care ar fi putut să fie?

– Stai aici și bea-ți ceaiul. Mă duc să-l chem pe Ben.

Dar nu era nevoie. Ben intră în bucătărie.

– Bună, Rita.

Micuța femeie sări de la masă și, într-o clipă, ajunse în brațele lui Ben. El o strânse la piept și o bătu ușor pe spate, în timp ce ea plângea.

– Și mie mi-e dor de el, zise Ben cu vocea gâtuită de emoție.

Julia se simți incomod privind o astfel de scenă – lacrimile care i se revărsau femeii pe obraji, Ben profund afectat, așa cum nu l-ar fi crezut în veci capabil.

Ben intrase în bucătărie fără să fi făcut duș, totuși, Julia știa că încercase să se spele. Vedea pe fața lui încercarea disperată de a-și ascunde durerea.

Când o conduse pe Rita înapoi la masă, Julia văzu că Ben șchiopăta și mai rău. În ciuda acestui fapt, așa cum stătea acolo, atent cu micuța Rita, Ben părea sănătos și puternic – o putere care era fizică, da, dar era și o putere a caracterului. Nu că i-ar fi arătat și ei măcar un pic din el.

– Vă las să vorbiți, zise ea și se întoarse brusc să plece.

Ben o privi pe Julia ieșind. Se gândi la felul în care îl atinsese cu o zi înainte și asta îl făcu s-o dorească mai mult.

Nu știa ce era cu ea – toată povestea aia cu „să fie o fată bună" și cu hainele alea de rahat. Dar avea destule probleme de rezolvat. Nu avea nevoie de o grijă

în plus, oricum Julia Boudreaux îi provoca o erecție ori de câte ori dădea cu ochii de ea.

Se concentră și o privi pe Rita. Slăbise și avea cearcăne. Henry avusese grijă mereu de tot ce însemna familia lui, își protejase soția și copiii.

Rita lucra, dar numai pentru că salariul unui polițist nu era suficient pentru cheltuielile aferente școlilor celor doi copii. Cu Todd și Trisha la școală, Henry începuse să își facă griji că nu va putea să le cumpere cărți. Cât despre plata taxelor școlare... Iar Henry își dorise ca cei doi copii să meargă la facultate.

– Ți-am adus computerul, am fugit până aici în pauza de masă.

– Îți mulțumesc, Rita. Nu pot conduce încă, altfel aș fi venit eu după el.

– Ești OK?

– Nu-ți face griji pentru mine. Spune-mi cum ești tu.

– Mai bine.

– Ești sigură?

Ea începu să plângă din nou, încet, suspinând, iar el o strânse ușor de mână.

– Ce e?

– Totul. Copiii.

Scoase o batistă.

– Ce e cu copiii? insistă el.

– Ei bine, suspină ea, l-am prins pe Todd că fura bani din poșeta mea, iar Trisha a luat mașina... și a tamponat-o.

– A tamponat-o?

Se trase mai aproape de ea, pe marginea scaunului.

– E OK?

– Da, e bine.

– Nu știam că Trisha e atât de mare, încât să conducă.

– Nu e! A luat mașina pe furiș, a ieșit cu prietenii și așa a lovit-o.

– Era cu alții în mașină? Sunt bine toți?

– Da. S-a întâmplat în parcarea școlii și nu mergeau repede, dar acum, că Henry nu mai e, copiii fac ce vor. Nu știu cum să-i stăpânesc.

Henry fusese întotdeauna cel cu educația spartană. Rita nu prea avea autoritate când venea vorba de copii.

Ben simțea cum începea să i se strângă stomacul. Își permitea să-i trimită pe copiii lui Henry la facultate. Avea niște bani puși deoparte. În principiu, nu se atingea de ei. Dar pentru copiii lui Henry o va face. Se putea ocupa de asta. Dar să se descurce cu copiii care o luau razna nu prea se pricepea. Și nu voia să încerce.

Dar nu conta ce voia el.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei, se oferi.

– Vrei?

– Sigur...

Ezita.

– Ultima dată când am vorbit cu Henry despre copii, încă nu le spusese că lucra sub acoperire. Ei tot nu știu asta?

Ea oftă.

– Nu, nu știu. Zicea că o să le spună, dar... spuse ea cu glasul stins, nu și-a asumat riscul ăsta.

– La naiba!

În cele din urmă, cei mai mulți din familiile celor care lucrau sub acoperire – soții, părinți, copii – aflau cu ce se ocupau. Cele mai multe rude știau doar că erau polițiști. Abia apoi, când cel care lucra sub acoperire considera că a venit momentul, le și explica ce însemna asta. Dar unii polițiști, ca el, considerau că nu trebuie să amestece viața personală cu cea profesională. Și Henry fusese așa, nu voise să știe copiii ce făcea el de fapt. Copiilor le putea scăpa; copiii puteau spune ceva fără să vrea sau chiar intenționat, să se dea mari în fața altor copii, iar asta putea pune în primejdie viața polițistului sub acoperire.

Henry nu fusese dispus să-și asume un asemenea risc.

Ben trebuia să se asigure că respecta dorința partenerului său. Ceea ce îi făcea și mai grea misiunea de a vorbi cu cei doi gemeni.

– Când să le zic lui Trish și lui Todd să treacă pe aici? întrebă el.

Rita privi spre piciorul lui, pe care și-l ținea țeapăn, întins în față.

– Vineri, după ore? Până atunci ai avea timp să revii la... normal – sau măcar să te simți mai bine.

Trebuia să se fi gândit la asta.

– Sunt bine, sincer. Dar sunt de acord că nu e bine să le reamintim că tatăl lor a fost împușcat. Vinerea viitoare să fie.

Pe dulap se auzea ceasul ticăind.

– Trebuie să plec, vreau să ajung la birou la timp.

– Mulțumesc că mi-ai adus laptopul.

Îl îmbrățișă rapid, izbucni în lacrimi din nou, apoi se grăbi spre ușă.

Ben nu se mișcă. Stătea la masă și se gândea că Rita avea dreptate să nu-l lase să-i vadă pe copii încă. Se simțea ca dracu' și pe dinăuntru, și pe dinafară. Îl durea piciorul ori de câte ori se lăsa pe el și nu trebuia ca Trisha și Todd să vadă asta. Dar până vinerea viitoare avea de gând să se simtă mai bine.

Vru să pornească laptopul, dar se răzgândi. Ultima persoană care trebuia să îl vadă era Julia. Luă geanta și se întoarse în dormitor. La birou, dădu la o parte computerul lui și un vraf de hârtii pe care își notase diverse. Încă nu avea nicio idee cum îi găsise Henry pe traficanții de droguri pe internet. Dar noul laptop al partenerului său putea să-i ofere niște răspunsuri.

Nu avu nevoie de mai mult de câteva încercări până să găsească parola lui Henry. Ben știa tot ce trebuia să știe despre vechiul lui partener. Și, aidoma celor mai mulți începători într-ale computerelor, omul își alesese drept parolă a lumii lui virtuale o informație ușor de amintit. Ușor de amintit pentru Henry. Ușor pentru oricine știa amănunte din viața lui Henry. În zilele noastre, cam oricine poate ajunge la orice informație.

Parola lui Henry era al doilea prenume al primului său copil.

Ben intră în computerul lui Henry la a doua încercare și în e-mailul lui, la a patra. Dar screen saverul lui Henry îi tăie respirația lui Ben.

Era o fotografie a lui Henry cu familia, toți zâmbitori și fără nicio grijă. Dar lumea lor s-a întors brusc pe dos atunci când Henry intrase pe aleea aceea.

Ben văzuse cadavrul, ajunsese la locul faptei după ce se întâmplase. Partenerul lui fusese împușcat. Mai bine zis, executat. Ben avea de gând să afle cine apăsase pe trăgaci.

Începu să se uite prin e-mailurile lui Henry. În afară de spamuri, de vreo două luni nu mai era nimic. Chiar și agenda avea un singur nume în ea.

Apoi se duse pe hard, să caute cookies-uri și fișiere temporare. Ambele erau goale. Curățate. Fie Henry șterse totul înainte să fie împușcat, fie cineva pusese un spyware pe hard și astfel scăpase de orice urmă pe care nu dorea să o găsească alții.

Își notă să-l întrebe pe expertul lor de la poliție despre asta.

Apoi, Ben căută prin toate fișierele lui Henry. Fișier după fișier, nimic promițător. Își trecu o mână peste ochii obosiți și tocmai își spunea că e suficient pentru ziua aceea, dar mai încercă ceva. Găsi, la un moment dat, un fișier numit Cotton Candy. În el era un singur e-mail de la cineva pe nume Leul. Nu era ceva deosebit, doar că subiectul era *Totul e pregătit.* Data din dimineața în care fusese omorât Henry.

Ben simți cum începea să ia foc, pe măsură ce îl cuprindea furia din cap până-n picioare. Henry trebuie

să fi fost atras într-o cursă. Când intrase pe alee, fusese ca și cum ar fi păşit pe un teren minat.

Ben nu cunoştea niciun traficant pe nume Leul. Lumea în care lucra el şi Henry opera cu nume codate şi identităţi false. Când lucra, Ben era Benny Cuţitarul. N-ar fi fost nimic neobişnuit ca vreo persoană să-şi spună Leul.

Totuşi, Ben ştia că, dacă acela era ucigaşul, exista riscul ca e-mailul să fi fost trimis de pe un cont oarecare, ca să nu lase urme. Oricum, avea de gând să verifice.

Pentru o clipă, Ben se lăsă pe spate în scaun. Să rămână furios la nesfârşit nu era o soluţie. Îşi notă să caute şi o adresă web pentru Leul.

După ce analiză e-mailul şi hardul, Ben merse mai departe. Făcu o listă cu posibile genuri de site-uri unde Henry putea să găsească traficanţi.

Nevoie urgentă de bani.

Anunţuri de vânzări.

Ben începu să caute pe Google *nevoie de bani în plus*. Motorul de căutare îi listă 3.510.000 rezultate, câte zece pe pagină. I-ar fi luat toată viaţa să le verifice pe toate.

Reformulă căutarea şi scrise *anunţuri nevoie de bani în plus*. Asta îi reduse semnificativ rezultatele la 221.000 de site-uri, dar tot prea multe pentru verificat.

Altă căutare: *anunţuri nevoie de bani în plus El Paso, Texas*. 5.290 de rezultate.

La dracu'... Dar de acolo începu să caute. De pe un site pe altul, trecu şi prin lista celor care stăteau

pe chat, dar nu găsi nimic care să-i sară în ochi. Ajunse la concluzia că singurul mod de a afla ceva util era să încerce ceva nou.

Postă un mesaj: *Caut oportunitate de a câștiga bani ușor în El Paso.* Apoi încă unul: *Am mașină, pot lucra noaptea, în zona El Paso.*

Acum trebuia să vadă ce se va întâmpla.

Auzi zgomote în camera alăturată.

Julia.

Femeia aceea îl putea face și pe un sfânt să vrea să ucidă și să suporte fericit consecințele. Fusese suficient de greu și când era a naibii de sexy. Dar acum, hotărârea aceea de a-și reprima ceea ce știau amândoi că era cu adevărat îl scotea din minți. O dată drăgălașă și nevinovată, în clipa următoare adevărata Julia, dezlănțuită ca un tigru care dă să iasă din cușcă.

Se întreba de ce simțea ea nevoia să fie ceea ce credea că era o nouă Julia... îmbunătățită. Când intrase în bucătărie mai devreme, purta pantaloni din lână cu pliuri, un jerseu și pantofi care semănau cu mocasinii. Julia cu mocasini. Era greu de imaginat.

Scutură din cap și mulțumi lui Dumnezeu că nu se tunsese. Un bărbat se putea pierde în coama aceea lungă, senzuală, neagră și lucioasă.

Ben înjură când își simți scula stârnită doar gândindu-se la ce își dorea să facă cu ea.

Se simți excitat, epuizat și îi fu ciudă că nu și-o putea scoate pe femeia asta din cap.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Ce 'aci?

De ce faci spoturi publicitare și cauți tipi necioplți și insensibili?

Kate
Katherine C. Bloom
Prezentator de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Pardon?

Ce 'aci? Porți blugi cu turul până la genunchi și tenișii Adidas fără șireturi?

Și, da, caut cei mai neanderthalieni bărbați din West Texas. Pentru ideea care mi-a venit pentru emisiune. Din păcate, deși am un adevărat bărbat de Cro-Magnon sub acoperiș, am ajuns la concluzia că nu e chiar potrivit pentru planul meu.

xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Pardon?

Fără blugi lălâi pentru *moi*. Dar fac o înregistrare specială despre hip-hopul din El Paso. Cine ar fi zis că e așa la modă? Categoric, o să atrag un public nou cu emisiunea asta.
Cât despre omul cavernelor, credeam că ai renunțat la băieții răi. Ce fel de emisiune va fi?

K

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Surprize

Am renunțat la băieții răi. Cât despre emisiune, o să te anunț îndată ce pun ideile cap la cap. O să fie super!

xo, j

6

Julia închise e-mailul, apoi computerul. Avea ideea trăsnită că în curând va avea o semnătură și un titlu la e-mail. Producător. Trebuia doar să-și adune ideile pentru noua emisiune.

Categoric, reclama din emisiunea lui Kate va atrage o grămadă de bărbați. Dar ca să facă lucrurile să funcționeze cu adevărat nu avea nevoie doar de bărbați. Trebuia să facă rost de produsele și de serviciile care chiar transformau un bărbat. De la tunsoare până la mobila din casă. Și avea nevoie de ele gratis. Singura modalitate de plată pe care comercianții o puteau primi la schimb era publicitatea în emisiune. De asta pusese o reclamă în secțiunea de anunțuri din ziar.

Bazându-se pe succesul emisiunii lui Kate și a lui Chloe, Julia știa că existau o mulțime de oameni dispuși să-și ofere produsele în schimbul reclamei.

De fiecare dată când se gândea să ia un oarecare tip necioplit și insensibil și să-l transforme simțea un fior pe șira spinării.

Își aminti reacția de neîncredere a lui Ben când îi spusese ce avea de gând. Evident, nu fusese la fel de impresionat ca ea. De aceea și hotărâse că Ben nu era omul potrivit pentru Bărbatul Primitiv. Nu avea nevoie de un cicălitor inflexibil, indiferent cât de bine arăta.

Până să înceapă să primească răspunsuri de la tipi cu adevărat interesați, se va concentra pe propria-i transformare. Nu trebuia decât să se gândească la cuvântul *Ben* și toată determinarea ei se ducea naibii. Și nu sexul îi lipsea – deși o singură privire la corpul lui era suficientă să-i aducă în minte sexul. Era incredibil de greu să fie drăguță și amabilă când era el în preajmă.

Dar putea să o facă. Și avea de gând să facă mai mult decât să-și schimbe stilul vestimentar, să roșească de jenă în unele ocazii și să deschidă când suna cineva la ușă.

Își studie imaginea din oglindă, apoi hotărî ce trebuia să facă.

O jumătate de oră mai târziu intra prin vaporii de fixativ și zgomotul de uscătoare de păr de la Velvet Door Salon.

– Bună! o salută cu entuziasm stilista. Șezi, șezi.

Julia nu voia să se îngrijoreze. Trebuia s-o facă și pe-asta.

– Ce păr frumos! Ești sigură că vrei să-l tai?

– Absolut. E timpul să tai trecutul.

Ochii femeii se făcură mari.

– Da! Știu exact ce vrei să spui. Ca și cum ai lua-o de la capăt.

– Exact.

Stilista o luă de braț.

– O să îl tund și o să fie la fel de frumos ca acum. Doar că altfel.

– Mă gândeam să îl tai drept până la umeri.

– Neah, prea cuminte.

– Cuminte e exact ce vreau.

– OK, zise femeia, nesigură. Dacă asta vrei...

Nu era sigură, dar nu spuse asta. Stilista vorbi non-stop cât timp spăla părul Juliei, apoi îl pieptănă, făcând-o să uite ce urma să se întâmple.

– Dar dacă l-aș tăia un pic mai scurt și să-i dau o altă formă, nu drept? întrebă femeia.

– Mulțumesc, dar nu. Vreau o tunsoare clasică, paj, zise Julia.

Iar după un pic mai mult de treizeci de minute, Julia se uita la o femeie pe care abia o recunoștea. Refuză să recunoască faptul că îi venea să plângă.

Cine ar fi zis că schimbarea putea fi atât de dureroasă?

– Nu e rău, o linguși stilista.

Nu e rău?

Julia ridică din umeri, apoi înălță bărbia. Avea multe, și bune, și rele, dar niciodată nu fusese vanitoasă. Poate doar datorită faptului că mereu arătase bine și luase asta ca pe un dat.

– Mulțumesc, e perfect.

Apoi nu avu de ales decât să se întoarcă pe Meadowlark Drive.

Când opri pe aleea din fața casei, nu se mai putu abține. Scoase agrafele și banderola, pe care mereu le avea la ea, și își adună într-un coc ce îi mai rămăsese din păr. Nu că îi păsa ce credea Ben. Mai degrabă realiză că se simțea prostesc vulnerabilă fără părul ei.

Zâmbi, gândindu-se la Samson și la părul lui. Dar ea va fi opusul. Tunsoarea o va face mai puternică – se va lua mai în serios decât înainte.

Trase mașina spre garaj, parcă și o luă spre ușa din spate. În casă era liniște.

Pentru o clipă, rămase în bucătărie, simțind soarele cald de noiembrie prin ferestrele mari. Avea o senzație aparte de singurătate. Tatăl ei fusese plecat mare parte din timp, când era mică, dar acum era altceva. Acum era ceva permanent.

Își lăsă cheile și poșeta pe dulap și se duse să se schimbe. Se îndreptă spre cealaltă parte a casei, apoi pe hol. Ușa lui Ben era deschisă și oricât încercă să nu se uite, nu reuși să nu observe hainele care atârnau prin cameră ca niște decorațiuni la o petrecere. Patul era nefăcut. Vedea până în baie. Capacul de la toaletă, ridicat, prosopul – pe chiuvetă. Camera era un dezastru.

În schimb, el nu era.

Stătea la computer – ca de obicei. Făcuse duș – se vedea. În sfârșit. Părul îi era curat, dar ciufulit, ca și cum abia ar fi ieșit de sub duș, și-ar fi trecut mâinile prin șuvițele negre și gata. Evident, nu era genul care

să-şi piardă vremea prea mult cu uscătorul de păr şi cu gelul.

Ca un obicei prost, din nou respiră adânc la vederea lui, a formelor pieptului, care se vedeau prin cămaşa descheiată. Ura să recunoască faptul că era atrasă de forţa brută a lui Ben Prescott. Ochii negri care îi dădeau fiori şi o făceau să-şi strângă picioarele, să alunge dorinţa care mereu apărea când era el prin preajmă.

Da, era sinceră şi suficient de directă să recunoască faptul că era atrasă de el, dar să mai şi dea curs dorinţei era altă poveste. Nu îşi dorea forţă brută.

Îşi dorea un bărbat sensibil. Un bărbat care să îi aducă flori şi să poarte costum. Se săturase de bărbaţi ca Ben, care purtau geci din piele şi blugi care le scoteau în evidenţă organele. Voia un bărbat care nu se uita după următoarea partidă imediat ce a avut-o pe ea. Nu că mulţi bărbaţi ar fi părăsit-o. Ea era experta în părăsiri. Iar acum va deveni expertă în autodisciplină.

Când, în sfârşit, se uită la faţa lui, miji ochii a jenă, pentru că el o privea.

– Vrei ceva, păpuşă?

O spusese pe un ton de invitaţie seducătoare.

– Nu, zise ea ferm. Sau, mă rog, da, dar nu aia vreau.

El chicoti, iar ea începu să-şi dea seama că ceva în mintea ei nu era în regulă.

– Trebuie să vorbim, zise ea.

– Să vorbim?

– Ca doi adulţi maturi.

– Spre deosebire de doi adulţi imaturi.

Îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Spre deosebire de un adult matur și un adult imatur.

Ben râse.

– Presupun că insinuezi că eu aș fi cel din urmă.

Ridică din umeri cu inocență.

Ben îi făcu semn cu ochiul.

– Spune. Ce vrei, Doamna Matură?

– Cât stai aici, cel mai bine e să păstrăm distanța.

– Bine.

– Bine?!

Apoi își reveni.

– Adică, bine.

– Altceva? întrebă el, de parcă abia aștepta ca ea să plece.

Intră în cameră și păși peste o grămadă de haine. Luă chiloții de pe spătarul scaunului, îi ținu cu două degete, apoi zise:

– Chiar dacă te porți ca un neanderthal, ai putea măcar să faci ordine.

Ben o privi de sus până jos, apoi se aplecă și adună câteva tricouri și le îndesă în geamantanul lui încă nedesfăcut, care zăcea pe jos.

– Așa, păpușă?

Chiar și în cele mai bune condiții, ea nu era chiar răbdătoare. Iar cu mormanul acela de granit dăltuit, care o provoca, răbdarea ei scădea ca mercurul într-o zi geroasă.

– Nu am nevoie să facă mișto de mine un deștept ca tine.

Apoi, imediat, dădu înapoi.

– La dracu', mormăi ea.

– Spune-mi, zise el zâmbind, mai știi să fii și amabilă și drăguță?

Se uită la el.

– Tu mai știi să faci și altceva în afară de navigat pe internet?

Orice urmă de amuzament de pe fața lui arogantă dispăru.

– Lucrez.

Julia își dădu ochii peste cap.

– OK, încă ceva. Trebuie să știu. Ce lucrezi, mai exact?

În sfârșit, întrebase. Își aminti de Rita și de răspunsul ciudat despre soțul ei și Ben.

Ce putea face fiul cel mic al unei familii vechi și bogate de băga în bucluc oameni care mai și mureau, iar el era împușcat?

Dar Ben nu era deloc liniștit că-i fusese pusă întrebarea aceea. Julia vedea asta, din felul în care i se încordaseră mușchii feței și se ridicase în picioare. Un fior de îngrijorare o trecu pe spate, dar se ținu tare. Când el se apropie, ea avea un morman de tricouri la piept, ca pe un scut care ar fi putut s-o apere.

Ben se opri în fața ei și o privi o clipă cât o eternitate.

– De ce vrei să știi ce fac? întrebă el.

– Nu pari să lucrezi! îi scăpă ei. Și, după cum se purta Rita, ceva e ciudat.

– Ciudat?

Îi luă hainele din mâini și le puse pe scaun. Era aproape de ea, prea aproape, iar căldura lui o învăluia – puternică, sexy și aproape copleșitoare. Inima îi bătea nebunește. Și simți teamă – ca niciodată. Nu-i fusese teamă nici când îi murise tatăl, nici când aflase cât de mari erau datoriile KTEX. Pur și simplu, a trebuit să lucreze și să meargă mai departe, cu hotărâre și încredere.

– Da, ceva pare ciudat. Spune-mi: ce angajat de rând sfârșește împușcat? Și încă ieșind dintr-un bar.

Ochii lui se îngustară periculos, dar ea nu părea să se poată opri, odată cuvintele pornite.

– O să-mi spui că erai într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit? Pentru cultura ta generală, nu cred asta. Un simplu angajat își spune Benny Cuțitarul? Benny Cuțitarul, îngână ea. Ce ești? Traficant de droguri?

În clipa în care rosti suspiciunea, își ținu respirația. Dacă era traficant de droguri, probabil că nu era o idee prea bună să îi vorbească așa. Se strâmbă.

El avea o privire ciudată, ca și cum voia să-i spună ceva – sau poate că doar încerca să se hotărască dacă putea să o taie de pe listă și să scape –, apoi își dădu capul pe spate și râse.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu sunt traficant de droguri. Nimic de-a face cu chestia asta sinistră. Mă crezi sau nu, mă ocup de import-export. Elefanți din alamă, coșuri din răchită... din astea, le import – legal. În plus, sunt cât se poate de leneș. Așa că lucrez doar când am chef. Și nu prea am avut.

Totul părea logic și adevărat. Îndoielile ei se risipiră, dar nu avea de gând să cedeze așa ușor.

– Și împușcătura? îl chestionă ea.

Ridică din umeri.

– Am fost să-mi iau porția din niște baruri, în sudul El Paso. De data aceea am luat un glonț. Pur și simplu, un ghinion de rahat.

Se uita la el și cântărea cele spuse. Dar nu știa ce să zică. Dădu să se întoarcă, dar se opri brusc.

– Hei, acum un minut ziceai că lucrai la computer. Iar apoi ai zis că n-ai avut chef de lucru. Cum e, până la urmă, Ben?

La fel de bine putea să zică *Aha! Te-am prins!*, la cât de dramatic se purta. Ben doar îi zâmbi.

– Merg la birou doar când am chef. Dar lucrez de la computer mereu.

Julia pufni.

– Ai un răspuns pentru orice.

Și toate păreau logice. În plus, Chloe n-ar fi permis ca un traficant de droguri să se mute cu ea. Probabil că era în regulă.

Se răsuci pe călcâie, dar el o opri, prinzând-o de braț.

– Am și eu o întrebare pentru tine, zise fixând-o din ochii negri. Ce e cu cocul ăsta fandosit?

Mâna ei zbură spre păr.

– Nimic, sincer. Îmi era... cald și l-am strâns.

Zâmbetul lui alunecă spre senzualitate și mai făcu un pas spre ea. Julia se dădu un pas înapoi.

– Ce faci, Ben? întrebă ea și își dori ca vocea să-i fi fost mai calmă.

El își puse mâna pe perete, deasupra capului ei. Privirea lui trecu de la buzele ei la gât. Probabil că îi putea vedea pulsul.

– Înainte erai sexy. Ce s-a întâmplat cu femeia aia – cea care m-a apucat de boașe când ne jucam de-a doctorul? A devenit dintr-odată foarte rigidă.

Femeia aia pierduse totul.

Dar nu spuse asta.

– Dacă îți place să fii prins de boașe, mă pot ocupa de asta chiar acum. Deși ar părea un pic ciudat. Ca să nu mai spun că zonele tale intime n-au mai fost chiar intime în ultima vreme. Scuze, dar misterul s-a dus.

Mincinoaso.

Ben zâmbi din colțul buzelor.

– E o priveliște atrăgătoare, păpușă?

– Crede-mă, e mai mult de atât.

Ea rămase cu gura căscată, iar el la fel. Apoi, el râse.

– Ăsta e diavolul pe tocuri pe care îl cunosc. Nu a durat mai mult de câteva minute să iasă la iveală.

– Să te ia dracu'.

– Fără îndoială, deja m-a luat, rosti el tărăgănat și cu voce murmurată.

Ochii lui negri coborâră spre gura ei, apoi înapoi, înainte să se aplece să o sărute – dar nu pe buze.

Gura lui îi mângâie fruntea, apoi tâmpla, înainte să se îndrepte spre ureche. Niciodată nu simțise un

astfel de sărut, atât de intens, în ciuda faptului că nu-i atinsese buzele.

O apăsă, cu un geamăt abia perceptibil, şi ea simţi ca un granit puterea corpului său dăltuit peste al ei. Se forţă să-şi ţină mâinile la locul lor, deşi o mâncau să îl atingă.

Sărutase o grămadă de bărbaţi, dar niciunul cu o asemenea pricepere senzuală. O excitase în câteva clipe, iar trupul ei tremura şi transpira în acelaşi timp. Voia să-i cedeze. Ar fi fost chiar atât de rău să-l atingă – doar o dată?

Brusc, toate motivele pentru care păstrase distanţa se risipiră în ceaţă. Cedă şi îşi puse mâinile pe pieptul lui. Geamătul lui se intensifică în timp ce o muşca uşor de ureche. Din proprie voinţă, palmele ei urcară mai mult, iar Ben îşi strecură mâna între ea şi perete, ţinând-o şi mai strâns.

Gura lui îşi continua magia. Ea începu să simtă o dorinţă frustrantă. Cedă de tot şi îşi puse mâinile pe pielea lui, care se întrezărea prin cămaşa descheiată. Era puternic şi fierbinte.

Prea fierbinte.

– Ben.

Ea încercă să se dea înapoi.

El o apăsă şi mai mult şi o ţinu bine.

– Ben! Eşti fierbinte.

El mormăi gutural, sexy.

– Dacă sunt fierbinte – sunt fierbinte pentru tine.

Ea pufni în râs.

– Bărbaţii chiar cred că replicile astea funcţionează?

– Spune-mi tu, funcţionează? întrebă el şoptind răguşit în urechea ei.

Cu el, recunoscu ea în gând, într-o altă zi, s-ar putea chiar să funcţioneze. Dar nu azi.

– Ben, eşti fierbinte. Nu fierbinte în sensul de sexy. Ai febră.

Asta îi atrase atenţia şi se dădu înapoi.

– Nu am febră, zise el, ca şi cum, dacă o spunea, chiar aşa şi era.

– Ben...

– Serios, sunt OK.

Ea îl ignoră.

– Ţi-ai schimbat bandajul?

Se uită la ea.

– Oarecum.

– Ce răspuns e ăsta? Lasă-mă să văd.

– Nu e nevoie.

Îşi puse palma pe pieptul lui, pe pieptul lui fierbinte şi îl împinse spre pat.

– Întinde-te, îi zise când el se strâmbă. Te ajut cu blugii.

– Pot şi eu.

Într-adevăr, reuşi, dar cu greu, iar efortul îl vlăgui repede. Apoi se relaxă şi se prăvăli peste perne cu un geamăt. Abia se mişcă atunci când ea trase bandajul, deşi trebuie să-l fi durut ca dracu'. Când văzu rana, faţa ei se întunecă.

Ben îşi ridică gâtul.

– Mie îmi pare la fel.

– Zău?

Ea nu părea convinsă.

– Zău. Doar adu peroxidul de hidrogen...

Se ridică și în câteva clipe se întoarse cu sticla și cu bandajele. Când încercă să se lege singur, ea-i dădu mâinile la o parte. Cu o oarecare rapiditate, curăță rana și o pansă.

– Îți aduc niște apă rece și Advil. Apoi trebuie să te odihnești. Ușor cu piciorul ăla. Nu ai voie să te simți mai rău!

Înainte să poată protesta – nu că ar fi fost în stare sau ar fi vrut –, Julia se duse repede în bucătărie și se întoarse cu apala fel de grăbită.

El stătea întins, exact cum îl lăsase, doar că acum avea ochii închiși.

– Super, chiar super. Te-am omorât. Chloe m-a pus să jur că nu... iar ea credea că o să te strâng de gât.

– Dă-mi apa aia.

Luă o înghițitură mare. Când termină, capul îi căzu la loc. Nu îi întinse paharul din cristal, lăsă mâna să-i cadă, ținând paharul doar cu două degete.

– Ben, lasă-mă să-l sun pe doctor.

– Sunt OK, îngână el. Au zis că o să am zile mai bune și zile mai proaste.

Apoi respirația încetini și adormi.

În următoarele cinci ore, Julia făcu o cărare pe covor, de la patrularea între camera ei și a lui. Pe la nouă și jumătate seara adormi și ea în scaunul de lângă patul lui. O jumătate de oră mai târziu, un zgomot o trezi.

Confuză, se ridică și îl văzu pe Ben pe pat, dormea cu o pătură peste el, dar mormăia și gemea.

Se duse la el.

– Ben, zise încet.

Dar Ben nu se trezi.

– Ben, zise mai tare.

El își trase capul într-o parte, iar gemetele se intensificară.

– Ben.

Mai tare. Apoi, își puse mâna pe umărul lui.

Și totul se schimbă.

Ben se ridică iute ca fulgerul și un geamăt istovit îi ieși din gât în timp ce o apucă de încheietură, cu o forță mortală.

O cuprinse frica și încercă să-și tragă mâna. Dar o ținea strâns, cu ochii măriți, holbându-se la ea. Observă momentul în care el realiză ce făcea. Unde era? Ce făcuse?

– La dracu, zise el cu fața dogoritoare de febră.

– Ben, e OK.

Crezu că el o să strige sau că o să aibă o cădere. Gândul acela o surprinse. El doar o ținu de mână atât de strâns, că ei îi veni să plângă. Pentru bărbatul acela, pentru ceva ce nu înțelegea deloc.

Stătea pe marginea patului și îl forță să se uite la ea.

– Trebuie să mergem la spital.

– Nu...

– Ben, nu ești bine.

El continua să o privească, dar nu opuse rezistență când ea îi dădu pătura la o parte.

Era slăbit și știa că nu va reuși să-și tragă blugii pe el. Grăbită, se întinse după chiloții și tricourile din geamantanul pe care tot nu-l despachetase și scotoci până găsi ce voia. Îl ajută să intre într-o pereche de pantaloni de trening bleumarin.

Julia se simțea ca și cum ar fi îmbrăcat un copil, când îi trase tricoul cu mâneci lungi peste cap. Era îngrijorată și emoționată în același timp.

Zece minute mai târziu erau în mașina ei. Cu Ben leșinat lângă ea, zbură pe I-10, se înclină pe o parte la ieșirea Schuster, apoi goni spre munte, către spital. Îndată ce ajunse la urgență, ieși un infirmier. În câteva clipe, îl puseră pe Ben într-un scaun cu rotile. Julia nu fusese niciodată atât de bucuroasă să-l vadă pe Ben bombănind. În ciuda reticenței de a se pune în scaunul cu rotile, până la urmă cedă.

Când îi spuseră Juliei să mute mașina, vechea Julia își făcu apariția și îi întinse bodyguardului cheile.

– Pune-o unde vrei, scumpule.

Ochii omului se făcură mari de surpriză. Dar ea nu aștepta ca el să spună da, nu sau să o înjure. Năvăli pe ușile batante, după cumnatul celei mai bune prietene ale ei, pe care jurase să nu îl omoare.

Te rog, te rog, te rog, implora ea, *nu mă transforma într-o mincinoasă.*

Nimeni nu pierdu o clipă. În câteva secunde, personalul medical îl puse pe Ben pe o masă și îl înconjură ca la un experiment de laborator de la școală. Când Julia se apropie, o asistentă cu mutră severă se

încruntă la ea, apoi o împinse blând, dar ferm, afară din încăpere.

Când uşa se închise în urma ei, urî sentimentul de ciudată deşertăciune pe care îl avea. Sau poate că era doar frică.

Te rog, fă să fie bine.

Încercă să se aşeze în sala de aşteptare, dar începu să patruleze. Din fericire, îl scoaseră din sala de urgenţe o jumătate de oră mai târziu.

Doctorul veni la ea.

– Sunteţi doamna Prescott?

– Ah, n...

Se opri. Dacă nu făcea parte din familie, o vor da afară.

– Da.

– Nu vă faceţi griji, îi zise apoi. O să fie bine. Rana s-a agravat şi s-a infectat un pic, dar nu e ceva ce antibioticele nu pot rezolva repede. Cred că cea mai mare problemă a lui este extenuarea. Mi se pare că nu a prea dormit.

Ei îi părea că dormise, dar, când se gândi mai bine, începu să se îndoiască. De mai multe ori când se trezise în miez de noapte îl auzise foşnind şi lucrând la computer.

– O să-l ţinem peste noapte, să fim siguri că e bine. I-am dat antibiotic intravenos, să cureţe repede infecţia. Cred că va fi gata să meargă acasă dimineaţă.

– Ce mă bucur, zise ea răsuflând uşurată. Mai e ceva?

– Trebuie să-şi menajeze piciorul.

– O să fac tot ce pot pentru asta.

– Bine. Deocamdată, nu e nimic ce puteți face. Mai bine mergeți acasă și vă odihniți.

– Nu pot să-l las aici!

Tânărul doctor se gândi.

– Puteți sta cu el un pic – e bine așa?

O asistentă o conduse spre un salon privat. Ben părea să doarmă deja, cu un ac în venă. Îndată ce rămase singură cu el se apropie și se așeză pe marginea patului.

– M-ai speriat zdravăn, îi șopti.

El nu îi răspunse, stătea întins și părea mult mai angelic decât știa ea că era.

Indiferent cine sau cum era – un tip care făcea import, un traficant de droguri sau doar un băiat bogat răsfățat –, nu se putu abține să nu-și treacă degetul peste fruntea lui, prin părul negru.

– De acum înainte, trebuie să o iei ușor, adăugă ea. OK?

Îl înveli mai bine, îi netezi pătura. Stătu în dubiu dacă să plece. Într-o clipă, își răspunse. Dar nu părea să poată să-și ia mâna de pe pieptul lui – ca și cum putea să se asigure cumva că el nu va înceta să respire.

7

Simțea o apăsare pe piept. Dar nu una rea. Una caldă. Una liniștită, cumva. Și se simțea odihnit. Nu mai avusese niciunul dintre visele alea.

Încet, ieși din acea stare plăcută, dintr-un somn profund, pe care nu voia să îl lase să plece. Dar primul lucru pe care îl văzu când deschise ochii fu Julia, care părea adormită, ghemuită lângă el, cu brațul peste pieptul lui.

Nu putea fi mai surprins de atât și, preț de o jumătate de secundă, se întrebă dacă se îmbătaseră și făcuse marea greșeală de a se culca cu ea.

Dar apoi deveni conștient de tubul înfipt în brațul lui, de pereții goi și de marginea de metal a patului.

Ce dracu'?

Îi luă o secundă să-și amintească. Era în spital, după ce seara trecută clacase. La naiba, spera că fusese seara trecută.

În fine, trebuia să recunoască faptul că se simțea mai bine ca zilele trecute.

Zâmbi când îi veni în minte amintirea neclară a Juliei ca războinic, când se chinuise să îl pună în mașină, apoi îl adusese aici. Evident, femeia era super în caz de urgențe. Nu cedase nervos. Ceea ce nu era o surpriză.

Simți că îi venea să chicotească, dar se abținu. Ea arăta la fel de extenuată ca el.

Incapabil să se abțină, își puse mâna pe părul ei. Afurisitul de coc pe care și-l făcuse abia dacă se mai ținea. Iar când își permise să atingă șuvițele aproape negre fu foarte surprins în clipa când se desfăcură de tot.

Mâna îi înțepeni când văzu că părul acela frumos și lung dispăruse. Era tăiat până la umeri.

– De ce? întrebă încet.

Dar știa. Hotărârea ei de a se schimba, de parcă tunsoarea o putea ajuta să se schimbe.

– Ah, Julia, șopti el.

Ușa se deschise și intră un doctor.

– Domnule Prescott, eu sunt dr. Levin.

Julia tresări și se trezi. Se ridică amețită, iar Ben văzu că încerca să-și dea seama unde era, cam cum făcuse și el câteva clipe mai devreme.

Când se concentră asupra lui, apoi la doctor, apoi la felul în care stătuse ghemuită lângă el pe saltea, făcu ceva ce el ar fi jurat că Julia nu mai făcuse vreodată. Roși.

– Doamnă Prescott, văd că nu ați mai ajuns acasă azi-noapte, zise doctorul cu un zâmbet înțelegător.

Ben se uită la Julia și mimă *doamna Prescott?*

Dacă așa ceva era posibil, Julia roși mai tare.

– Dar e în regulă, adăugă doctorul. Mereu mă bucur să văd cupluri care sunt atât de unite.

Julia se grăbi să coboare din pat. Dar Ben o prinse de mână și o ținu acolo.

– Da, așa suntem noi, doctore. Foarte devotați unul altuia.

Julia rămase cu gura căscată, apoi mimă și ea *foarte devotați?*

– Uau, voi chiar sunteți un cuplu de porumbei.

Ben și Julia se uitară unul la altul. Era prima clipă de armonie, pe care o simțeau de o lună și jumătate de când se cunoșteau. Dar amândoi știau cât de greșită era presupunerea doctorului.

După ce îi verifică toate semnele vitale, doctorul îi dădu voie să se externeze. Dar nu înainte de a-i da instrucțiuni clare și de a-i spune să-și menajeze piciorul până joi, când voia să-i vadă din nou rana.

O oră mai târziu, terminară cu hârtiile și urcară în mașină, îndreptându-se spre casă. Nu rostiră o vorbă primele câțiva kilometri.

– Mulțumesc, zise Ben în cele din urmă.

– Nu e nevoie.

– Sigur că e. Și o să încerc să fiu mai amabil. O să curăț. O să las jos capacul de la toaletă.

Julia zâmbi, privind drept înainte.

– Având în vedere cele spuse de doctor, nu o să cureți nimic.

– Ce?

– Trebuie să stai în pat, zise ea cu un zâmbet ironic.

– Asta e o nebunie.

– Nu am de gând să mai gonesc o dată nebunește la spital, cu tine practic în comă lângă mine. Nu te las să te dai jos din pat până la controlul de joi.

– Nu sunt invalid.

– Nu o să exagerezi sub privirea mea! Doctorul a zis joi!

– Las-o baltă. O să plec de aici.

– Atunci va trebui să îi sun pe Sterling și pe Chloe.

Nu se aștepta la asta. Se uită la ea.

– Nu-mi vine să cred că m-am trezit și am avut măcar un gând bun despre tine, mormăi el.

– Bine ai venit în clubul regretelor! Nu-mi vine să cred că mie chiar mi-a fost milă de tine. Ești răutăcios și încăpățânat...

– Iar tu nu ești?

Când ajunseră la casa din Meadowlark, întoarse pe aleea lungă.

– Intră. Tot ce trebuie să faci este să o lași mai ușor câteva zile. Câteva zile! Asta e tot.

Bombănind, se dădu bătut.

– Și nu le pomeni lui Sterling și Chloe de asta.

– Bine.

– Bine.

Intrară, iar Julia îl ajută să meargă în camera lui. El încercă să se opună, apoi păru să se gândească mai bine la asta. După grimasa de pe fața lui, își dădu seama că adrenalina care îl făcuse să reziste se dusese. Cu greu, se dezbrăcă de pantaloni, apoi se băgă sub pătura pe care ea i-o ținu ridicată.

Nimic nu era la fel de ușor ca înainte.

În următoarele două zile, Ben Prescott o epuiză. Folosi interfonul la greu, bâzâind-o la fiecare câteva minute.

Îi era sete.

Îi era foame.

Păturile nu stăteau bine.

La sfârșitul celei de-a doua zile, după al nu-știa-câtelea-drum, i-o trânti.

– Ce e? Ți-am adus de mâncare, de băut. Ți-am înfoiat pernele, am luat telecomanda de pe jos, am aranjat draperiile. Acum ce mai e? întrebă ea.

Un zâmbet timid apăru pe buzele lui.

– M-am plictisit, zise el.

– Și mă scoți din minți pentru că ești plictisit?

– Poate. Până și tu ești o companie mai bună decât nimic.

Când ieși de la el, trase ușa după ea cu zgomot. După asta, nu mai răspunse la interfon. Îl verifică la intervale rezonabile. Dar atât.

În a treia zi, se străduí să se concentreze pe munca ei. Când își porni computerul, găsi un nou e-mail de la managerul postului KTEX TV. Când Andrew Folly îi trimisese un e-mail să o roage să se întâlnească pentru a discuta planurile ei, nu fusese pregătită. Îi explicase că, atât timp cât avea grijă de fratele lui Sterling Prescott, nu putea pleca de acasă. Îndată ce el va fi mai bine, va trece pe la birou.

El îi trimisese o grămadă de e-mailuri de atunci, pe care le evitase. Nici măcar nu-l întâlnise încă pe tip și deja nu-i plăcea.

Dar cel mai insistent și mai insuportabil bărbat era chiar în casa ei.

– Julia! îl auzi strigând.

De când nu-i mai răspundea la interfon, începuse să sune la un clopoțel pe care îl găsise pe acolo. Când nu răspunsese nici la asta, începuse să strige pe hol. Îi răspundea doar când nu mai suporta tărăboiul.

Julia oftă și își lăsă capul pe birou. De când se obișnuise să fie servit, Ben se simțea ca peștele-n apă. Abia dacă se dădea jos din pat și asta doar ca să folosească baia. Dar, din fericire, ar fi jurat că, în sfârșit, se vindeca.

Așa că nu se mai simțea vinovată când îl ignora.

Câteva minute mai târziu sună telefonul. Se uită să vadă cine era și nu recunoscu numărul. Văzuse numerele de telefon de la lucru ale lui Andrew Folly și știa că nu era el.

Luă telefonul.

– Alo?

– Îmi pare rău că sunt dificil.

– Cine e?

– Pacientul tău.

– De ce suni?

– Era singura modalitate de a-ți atrage atenția.

Julia se lăsă pe spate pe scaun și nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ești iertat.

– Mi se pare corect.

– Altceva?

– Dacă tot ai întrebat...

Practic, putea să vadă zâmbetul lui Ben.

– Mai este budincă din aia de ciocolată? întrebă el.

Făcuse budincă pentru desert, din aia dintr-o cutie de Jell-O, dacă tot nu prea avea timp. Lui Ben îi plăcuse mai mult decât crema de zahăr ars pe care o gătise cu o zi înainte sau decât tarta cu căpşuni făcută cu două zile înainte.

– Nu-mi vine să cred că ţi-a plăcut aşa mult chestia aia. Nu te-ai săturat de ea când erai copil?

– Vendela Prescott nu servea budincă Jell-O în casa ei, zise el.

– Oh, da, tot uit că eşti fratele lui Sterling.

– Fii drăguţă.

– Sunt drăguţă. Atât de drăguţă că o să-ţi aduc ce a mai rămas din budincă.

Închiseră, iar ea se uită la telefon câteva minute, zâmbind, apoi se duse în bucătărie. Când intră în camera lui, îşi dădu seama că tocmai făcuse primul duş bun de când veniseră de la spital. Părea proaspăt şi curat şi incredibil de arătos, într-un fel oarecum neglijent.

Ben luă cupa, lingura şi şerveţelul. Când ea vru să plece, o opri.

– Deci, începu el, cum merge?

Se întoarse şi se uită la el cu o sprânceană ridicată.

– Cum merge?

– Da. Spune-mi ce se întâmplă cu tine.

– Eşti plictisit din nou.

– Nu sunt plictisit.

– Atunci e și mai rău.

Julia se duse lângă el și se întinse să-i atingă fruntea.

– Iar ai febră.

– Ba nu.

– Ba asta trebuie să fie. Singura dată când ai fost drăguț a fost când erai pe jumătate mort.

Râse cu poftă.

– Nu e foarte drăguț să spui asta, *doamnă Prescott*.

La naiba, sperase să fi uitat micul incident.

Buzele ei se strânseră.

– Nu-ți face griji, Julia. Mi s-a părut cumva drăguț. Deși nu știam că ai genul ăsta de aspirații.

– Un adevărat actor de comedie.

– Nu râd.

Deși avea un zâmbet larg pe față, ca într-o reclamă.

– Am spus-o doar pentru că nu voiam să fii lăsat singur în spital și știam că, dacă nu eram rudă cu tine, m-ar fi dat afară.

– Recunoaște, păpușă, chiar mă placi.

– Ba nu!

– Sigur, sigur. Dar gândește-te, puteai să fi spus că erai mătușa mea.

Ea se întinse și îi luă budinca.

– Asta e răutate, zise el.

Dar, înainte ca ea să plece, o prinse de încheietură. Încet, o trase pe saltea, până ea se așeză pe margine. Îi luă cupa și o puse deoparte.

– Vorbește cu mine. Doar un pic.

Părea atât de drăguț și de înduioșător încât îți era greu să-i reziști. Își reaminti că era ca un urs. Drăguț și catifelat pe dinafară, un animal pe dinăuntru. Deși, sincer, nu prea arăta ca un urs de pluș lângă care să te cuibărești. Era mai degrabă ca un prădător arătos.

– Nu pot să stau, zise ea. Sincer. În plus, nu vreau să te reții de la lucrurile importante pe care le faci pe laptop.

O surprinzătoare umbră îi trecu peste față, dar dispăru într-o clipă.

– Am nevoie de o pauză, zise el.

Din motive pe care ea nu le înțelegea, îl crezu.

– OK, oftă, dar numai un pic.

Umbra dispăru complet, iar el scoase un pachet de cărți.

– Am găsit astea în noptieră.

Fără să vrea, Julia zâmbi, iar gândurile i se întoarseră în trecut.

– Ce e? o presă el.

Ridică din umeri.

– Când tata era în oraș, jucam ore în șir.

– Ce jucați?

Se uită la el.

– *Go fish*.

Ben râse cu poftă.

– Atunci *go fish* să fie.

Cu gesturi de expert, făcu cărțile.

– Știi să joci? întrebă ea.

– Poți fi sigură. Și sunt bun, așa că ai grijă de bani, doamnă P.

Își spuse că se putea relaxa câteva clipe și trase un scaun lângă pat.

– Deci jucăm pe bani? întrebă ea.

El se gândi o clipă.

– Nu, cred că ar trebui să jucăm pe secrete.

– Secrete, huh? Cred că tu ești cel plin de secrete. Nu ți-e frică să le spui?

Ochii lui scânteiară.

– Nu am de gând să pierd.

Niciodată nu se temuse de provocări, se gândi ea.

– Mai vedem noi. S-a făcut.

El împărți câte șapte cărți, apoi le împrăștie pe celelalte cu fața în jos pe pat. Amândoi își aranjau cărțile, apoi el îi făcu semn să înceapă.

– Ai treiari? întrebă ea.

– Nu.

Zâmbi.

Ea luă o carte din grămadă, apoi zâmbi malițios.

– Am ce-mi trebuia.

Puse jos o pereche de trei.

Ben bombăni binedispus.

Tura merse repede, iar Julia se relaxă. Totuși, nu fu deloc fericită când el câștigă.

– Acum, zise el și își frecă mâinile, ce vreau să știu?

Ben se gândi, iar ea începu să se foiască.

– Nu secrete.

– Bine. Dacă preferi, putem trece la poker pe dezbrăcate.

Ea își reveni și începu să râdă senzual.

– Sună perfect.

Dar apoi îngheță. *Nu e perfect. Nu mai e!*

– Nu, rămâne pe secrete, răspunse ea serioasă.

El râse.

– Bine, dacă preferi să nu-ți scoți textilele alea oribile pe care le porți, spune-mi cum erai în liceu, sincer.

Mai degrabă și-ar fi scos textilele, din moment ce nici ei nu-i plăceau mai mult decât lui. Dar erau sigure și deloc provocatoare. Și tocmai asta era ideea.

– OK. Cum eram? Hmmm, se gândi, eram exact ca acum – sau cum eram cu două săptămâni în urmă.

El se lăsă pe perne și o privi cu un zâmbet în colțul gurii.

– Nu. Nu cred. Nu cred că ai apucat pe cineva de boașe când erai copil. Iadul pe tocuri în devenire, poate, dar dacă ar fi să ghicesc aș zice că erai – își înălță capul meditând, iar ea simți cum o roșeață ciudată îi cuprindea obrajii – gălăgioasă...

Fusese.

– Amuzantă.

– Poate, un pic.

Îi plăcuse să-i facă pe oameni să râdă.

– Deșteaptă.

– Mă descurcam bine.

– Numai de A.

– Am luat un B o dată.

El râse gutural.

– Și erai drăguță. Chiar dulce, cred.

Cuvântul o făcu să se gândească imediat la tatăl ei și simți cum o amenințau afurisitele alea de lacrimi. El îi zicea *dovlecel*.

– Am dreptate, nu-i așa?

– Poate. Un pic.

O privi mult timp, iar ea se fâstâci. Apoi el întrebă:

– De ce crezi că drăguță și dulce nu erau de ajuns?

Respirația i se opri în gât, surprinsă de întrebare. Exactitatea ei o uimi.

– Haide, Julia, zise el. Spune-mi.

Se ridică de pe pat și se îndepărtă, înainte ca el să o poată prinde.

– Julia?

Se opri la ușă, dar nu se întoarse.

– Tata mereu îmi spunea că sunt drăguță și dulce. Dar niciuna dintre multele femei cu care ieșea nu era drăguță sau dulce.

– Erau sexy și extravagante, zise el cu multă afecțiune în voce, ceea ce o mișcă.

Stătea acolo amintindu-și și nu-i plăcea deloc felul în care acele amintiri o făceau să se simtă.

– Mda, zise ea sincer, așa erau.

– Dar de ce să încerci să fii ca femeile cu care ieșea?

– Spus așa, pare ciudat. Și acum, ca adultă, văd că nu era o idee prea bună. Dar atunci, copil fiind, fără mama și fără cineva care să mă învețe altceva, tot ce vedeam era că singurele persoane cărora tata le dădea atenție erau femeile sexy și exuberante. Gata, ți-am dezvăluit secretul. Acum lasă-mă să lucrez în liniște.

Apoi plecă, înainte ca el să spună altceva. Dar când se întoarse în biroul ei, adică la vechiul birou al tatălui ei, cu locul de sub el unde obișnuia să se joace, simți că se sufocă.

Când telefonul sună, răspunse fără să se gândească.

– Alo?

– Mulțumesc pentru joc.

Se așeză, fără să înțeleagă ce simțea.

– Nicio problemă. Altceva?

– Da. Mi-e dor de părul tău.

Apoi el închise cu un clic ușor, lăsând-o acolo cu un zâmbet mic pe buze.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Managerul postului (CV download file)

Jules, știu că ai fost prinsă cu Ben, dar chiar cred că trebuie să treci pe aici. Andrew Folly e... mă rog... plin de energie. E hotărât să devină celebru în TV și ți-a preluat biroul. Și întreabă de tine. Mă tem că, dacă nu treci pe acolo sau măcar nu îi răspunzi la e-mailuri, va apărea la tine acasă. E suficient de tupeist să facă asta. Ți-am atașat CV-ul lui cu poză, să fii pregătită.

Kate

Katherine C. Bloom
Prezentator de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Biroul meu!

Mi-a preluat biroul? Totuși, cred că e logic, din moment ce postul nu mai e al meu. Iar asta îmi dă mai multe motive să lucrez de aici. Ți-am spus că m-am instalat în biroul tatei?

În plus, nu-mi vine să cred, am văzut poza aia și arată ca un copil. Apoi i-am văzut data nașterii și chiar e un copil! Douăzeci și patru!

xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Biroul meu!

Super ideea cu biroul tatălui tău! Ce mult îmi plăcea când ne jucam sub biroul lui...

Cât despre Andrew Folly, eu și Chloe eram și mai tinere când am început la KTEX. Și trebuie să-ți reamintesc că tu aveai doar cu trei ani mai mult decât are el acum.

K

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Îl aperi

Cum poți să îl aperi?! Probabil că a împrăștiat piure de morcovi Gerber pe canapeaua mea cu imprimeu leopard. De fapt, ce fel de bărbat ar lucra într-un birou cu perne roșii în formă de sărut și un scaun ca un tron?

xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Îl aperi

Nu îl apăr. Doar îți spun cum stau lucrurile. Vorbesc serios când spun că și-a pus în gând să vină la tine acasă. A cerut adresa ta. Când i-am spus că nu cred că e potrivit să i-o dau, a râs și s-a dus la dosarele de la resurse umane.

Ai grijă...
K

P.S. Pernele tale roșii în formă de sărut au dispărut.

8

Până joi după-amiază, Julia începu să se uite pe lista comercianților care răspunseseră la anunțul ei din ziar. Interviurile pentru Bărbatul Primitiv erau programate să înceapă sâmbătă, la prima oră. Se simțea bine lucrând, în sfârșit, după ce îl dusese pe Ben la doctor și i se spusese că era pe drumul cel bun. Faptul că-l convinsese să stea la pat dăduse foarte bune rezultate.

Acum era timpul să se concentreze.

Își făcea griji că nu va termina totul la timp, pentru că zilele treceau, iar ea fusese mult prea distrasă de domnul-mă-simt-perfect. Era îngrijorată și în legătură cu Andrew Folly. Ea chiar voia să pună pe picioare o emisiune bună – sau, mai bine zis, o emisiune locală bună. Dar, după ce citise CV-ul lui Folly și văzuse în realizarea câtor emisiuni fusese implicat, spera doar ca el să înțeleagă genul de emisiuni pe care KTEX TV chiar le putea produce.

Julia își scoase notițele. Singura întrerupere la care se aștepta era din partea fostei menajere, care trebuia să treacă pe acolo. Zelda trebuia să-i înapoieze cheia de la casă, iar Julia știa că va fi o experiență emoționantă pentru amândouă. Zelda fusese mereu mai mult o înlocuitoare a mamei, decât o menajeră.

Julia zâmbi la gândul că, dacă Zelda ar fi rămas în casa ei, l-ar fi pus pe Ben pe picioare într-o clipă. Fuseseră vremuri când tatăl Juliei se plângea că nu știa ce era mai rău – să o aibă pe Zelda acolo sau să nu o aibă. Femeia era un general scund, îndesat, care mereu pusese la punct casa și pe locatarii ei cu o precizie militară. Totuși, dacă cineva ar fi putut să o vrăjească, acela era Ben.

Să-i dovedească ce minunat se simțea... Când își ridică privirea, dădu cu ochii de el în ușa biroului.

Arăta sexy și provocator, în tricou, blugi și picioarele goale. Categoric, nu avea de gând să permită niciunui fior de dorință să-i treacă pe șira spinării și să se așeze undeva mai jos, la vederea lui.

Și reuși. Aproape. Dar aproape era mai bine decât deloc, așa că se felicită.

– Arăți mai vesel în dimineața asta, zise ea.

Ben se rezemă de tocul ușii, își încrucișă brațele pe piept și o studie. Parcă rezolva mistere. Dar cu cât stătea mai mult în preajma acelei femei, cu atât nu o înțelegea.

Când jucaseră cărți, chiar voise să îi afle secretele, deoarece cunoștea oamenii suficient de bine ca să își dea seama că Julia Boudreaux nu i-ar fi dezvăluit

nimic de bunăvoie. Voia să înțeleagă ce o stârnea. Dar răspunsurile ei nu făceau decât să îl zăpăcească.

Când venise la ușa biroului cu câteva minute în urmă, lucra concentrată și nu observase că el era acolo. Chiar și în hainele acelea conservatoare pe care le purta era sexy. În ziua aceea, Julia avea un pulover cu mâneci scurte, deși, în loc de pantalonii din lână, îmbrăcase o fustă plisată ecosez, tot din lână, foarte asemănătoare cu uniforma unei școlărițe. Și tot nu se obișnuise cu părul ei. Scurt și cuminte. Îi mai trebuia doar o cordeluță din catifea.

Dar, cumva, reușea să rămână sexy. Atât hainele, cât și părul erau ca ale unei fete cuminți, suprapuse peste ceea ce el știa că era o fată obraznică. Jerseele și perlele ascundeau un corp despre care el știa că era al naibii de sexy și o atitudine pe măsură.

Imaginea ei de fațadă îl făcea s-o dorească și mai mult. Când păși înăuntru, ea ridică privirea. În cele câteva clipe de surpriză o văzu pe vechea Julia – licărul din ochii ei, pe care încă nu era obișnuită să-l ascundă, felul în care i se deschideau buzele. Cu toate astea, era tot mai bună în construirea noii ei imagini. Nu-i luă mult să găsească expresia potrivită. Asta îl enerva cel mai mult. Dacă va continua așa, chiar o va face să dispară de tot pe fata cea obraznică?

– Pot să te ajut? întrebă ea formal.

Asta, din partea unei femei care văzuse aproape fiecare centimetru din corpul lui. Totuși, zâmbi la gândul că era singura femeie care nu era asistentă și care îl văzuse dezbrăcat, fără să se fi culcat cu ea.

Simţea cum scula i se mărea la gândul că ar putea remedia chestia asta.

– Ar fi ceva la care m-ai putea ajuta, zise el privind-o insinuant.

Văzu cum irisul ochilor începu să pâlpâie, până deveni aproape indigo închis. Era sigur că sfârcurile i se întăriseră sub caşmir. Scula i se mări şi mai mult.

Se apropie şi se aşeză pe marginea biroului uriaş. Biroul arăta la fel de impresionant ca acela al lui Sterling, de la Prescott Media.

– Ceva sexy şi sălbatic, adăugă el.

Julia râse sfidător, iar el ştia că ăla nu era râsul ei.

– Categoric nu, zise ea, după ce îşi drese glasul. Acum, că îţi revii, trebuie să rămânem fiecare-n în banca lui. Pe bune.

– De ce? Cred că amândurora ne-ar prinde bine un pic de detensionare – sub forma unui futai demodat, dar bun, fără angajamente.

– Dacă ai nevoie de detensionare, îţi sugerez să te înscrii la yoga.

Râse.

– Prefer sexul.

– Atunci găseşte-ţi o parteneră.

– Prefer sexul cu tine.

– Nu eşti genul meu.

– Care e genul tău?

– Eşti tot mai îndrăzneţ şi mai enervant.

– Hei, sunt la fel de drăguţ ca oricare altul.

– Doar dacă te compari cu Colin Farrell sau Sean Penn. Eşti atât de departe de a fi un tip sensibil, că îl faci pe Rock să pară o pisicuţă.

– Exagerezi.

– Da? Să vedem. Cât de des cumperi flori femeilor?

– Flori?

– Da, ştii tu, chestiile alea care cresc în grădini şi se fac cadou.

Nu-şi amintea care era ultima dată când dăduse flori unei femei. Adevărul era că nu ţinea minte să fi dat vreodată flori unei femei.

– Poate că nu fac chestia asta cu florile, zise el bătând un pic în retragere, dar am tot dat bijuterii.

– Cu ce ocazie?

Când îşi aminti, putea să jure că roşise.

– Un cadou la o petrecere? întrebă ea dispreţuitor. Ca apreciere pentru o noapte de sex cu adevărat fabulos?

– Hei, n-am venit să vorbim despre mine.

– Tu ai început.

– Iar acum mă opresc.

– Prea târziu. Ai o geacă sport sau o pereche de pantaloni kaki?

– Ce legătură are?

– Ziceai că nu eşti un băiat rău. Verific. Haină sport? Pantaloni kaki? arătă ea.

– Am o geacă sport.

– Una? Pentru urgenţe? Iar pantalonii?

Ben se încruntă.

– Nici nu o să te întreb dacă ai purtat vreodată pantaloni cu dungă. Probabil, nici nu știi ce sunt ăia.

El privi spre fusta ei.

– Crede-mă, știu foarte bine ce sunt – sau știam până să-ți începi tu mica predică.

– Vezi, știi una și bună.

– Adică?

– Sex. Îți pasă doar de sex.

– Și ție nu?

– Nu.

– Mincinoaso!

– Dispari!

Dar el rămase acolo și trase scaunul rotitor de la birou, cu tot cu ea. Apoi păși în fața ei. Se întinse, o apucă de brațe și o trase în sus.

– Nu știu sigur în ce parte a lumii *dispari* înseamnă *apucă-mă și ridică-mă de pe scaun.*

Colțul gurii lui tresări, o trase aproape și o lipi de el. Cașmirul moale îi făcea sânii să fie și mai excitanți decât lycraul mulat. Sfârcuri mari și întărite. Voia să le atingă și să le sugă. Simți căldură între picioare.

Buzele ei se deschiseră, roz și pline, și văzu dorință în ochii ei. Era sigur că în ea se ducea o bătălie. Nevoia de a fugi se lupta cu nevoia de a satisface pofta pe care o aveau amândoi.

Își puse brațele în jurul ei și o trase și mai aproape.

Ea scoase un sunet, parțial surpriză, parțial geamăt de plăcere. Când o sărută pe gât, ea se înfioră de pasiunea care știa că ardea, abia ținută-n frâu sub hainele decente.

Îi sărută urechea și merse spre tâmplă, apoi pe linia părului. Apoi din nou pe gât, unde o supse blând. În cele din urmă, ea cedă și îl luă în brațe cu un geamăt, iar mâinile îi alunecară pe mușchii de pe spate.

Lăsă capul să-i cadă, astfel încât el să o poată săruta și mai bine pe gât. Apoi nu se mai deranjară să se sărute. Căutau să-și vadă și să-și simtă pielea amândoi. Îi dădu jos puloverul și simți un val de căldură, știind că cel puțin pe dedesubt ea nu se schimbase. Purta un sutien violet transparent, care se încheia în față. Îi vedea sfârcurile prin material.

Îi luă sânii în palme, îi împinse în sus și își trecu degetele mari peste pielea moale. Senzația dată de materialul dintre sfârcurile ei și degetele lui o făcură să geamă din nou.

– Da, șopti ea când îi descheie sutienul.

Se aplecă și o sărută pe sâni, tot mai aproape de sfârcuri, dar abținându-se să le atingă.

Ea oftă frustrată când buzele lui ajunseră chiar pe marginea sfârcurilor apoi se opriră.

– Să te ia naiba, șopti ea.

El chicoti și abia apoi o cuprinse cu toată gura.

O supse și o trase în ritmul respirației lui gâfâite. Întâi un sân, apoi celălalt. Își trecu degetele pe spatele lui și îl făcu să se arcuiască mai aproape.

Se simțea de parcă se abținuse foarte mult timp, iar acum toată plăcerea ieșea la iveală. Excitarea lui se simțea prin blugi, iar ea își duse cu îndrăzneală mâna acolo jos și îl cuprinse.

De data asta, plăcerea nebunească îl cuprinse pe el. Când ea ajunse la cureaua blugilor, gemu. Iar când ajunse înăuntru îi cuprinse scula în mână.

– Doamne, reuși el să zică inspirând adânc.

Blugii îi căzură pe coapse, apoi și mai jos. Apoi îi aruncă. Își înfășură mâna peste a ei și o făcu să îl strângă și mai tare. Gâfâind, îi mișcă mâna până prinse ritmul. Când îi cuprinse boașele, îl trecu un fior puternic și știu că nu mai putea rezista mult. Se întinse pe sub tivul fustei de școlăriță și o mângâie pe dedesubt. Recunoscu același gen de material fin și transparent și la chiloții tanga. Nu trase de ei decât o dată și dispărură.

Fundul ei era rotund și de o fermitate elegantă, iar el își împinse erecția în ea. Julia se agăță de el, de parcă era flămândă. El nu se gândi la consecințe. Nu se gândi la rana lui sau la faptul că poate împingea prea repede, mai repede. Și nu se mai putea întoarce, dacă voia. În clipa aceea, bucuros și-ar mai fi petrecut o noapte în spital, dacă asta însemna să se afunde în ea.

O dorea. Nu se putea gândi la altceva. Îi smulse jerseul și îi cuprinse sânii, în aceeași clipă în care ea îi puse palma pe boașe.

Într-un colț îndepărtat al minții, deveni conștient de soneria de la ușă. Creierul lui înregistra sunetul, dar apoi ea îl strânse blând și îl trecu un fior ca un curent electric și nu îi mai păsă.

– Nu răspunde, îi porunci el gâfâind.

O ciupi de sfârcuri și, brusc, ea nu mai păru la fel de interesată să răspundă la ușă.

Sună din nou.

– O să plece, adăugă el.

Fie sunetul nu o deranja deloc, fie fu de acord, pentru că lăsă bretelele sutienului să-i cadă pe braţe, înainte ca materialul mov să alunece pe jos.

Triumful şi plăcerea îl cuprinseră. Ţinând-o, îşi readuse trupul la viaţă şi lăsă rana şi cele ce i-o cauzaseră să se cufunde într-un colţ îndepărtat al minţii lui. Voia alinare. Deşi ştia că nu o merita.

Închise ochii, o ţinu strâns, îşi îngropă faţa în gâtul ei şi se desfătă simţindu-i apăsarea sânilor şi atingerea mătăsoasă a părului.

Dar, brusc, înţepeni.

– Domnişoară Julia? Unde sunteţi?

Se răsuci în aceeaşi clipă în care ochii ei se făcură mari.

– Oh, Doamne! Am uitat de Zelda!

Julia scotoci după hainele ei. Când încercă să se strecoare în sutien, nu reuşi să îl încheie.

Cu calm, Ben îi îndepărtă mâinile şi o încheie cât ai clipi. Apoi îl plesni peste mâini.

– Îmbracă-te, îi ceru.

– O să mă îmbrac. Dar trebuie să ieşi şi să îi distragi atenţia.

Se întinse după blugi, dar erau prinşi sub roţile scaunului.

– Domnişoară Julia! strigă femeia din nou. Vrea cineva să vă vadă!

În clipa aceea, el auzi pe hol două perechi de paşi.

– Super! şopti Julia iritată, în timp ce îşi trăgea puloverul peste cap. Trebuie să te ascunzi.

– Nu mă ascund de nimeni, zise el hotărât, luptându-se cu blugii.

– Ba da! şuieră ea şi îi făcu semn să se bage sub birou. Îmi eşti dator, pentru că ţi-am salvat fundul şi te-am cărat la spital...

– Nu mă...

– Domnişoară Julia, e un domn Folly aici, vrea să te vadă.

Julia gâfâi.

– Noul manager al postului! Noul meu şef!

Înălţă capul.

– Eu am şef!

Apoi clipi şi se concentră.

– Îmi eşti dator, Prescott. Bagă-te sub afurisitul ăla de birou.

– Măcar lasă-mă să mă ascund în dulap.

– Alo?! Vezi vreun dulap?

– Futu-i...

Apoi el dispăru sub întinderea din lemn masiv de nuc, în timp ce Julia îşi aranja puloverul şi se zorea spre uşă. Dar era prea târziu.

– Aici erai, *querida,* zise femeia şi o bătu cu autoritate părintească pe Julia pe obraji, de parcă încă ar mai fi condus casa Boudreaux. Pari înfierbântată. Eşti bolnavă?

– Nu, nu. Sunt bine. Zău.

Zelda o dezaprobă, apoi adăugă:

– Ce noroc că am ajuns, l-am găsit pe omul acesta drăguţ la uşă. Era pe cale să plece. Zice că e noul şef al postului.

Bărbatul pe care Julia îl văzuse în poza CV-ului apăru în uşă.

– Ah, Julia, eu sunt Andrew Folly.

– Andrew...

– Stai, stai, îl îndemnă Zelda, cum făcuse mereu. Aduc ceva de băut.

– Zelda, chiar nu e nevoie.

Andrew Folly nu fu de acord.

– Foarte drăguţ din partea ta. O cană de ceai ar fi bună, zise el.

Zelda porni pe hol, cu pantofii ei cu talpă din cauciuc scârţâind pe lemnul de esenţă tare. Ben era sigur că auzea nişte paşi mai apăsaţi apropiindu-se de birou.

– Deci, acesta este sanctuarul lui Philippe Boudreaux.

Urmă o tăcere deplină.

– Oh, îmi cer scuze, Julia. N-am vrut să te supăr. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Ben îşi pusese unele întrebări în legătură cu tatăl ei. Julia spunea că fusese apropiată de el. Dar ceva nu se lega.

– Nu m-ai supărat, domnule Folly. Să mergem în sufragerie.

Dar mersul apăsat veni mai aproape şi se auzi un scârţâit de piele când bărbatul se aşeză pe unul dintre fotoliile din faţa biroului.

– Nu stau foarte mult. Doar o întrebare sau două.

Ben putea simţi nervozitatea Juliei.

După o pauză lungă şi încordată, ea veni spre birou şi se aşeză pe scaunul rotitor.

Ben ar fi fost enervat că era prins acolo, cu blugii încă sub roțile scaunului, dacă nu ar fi avut parte de o priveliște uimitoare a picioarelor ei, care dispăreau sub pliurile întunecate ale fustei. Era bucuros că Julia nu purta pantaloni în ziua aceea. Dacă tot trebuia să se ascundă ca un laș sub birou, măcar să se bucure de asta.

– Va trebui să terminăm repede, domnule Folly.

Brusc, era foarte formală. Și foarte iritată.

– OK, bine. Trebuie să discutăm despre... situația noastră la post.

– Ce situație?

– Genul de emisiune pe care o pregătești. Insist să îmi spui despre ce e vorba.

Inima Juliei bătea atât de puternic încât se simțea ușor amețită – asta, imediat după una dintre cele mai erotice întâlniri cu un bărbat, experiență amplificată, fără îndoială, de abstinența ei de o săptămână și jumătate, cât trecuse de la ultimul sărut.

Brusc, Andrew se ridică și veni să se uite la fotografiile de pe perete. Repede, trase scaunul mai spre birou, iar genunchii ei dădură de Ben.

– La dr...

– Șșșttt! îi făcu ea.

– Pardon? zise Andrew și se întoarse dinspre șirul de fotografii ale tatălui ei cu diverși oameni celebri.

– N-am spus nimic, zise ea cu un zâmbet slab.

Apoi, nu avu de ales și fu nevoită să-și desfacă genunchii, dacă nu voia să se depărteze de birou. Ceea ce ar fi părut ciudat – ca să nu mai spunem de riscul ca Folly să-l vadă pe Ben.

Era cât se putea de conştientă de chiloţii mici pe care îi purta şi, cu toate că nu fusese niciodată timidă, nu era nici genul *Penthouse*, care îşi desfăcea picioarele, să se vadă tot. Se rugă să fie întuneric acolo jos.

Totuşi, dacă era întuneric acolo jos, se pare că Ben se juca de-a Helen Keller.

– Ah! scânci ea şi îşi strânse pulpele când simţi degetul lui Ben băgându-se pe sub marginea chiloţilor.

– Uh, fu răspunsul lui când îi prinse capul între genunchi.

– Ce e? întrebă Andrew şi faţa palidă i se încruntă.

– Ah, ah, ah, reuşi ea să spună şi îi oferi un prefăcut zâmbet larg. Tocmai mă gândeam că fotografiile alea sunt... ei bine... urâte. Asta e.

Apoi scuturã din cap.

– Chiar nu e momentul, Andrew. Haide să programăm ceva, să putem discuta...

Cuvintele se opriră, la fel şi respiraţia ei, când Ben ajunse cu degetul exact între picioarele ei, peste chiloţi, atingând-o erotic în cea mai intimă zonă. Începu să respire gâfâit.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Andrew.

– Astmul, îngăimă ea.

Încercă să-şi apropie genunchii, dar Ben îi ţinu ferm, depărtaţi. Tot ce putea face să oprească chinul senzual era să se depărteze de birou. Dar cu Ben dedesubt şi cu o pereche de blugi bărbăteşti îngrămădiţi la picioarele ei nu era dispusă să rişte.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Andrew. Și îmi pare rău că nu e un moment potrivit să vorbim. Din păcate, e urgent.

Se întoarse la scaunul din fața biroului.

Ea se simți străpunsă de două dorințe – cea de a-l strânge de gât pe bărbatul din fața ei și cea de a striga la cel care se juca cu ea de sub birou. Se juca într-un fel care îi făcea să-i vâjâie capul, iar genunchii ei voiau să se deschidă, ca niște trădători.

Apoi simți cum chiloții tanga îi dispăreau, materialul subțire fiind rupt dintr-o mișcare. Nu mai putu respira când își dădu seama ce urma.

În ciuda anticipării prostești, corpul ei se înfioră când simți degetul lui Ben. Și, imediat, simți că se umezise.

Degetele ei se agățară de marginea biroului, iar capul ei... Andrew făcu ochii mari.

– Ești sigură că te simți bine?

– Bine...

Degetul lui Ben alunecă între pliuri și nu mai reuși să vorbească, nici măcar să gândească.

Probabil că Andrew luase acel *bine* drept acord să vorbească, pentru că se lansă într-o tiradă despre cifre și chestiuni demografice. Ea abia auzea cuvinte precum *schimbare, mai tineri, la modă*. De parcă tipul ăla de douăzeci și patru de ani, care se îmbrăca atât de formal, știa ceva despre a fi la modă.

Dar apoi degetul lui Ben se strecură mai adânc și ea nu mai reuși să se gândească decât la coapsele ei și la felul în care se străduiau să nu se miște.

Încercă să ajungă sub birou, să ia ceva, preferabil pe Ben de păr. Dar el se feri și nu reuși să-l prindă și să-l scuture și își dădu seama că era la mila lui.

Probabil că știa și el asta.

O pătrunse cu ușurința unui expert, ieși, apoi alunecă iarăși înăuntru, iar degetul lui mare găsi miezul secret. Era excitată și strâmtă și chiar atunci el îi sărută încheietura genunchiului.

– Doamne, șopti ea și închise ochii.

– Cum?

Își reveni.

– Doamne, ce chestii fascinante!

Ar fi jurat că îl auzise pe Ben chicotind.

Andrew era tot mai încruntat, cu fiecare clipă care trecea. Dar nu renunța și nu pleca. Se întoarse la tirada lui.

Ben îi băgă adânc două degete, apoi și mai adânc. Incapabilă să se abțină, își depărtă genunchii. El îi sărută interiorul coapsei, ca și cum ar fi lăudat-o că era fată bună – sau fată rea. *La naiba, la naiba... ahhh...* când degetul lui găsi punctul cel mai fierbinte.

Va plăti scump pentru asta, își promise.

El intra și ieșea, îi făcea trupul să vibreze, iar perișorii de pe brațe i se ridicau, în timp ce o treceau fiorii. Se forță să îl privească pe Andrew, care o ținea pe a lui și pălăvrăgea despre cine-mai-știa-ce Mica parte care mai funcționa din creierul ei cedă și ea complet.

Ben îi ciupea ușor și îi săruta pielea, în timp ce degetele lui o excitau tot mai mult. Senzația părea să o termine și îi inunda zona dintre picioare. Simți

începutul tremurului, mai întâi undeva adânc, apoi tot mai puternic, până avu impresia că nu mai putea suporta nicio clipă. Apoi, intensitatea crescu, ca o avalanșă.

Gura ei se deschise și căzu oarecum peste birou, cu corpul cuprins de orgasm, inundat de valuri dulci de plăcere. Se temea să nu fi gemut.

Andrew se opri din vorbit, apoi se ridică.

– Ești OK?

– Cum?

Se încruntă.

– Nu știu sigur ce e cu tine. Am încercat cu binele. Dar din moment ce, evident, te joci cu mine, o să o spun altfel. Dacă nu poți să faci o emisiune de calitate, care să aducă ceva diferit pe piață, înseamnă că nu aduci un plus de valoare pentru KTEX. Și, indiferent ce va spune Sterling Prescott, nu voi avea de ales și o să te dau afară.

Mintea ei trepida, la fel ca trupul. Apoi realiză că Ben trebuie să fi auzit, pentru că simțea cum o împingea.

De data asta, când se aplecă sub birou, apucă ceva.

– Nu, zise ea.

– Nu? întrebă Andrew.

– Nu vorbeam cu...

Se opri, apoi scutură din cap.

– Domnul Prescott zice că trebuie să rămâi. Dar jobul meu e să pun pe picioare KTEX. Altfel, voi fi concediat.

Se luptă să-l țină pe Ben jos.

– Mă descurc, zise ea fără să se mai ferească.

Andrew sări de pe scaun.

– Te descurci? Cum? Poți spune sigur că vei aduce ceva ce să semene mai mult cu ceea ce face New York decât cu El Paso?

– Da, zise ea înainte să poată gândi.

O studie, apoi aprobă din cap.

– Sper să poți.

Se opri la ușă.

– Anunță-mă când ai ceva înregistrat.

Apoi plecă.

Ben începu să iasă, dar intră Zelda, cu o tavă.

– Ce s-a întâmplat cu bărbatul acela drăguț? întrebă ea.

– A trebuit să plece.

– Oh, *madre mia*.

Țâțâi, apoi plecă din nou, cu tot cu tavă.

De data asta Ben chiar ieși, întinzându-se și gemând.

– Ești OK? întrebă Julia, abia atunci gândindu-se la rana lui.

– Sunt OK.

Ochii lui negri se îngustară, de o furie abia reținută.

– Deși trebuia să mă lași să-i trag unaăluia.

Toate năvăliră peste ea. Era complet epuizată. Fizic și psihic. Se simți tulburată, iar echilibrul precar pe care îl avusese în acea nouă lume deveni și mai slab. Ura acea nouă vulnerabilitate pe care o simțea – alături de bărbatul acela dur, care se dovedea protector. Niciodată nu se bazase pe un bărbat. Și niciodată nu o va face.

– Nu am nevoie să mă aperi, Ben. Şi, categoric, nu am nevoie să te joci cu trupul meu.

Ben se uită la ea câteva clipe lungi, înainte să-şi apuce blugii, să-i îmbrace şi să se îndrepte spre uşă. În ultima clipă, se opri.

– Părerea mea e că ai nevoie de un pic din amândouă.

Apoi dispăru. Fu nevoită să se forţeze să nu fugă după el – nu să-i tragă una, ci să se arunce în braţele lui şi să-l audă că-i spune că totul va fi în regulă.

În schimb, se aşeză şi se prinse strâns cu degetele de scaun.

9

– Eşti sigură că vrei ca toţi străinii ăia să vină acasă la tine?

Kate Bloom stătea în bucătăria Juliei cu o cană de ceai în faţă, cu buclele negre şi moi în jurul feţei şi cu gura căscată, după ce Julia îi spusese despre planul ei.

Julia râse şi o strânse de mână.

– Pot să mă descurc cu câţiva tipi străini.

– Aşa e. Dacă cineva poate, aia eşti tu.

Rămaseră aşa pentru câteva momente plăcute şi fiecare bău din ceai. Julia se uita la prietena ei dragă. Deşi Kate încă purta aceleaşi haine conservatoare, iar părul îi era la fel, era ceva diferit la ea.

– Dragostea îţi priieşte, zise Julia când realiză ce era diferit.

Kate zâmbi visătoare.

– Da, cine ar fi zis?

Julia râse, apoi redeveni serioasă.

– Presupun că totul e încă super cu Jesse?

Cu cotul pe masă și cu bărbia în palmă, Kate oftă încet.

– Da, încă e super.

Privi în jur, apoi se aplecă spre ea și șopti:

– Seara trecută, Jesse a scos toate jocurile alea sexuale trimise de tine pentru emisiunea aia pe care m-ai obligat să o fac.

Super. O discuție despre sex.

Julia își reținu o tresărire.

– Oh, uau, încercă ea să pară entuziasmată.

– Da, *oh, uau*. Cine ar fi zis că sexul poate fi atât de amuzant?

Kate râse. Julia încercă să facă la fel. Dar erau prietene de prea mult timp, ca să poată ascunde ceva de una dintre cele mai bune prietene ale ei.

– Ce e? întrebă Kate.

– Nimic.

– Jules? Zi.

Julia puse cana pe masă și se strâmbă.

– Mă bucur că tu și Jess sunteți bine. Dar în clipa asta, când trebuie să mă străduiesc să mă schimb, doar când pomenești de sex e ca și cum ai vorbi despre o felie mare de prăjitură cu ciocolată în fața unei femei care ține dietă.

– Oh, am uitat!

Kate se aplecă spre ea cu ochii sclipind.

– Cum merge cu tipul ăla bine făcut sub același acoperiș cu tine?

– Hei, mârâi Julia, deşi zâmbea. N-ar trebui să-ţi ceri scuze că vorbeşti despre sex în faţa mea?

– Scuze. Gata. Acum spune-mi, cum e?

Julia dădu ochii peste cap.

– Super. Bine. Nu se întâmplă nimic.

Kate ridică o sprânceană.

– OK, poate că îmi pune nişte piedici.

Se uită spre uşa deschisă de la bucătărie, apoi se apropie de Kate.

– E vorba despre mine şi omul de Cro-Magnon – un fior involuntar o trecu – şi despre cel mai tare orgasm din viaţa mea.

Kate aproape că scuipă ceaiul din gură.

– Ce?!

– Zău. Tipul e un geniu sexual. Şi încă geniu cu litere mari. Şi, ştii ce, s-a întâmplat în timp ce Andrew Folly era de cealaltă parte a biroului.

Kate se înroşi, apoi tuşi şi se înecă, arătând de parcă era pe cale să aibă o cădere.

– Ai făcut sex, iar Andrew Folly se uita? Nu sunt sigură pentru cine îmi fac mai multe griji, pentru tine sau pentru el? Spune-mi că n-am auzit bine.

– Ai auzit bine. Am avut un orgasm chiar în faţa lui, deşi el nu ştia ce se întâmpla. El credea că aveam un atac de astm.

– Cum poţi avea un orgasm în faţa cuiva iar el să nu ştie despre ce-i vorba?

Kate nu era la fel de inhibată ca prietena lor, Chloe, dar deşi vorbise despre jocuri sexuale mai devreme,

mereu fusese excesiv de circumspectă în privința celor întâmplate în pat.

– Adică eu eram pe scaunul de la birou, Ben sub birou, iar Folly pe partea cealaltă. Ben ar trebui împușcat.

Apoi zâmbi.

Kate făcu ochii mari.

– Ți-a plăcut!

– Condamnă-mă!

Își țuguie buzele.

– Dar nu se va mai întâmpla vreodată.

– Tu ar trebui să fii împușcată. Folly ți-a pus gând rău, Jules. Își dorește atât de mult să te dea afară de la KTEX, încât tot biroul o știe.

– De ce? Nu înțeleg.

– Nici eu.

Ochii lui Kate se îngustară.

– Ai ieșit vreodată cu el?

– Cu Folly? se miră ea.

– Da, cu Folly.

– Nici vorbă. Nu l-am mai văzut în viața mea.

– Așa mă gândeam și eu. Dar singurii bărbați care știu că ți-au pus gând rău sunt cei cu care ai ieșit și pe care i-ai părăsit. Și m-am gândit că poate o fi și cazul lui Folly. Dacă nu e asta, trebuie să fie din cauză că se întreabă cine ești.

– Fiica fostului proprietar al postului?

Kate se strâmbă.

– Nu. S-a pornit împotriva ta din clipa în care ți-a văzut biroul. Nu-i plac femeiuștile.

Julia dădu ochii peste cap.

– Nu sunt o femeiușcă.

Dar știa că asta credeau oamenii. Și mai știa că asta făcea parte din ceea ce o determinase să se schimbe. Era hotărâtă să le arate tuturor că era mai mult decât o femeiușcă.

– Apropo de asta, zise Kate, ce e cu cocul ăla?

Julia își scoase agrafele și lăsă părul liber.

– Nu! Nu-mi vine să cred că l-ai tăiat.

– Nici mie.

– Nu prea pari genul care să se tundă scurt.

– Ideea e să nu semăn cu mine.

– Julia, mă îngrijorezi, la fel și extremele spre care te îndrepți.

– Nu-ți face griji pentru mine. Nu v-ați plâns tu și Chloe de mine și de mulțimea de bărbați și de hainele aiurea? Tocmai mi-ai spus că Folly e pornit împotriva mea pentru că mă crede o femeiușcă! Ei bine, am terminat cu astea – cu bărbații sălbatici și hainele aiurea. Îndată ce găsesc un tip simpatic și sensibil, o să încep să ies din nou. Până atunci, am de gând să îl dau gata pe Folly cu emisiunea pe care o pregătesc.

Când își terminară ceaiul, se îmbrățișară, iar Kate fu nevoită să fugă. Odată Kate plecată, Julia se întoarse în biroul ei și se gândi la emisiune, la Folly, la Ben Prescott și la un anumit orgasm pe care îl avusese la acel birou.

Era de înțeles că ezita, se gândea ea. Locuiau sub același acoperiș. Erau atrași unul de altul, chiar dacă

nu se plăceau cu adevărat. Iar Ben Prescott era genul de bărbat care avea nevoie de o femeie...

O femeie.

Una dintre numeroasele femei care sunaseră acolo la toate orele. Atunci ar fi preocupat și nu ar face din viața ei o astfel de... provocare.

Începu să bată cu stiloul pe sugativa de pe birou, în timp ce se gândea. De ce nu se întâlnea cu nimeni sau nu-se-distra-pe-sub-birou cu altcineva?

O singură persoană putea răspunde la acea întrebare.

Julia luă telefonul și formă. Putea să audă sunetul slab al unui telefon sunând în cealaltă parte a casei.

– Cuțitarul.

– Așa răspunzi la telefon?

Îl auzi mormăind.

– Nu trebuia să-ți dau numărul ăsta, se plânse el.

– Nu mi l-ai dat. Mi-a apărut pe ecran, mai ții minte? Când erai pacient, în iad.

– Nu era așa rău. Și nu e cinstit ca numărul tău să fie „secretizat".

– Ba e super. Ar trebui să încerci și tu, dacă nu vrei ca oamenii să aibă numărul tău.

– Vreau ca oamenii să aibă numărul meu. Dar nu tu.

– De ce ești așa morocănos?

– Nu sunt.

– Sigur că ești și cred că știu de ce.

– Ar fi bine.

– Ai nevoie de o întâlnire.

– Ce?

Julia se lăsă pe spate pe scaun, își puse picioarele pe birou și își încrucișă gleznele.

– Ai o grămadă de femei care te sună mereu, dar nu ieși cu niciuna. Cred că ar trebui.

Râsul lui gutural și senzual trecu prin eter.

– Cred că orgasmul ăla chiar te-a zăpăcit.

Își puse picioarele jos, iar cotul pe sugativă.

– Nu sunt zăpăcită.

– Sigur, sigur. Deci, ce ziceai?

– Întâlniri. De ce nu ieși?

– Nu mă interesează nimeni momentan.

– Ai o duzină din care să alegi. Cu siguranță, una dintre ele o fi interesantă.

– Nu. Altceva?

– Ei bine, ăăă...

– Atunci, am treabă. Trebuie să închid. Dar dacă știi pe cineva care ar fi interesată de un pic de distracție-la-biroul-de-acasă – chicoti –, anunță-mă.

Un fior plăcut, depravat, o trecu la acel gând.

Apoi el închise.

Soneria de la intrare se auzi la trei și patruzeci după-amiază. Ea sări de la birou, dar, până să ajungă la ușă, Ben era deja acolo.

– Hei! le zise el celor doi adolescenți care erau în curte. Mă bucur să vă văd.

Julia era surprinsă de entuziasmul lui, deoarece Ben nu-i părea chiar genul exuberant. În plus, arăta un pic tensionat.

Hmmm, Ben să se străduiască aşa de mult? Se întreba despre ce era vorba.

– Intraţi, le zise el.

Când se întoarse, o văzu.

– Julia, ei sunt Todd şi Trisha. Practic, îmi sunt nepoată şi nepot.

Tinerii păreau aproape identici, aveau păr şaten şi ochi căprui. Se uitară la ea, apoi în jos, la picioarele lor.

– Bună, mormăiră ei.

– Bună, Todd şi Trisha.

– Să mergem în bucătărie, zise Ben.

Mai devreme o întrebase dacă o deranja să stea de vorbă cu copiii în bucătărie.

– Mă bucur să vă cunosc, zise Julia, apoi se întoarse în biroul ei.

Termină de dat nişte telefoane şi de trimis e-mailuri, apoi curiozitatea o învinse. Îşi făcu drum pe holul dinspre bucătărie. Ben, care tot nu avea voie să conducă, comandase diverse.

Era uimită. Masa era plină cu toate sortimentele de îngheţată posibile, plus tot felul de toppinguri.

Se auzi sunetul cuptorului cu microunde.

– O să fie super, zise el entuziasmat şi dădu din mâna acoperită cu o mănuşă de bucătărie.

Scoase ceea ce părea să fie caramel cald. Gura ei salivă la miros.

– Hei, o întrebă el, vrei îngheţată?

– Ei bine, n-ar trebui. Nu mănânc îngheţată.

– Îţi faci griji pentru acel sexy...

Se opri şi se uită la copii.

– Poți să îți faci griji pentru siluetă cu altă ocazie.

– De parcă noi nu știam ce voiai să spui, unchiule Ben, zise Trisha și își dădu ochii peste cap.

Todd râse și scormoni în cutia cu înghețată.

Julia renunță și își trase un scaun în insula din mijlocul bucătăriei, care îi plăcea atât de mult. Își prepară fiecare propria înghețată. Julia alese o lingură de înghețată de vanilie cu caramel cald și nuci pecan, iar alta de ciocolată cu bucăți de caramel și ciocolată Hershey simplă. Deasupra își puse o grămadă de frișcă și o cireașă în vârf.

Când termină și ridică privirea, văzu că Ben, Trisha și Todd se uitau la ea.

– Ce e?

Izbucniră în râs, apoi se întoarseră la propriile creații, deși niciuna dintre ele nu arăta la fel de spectaculos ca a ei. Deși, după expresiile de pe fețele lor, își dădea seama că aveau un gust grozav.

– Deci, spune-mi, *unchiule* Ben, zise Julia, forțându-se să nu ofteze de plăcere după prima gură de înghețată, în ce fel ești tu înrudit cu acești profesioniști ai înghețatei?

Todd râse, iar Trisha dădu din nou ochii peste cap. Într-o clipă, Julia își dădu seama că Todd era un tocilar. În schimb, pe Trisha stătea scris cu litere mari vreau-să-fiu-o-tipă-super.

– Tatăl nostru era prieten bun cu Ben, așa că nu e chiar unchiul nostru, zise Trisha zeflemitor. Și singurul motiv pentru care suntem aici e faptul că se simte obligat.

– Trish! zise Todd.

– Trisha, zise Ben, pe un ton grijuliu şi hotărât, nu e adevărat.

Lacrimile umplură ochii fetei, iar Julia se simţi oribil pentru că începuse.

– Îmi pare rău, Trisha.

– Şi mie, zise ea cu amărăciune. Mama îl pune să se vadă cu noi. Ştiu asta.

– Trisha, zise Ben ca un comandant de armată, nu e adevărat.

Fiecare bucăţică din bărbatul care se străduise prea mult dispăruse. Se transformase în genul Terminator, care era în stare să sperie o Beretă Verde.

– Ascultaţi-mă amândoi, mama voastră a trecut pe aici şi m-a rugat să vorbesc cu voi. Fără îndoială. Dar mi s-a părut că e nevoie să vorbească cineva cu voi.

Se prea poate ca Ben să fi început cu dreptul, venindu-i ideea cu îngheţata, dar se transforma rapid într-un adult sever.

Trisha îşi luase o mină încăpăţânată, iar Todd chiar părea stânjenit.

– Ben, zise Julia blând.

– Nu acum, zise el autoritar.

Julia trebui să se forţeze să nu-i răspundă la fel. Dar reuşi să înghită greu, apoi se simţi stupid de mulţumită că nu reacţionase pripit, cum ar fi făcut vechea Julia.

O nouă treaptă pe scara progresului. Se felicită în gând.

– Fie că mama voastră a vorbit cu mine, fie că nu, odată ce am aflat ce aţi făcut, oricum aş fi bătut eu la uşa voastră.

Acum, Todd chiar părea stânjenit şi, cu toate că Trisha părea agresivă, arăta şi ea un pic speriată. Julia se întreba ce naiba făcuseră.

– Îmi pare al dracu' de rău că tatăl vostru nu mai e. Dar nu aduceţi un omagiu memoriei lui dacă vă ţineţi de tâmpenii.

Îşi dădu seama că mama lor trebuie să fie Rita, iar tatăl lor decedatul Henry. I se făcu milă de ei.

Julia deschise gura să protesteze în legătură cu abordarea severă a lui Ben. Dar el nu îi lăsă timp.

– Nu se poate să furi maşini şi bani şi să nu ajungi la casa de corecţie sau mai rău.

Să fure maşini şi bani?

Juliei nu îi venea să creadă. Poate că Trisha nu arăta chiar ca un înger, dar nici ca un hoţ. Şi nici Todd.

Trisha îşi împinse bărbia în faţă.

– Nu ştii nimic, Ben. Nu am furat maşina. Am împrumutat-o.

– Nu *împrumuţi* maşini dacă nu ai carnet. Te-ai gândit ce vi se putea întâmpla?

– Nu s-a întâmplat nimic!

– Pe dracu' nu. Aţi lovit maşina!

Îşi întoarse privirea încruntată spre băiat.

– Şi tu? La ce dracu' te-ai gândit când ai furat bani din poşeta maică-tii?

Todd îşi puse cotul pe masă şi începu să amestece în îngheţată.

– Nu zici nimic, hm?

OK, până aici.

– Ben...

– Julia, am început ceva.

– Da, văd. Totuși, pot să-ți vorbesc un minut? E o urgență.

– Cum spuneam...

– Ben, cum spuneam *eu*, e o urgență.

Ben își plimbă privirea de la ea la copii, apoi o urmă afară din încăpere. Dacă fratele și sora erau deștepți, aveau să fugă cât mai era timp.

– Ce e? întrebă el.

– Cine te-a transformat într-un asemenea ticălos? Ăia sunt doi copii care și-au pierdut tatăl. Ai putea să conduci discuția asta cu disciplina într-un mod un pic mai drăguț.

– Se bagă în belele, zise el răspicat și cu răbdarea la limită.

– Dar faptul că tu te porți ca un idiot nu o să le fie de ajutor.

Se încruntă la ea, dar nu o opri.

– Îmi dau seama că vrei să-i ajuți, adăugă ea. Chiar văd. Doar că felul în care te porți nu va rezolva nimic.

– Și de când ești tu expertă în asta?

– Nu sunt. Doar că am un dram de bun simț și am învățat că excesele de orice fel – prea drăguț, prea rău – nu ajută pe nimeni. Cum au ajuns aici, te-ai purtat cu ei foarte drăguț, ca apoi, cât ai zice pește, ai trecut în extrema cealaltă, în zona rea...

– *Zona rea?*

– Trebuie să ai răbdare, să porți o discuție rațională cu ei. Arată-le că îți pasă și că ești îngrijorat.

– Sunt copii, Julia. Copiii nu au nevoie de tot rahatul ăsta psihologic.

– Oh, adică mai bine te porți ca un psihopat.

Se opriră amândoi, se holbară unul la altul, apoi zâmbiră, înainte ca Ben să se încrunte din nou.

– Nu e o glumă.

– Știu că nu e. Eu sunt cea care te-a scos de acolo. Dar dacă nu te destinzi, nu o să-i ajuți pe copiii ăia.

Ben mormăi.

– Și ce propui?

– Fii drăguț, dar hotărât. Întreabă-i de ce au făcut ce au făcut. Întreabă-i cum se simt...

– Nu și aiureala asta cu *cum se simt*.

– Vrei să-i ajuți sau nu?

Bombăni, se încruntă, mai bombăni un pic, apoi se întoarse în bucătărie. Julia îl urmă.

– OK, să vorbim, zise el.

Julia îl țintui cu privirea.

El își dădu ochii peste cap imitând-o pe Trisha.

– Scuze, zise. OK, nu prea mă descurc, am nevoie de ajutor.

Trisha fu cea care își dădu ochii peste cap de data asta. Când Ben începu să spună ceva despre asta, Julia își puse degetele pe buze, făcându-i semn să se oprească.

Ben își înghiți un oftat obosit, dar perseveră.

– Știu că e o perioadă grea. Și vreau să vă ajut. Probabil că sunteți confuzi.

Zise toate astea cu voce joasă, iar Julia era uimită de felul în care un urs ca el putea vorbi pe tonalități diferite când voia. Probabil că Trisha se gândea la același lucru, pentru că expresia războinică de pe fața ei începu să dispară.

– Todd, spune-mi ce s-a întâmplat cu banii, zise Ben.

Todd îl privi reticent, apoi zise.

– Chiar nu i-am furat, jur. Aveam de gând să îi dau mamei înapoi. Dar s-a speriat când nu i-a găsit, iar apoi nu m-a mai ascultat când am vrut să-i explic.

– Deci spui că ea se înșală?

Trisha pufni.

– Mama a dat năvală în camera lui Todd, iar el era acolo, cu banii în mână. Nu, nu se înșală.

– Hei! sări Todd. Tu vorbești? Poate că voiam să împrumut banii ăia și chiar am avut un motiv. Și, dacă aș fi avut ocazia, i-aș fi dat înapoi până la ultimul cent. În plus, înainte ca tata să moară, mi-a promis că o să pot să mă înscriu la workshopul ăla video care se face vara asta la școală. Am făcut tot ce trebuia la școală, iar tata și profesorul mi-au spus că sunt chiar bun. Dar trebuie să duc și un CV video, pe lângă aplicație. Iar eu nu am cameră. Tata mi-a promis că îmi ia o cameră video!

Băiatului în venea să plângă, iar fața i se umplu de pete roșii.

– Dar când i-am spus mamei că am nevoie de bani, nici n-a vrut să audă. Nu mă mai ascultă deloc.

E doar isterică și se poartă de parcă e singura căreia îi e dor de el! Și mie mi-e dor de el!

În clipa aceea, fața lui Trisha se înroși, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Ben se holba uimit la cei doi copii. Se uită când la ei, când la Julia, apoi mimă din buze: *Uite ce ai făcut!*

Ea oftă, apoi îi făcu semn să se ducă la ei.

Era evident că el nu voia, iar Julia fu impresionată când Ben traversă, totuși, bucătăria.

– Hei, zise el și puse câte o mână mare pe umărul fiecăruia dintre ei.

Doar atât le trebui lui Todd și lui Trisha pentru a se lăsa îmbrățișați. Mai stânjenit la început, dar mai relaxat după câteva secunde, Ben îi ținu la piept pe cei doi adolescenți. Julia simți un nod în gât, iar amintirea tatălui ei ieși la suprafață. Dar nu era pierdută.

Sau era?

Se încruntă și alungă gândurile. Nu era pierdută; pur și simplu, căuta un nou drum.

– Deci, tatăl tău zicea că poți să te înscrii la workshopul video, zise Ben, iar mama ta zice că nu.

– N-a spus nu. Ea doar mă ignoră.

– Ea cam ignoră totul, explică Trisha. Nu că nu o înțeleg. La naiba, e foarte supărată, plânge mereu și trebuie să se ocupe de foarte multe acum, că tata nu mai e.

Ochii ei se umplură de lacrimi din nou.

– Și ai luat mașina ca să te răzbuni pe ea? tatonă Ben. Ai condus cu viteză prin parcarea școlii, noaptea,

și ai izbit-o de un zid, cu prietenele tale, pentru că ai vrut să-i atragi atenția mamei tale?

Fața lui Trihsa se înroși mai tare.

– Peste trei luni împlinesc șaisprezece ani și nici măcar nu fac școala aia de șoferi pregătitoare.

– Exact, așa că nu trebuia să conduci.

– Dar, dacă nu învăț să conduc, nu o să-mi pot lua carnetul de ziua mea. Oricine își primește carnetul de ziua lui, doar dacă nu e vreun ciudat sau vreun prost. Chiar și Todd și-a primit carnetul de ziua lui.

– Hei, eu nu sunt un ciudat sau un prost!

– În fine, pufni ea. Dar tu poți conduce, ba chiar conduci mașina tatei.

– Cineva trebuie să ne ducă la școală.

– Nimeni nu pomenește de ciudați sau de proști aici, zise Ben.

– OK.

– Mă rog...

– Dar nu pricep. Conduceai fără permis și fără să fi făcut școala de șoferi.

– Exact!

Julia vedea că Ben era complet derutat. La fel și ea.

– Dacă tata nu mai e, adăugă Trisha, cu voce tremurată, cine o să mă învețe? Trebuia să găsesc o modalitate să învăț. Iar CeeCee face școala de șoferi și m-am gândit că ea mă poate învăța. Cu mama, în starea în care e, credeam că o să ne întoarcem până se trezește ea.

Acum, Trisha plângea.

– Tata mi-a promis că semestrul ăsta o să pot să merg la Driver's Ed. Dar după ce el... el... a murit, mama a zis că nu. Parcă ar vrea să stăm toţi acasă şi să ne plângem de milă şi să fim nefericiţi, exact ca ea. Mă simt jalnic! Sunt nefericită! Nu pot să suport că nu mai e tata...

În cele din urmă, Todd cedase şi el şi plângea.

– Dar faptul că eu nu conduc sau că Todd nu o să meargă la chestia aia video nu îl va aduce pe tata înapoi!

Julia îl vedea pe Ben cum se lupta cu emoţiile. O simţea, simţea durerea adevărată a copiilor. Şi nu voia să le simtă durerea; voia să plece înainte să înceapă să plângă şi ea. Dar nu se putea mişca. Nu putea pleca. Şi îi crescu inima când Ben, în felul lui morocănos, se uită la ambii copii şi zise:

– Nu pot să-l aduc înapoi pe tatăl vostru, dar pot să-ţi iau o cameră video, iar pe tine să te învăţ să conduci.

Feţele copiilor se luminară de bucurie.

– Serios? întrebară amândoi şi îşi şterseră ochii cu mâinile.

Apoi, adăugară la unison.

– Şi mama?

– O să vorbesc cu ea. Dar am o condiţie.

– Care? mormăiră ei cu feţe nedumerite.

– Fără alte belele. În clipa în care oricare dintre voi face ceva greşit, înţelegerea cade.

– Asta e tot? întrebară.

– Asta e tot.

– Super! se înveseli Trisha.

– Chiar e super! se entuziasmă și Todd. Imediat ce o să am camera, va trebui doar să fac un CV video!

Julia îl studie pe băiat.

– Și ce ai de gând să pui în el? întrebă ea.

– Încă nu știu. Toți fac un fel de minifilm plicticos. Când am vorbit cu tata despre asta, el zicea că ar trebui să fac ceva diferit.

– Zău? zise Julia, în timp ce mintea ei galopa. Am o idee care te-ar putea ajuta.

Todd, Trisha și Ben o priviră ciudat.

– Da? întrebă Todd.

– Ce zici dacă m-ai ajuta la noul meu reality-show?

– Ce? întrebă Ben.

– Un reality-show? întrebă Trisha cu ochii mari.

– Super! zise Todd.

– De fapt, mi-ai putea fi de mare ajutor, continuă Julia. O să folosesc un cameraman de la post, să facă treburile principale, dar în clipa asta KTEX cam duce lipsă de personal. Încercam să-mi dau seama cum m-aș putea ocupa și de filmat, și să regizez, și să fac munca de ajutor de cameraman. Todd, tu poți să mă ajuți, plus că poți folosi camera pe care ți-o ia Ben, să înregistrezi ce se întâmplă. Un fel de documentar despre filmări. Mă gândesc că asta ar arăta nu doar că ai experiență, ci ți-ar oferi și ceva unic.

– Sună grozav, dar Todd merge la școală, interveni Ben.

Se întoarse spre copii.

– Puteți să mă așteptați în sufragerie?

– Ei, haide, se plânse Todd. Pot să fac asta. Şi vreau. Ar fi perfect pentru workshop.

– Haide, Todd.

Trisha îl apucă de braţ.

– Lasă-i să vorbească.

Se uită spre Julia şi zâmbi.

– Cred că o să te descurci.

Ben nu se uită la Julia până când uşa de la bucătărie se închise. Apoi îi aruncă o privire rău prevestitoare.

– Trisha crede că mă învârţi pe degete.

Era nervos.

Julia se abţinu să zâmbească.

– Amândoi ştim că nu e aşa. Absolut deloc.

El mârâi.

– Oricum, Todd nu poate lăsa şcoala ca să lucreze la emisiunea ta. Şi credeam că te-ai lăsat de reality-show-uri.

– Unu, mâine încep, iar mâine e sâmbătă. În plus, vinerea viitoare începe vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Putem face mare parte din treabă în vacanţa asta. Doi, nu am renunţat la reality-show-ul meu.

El ridică mâinile în semn că se preda.

– Crezi că te-ai gândit la toate. Dar de ce ar vrea un adolescent să lucreze în vacanţă?

– Să uite de tatăl lui? Să-şi facă un altfel de CV video?

Ben se dădu bătut, fără tragere de inimă.

– Şi ce fel de emisiune pregăteşti de data asta?

– Tot aia. O să fac Bărbatul Primitiv.

– Am zis nu.

Julia îl privi un moment lung, apoi începu să râdă.

– Mă bucur că, în sfârșit, recunoști că ești un bărbat primitiv.

El porni spre ea, dar Julia nu reuși decât să râdă. Râdea atât de tare încât cei doi copii veniră alergând, iar Ben se opri. Era și mai amuzant să îl vadă pe bărbatul acela sălbatic controlându-se, din cauza a doi adolescenți ușor de influențat.

– Asta înseamnă că pot să fac emisiunea? întrebă Todd entuziasmat.

Julia îl privi pe cel în cauză.

– Fac Bărbatul Primitiv fără tine. Mâine încep să intervievez niște băieți răi. Chiar aici.

– Aici? întrebă Ben.

– De la nouă dimineață.

Se întoarse spre Todd.

– Poți fi aici mâine la nouă?

– Sigur!

– O să fie super! Parțial MTV, parțial NBC. O să fim îndrăzneți și profesioniști, în același timp. O să creez un succes, iar tu o să-l ajuți pe Todd. O să fie gata pentru prima săptămână din decembrie.

Todd aplaudă. Trisha era bucuroasă pentru fratele ei, dar un pic melancolică.

Ben trebuie să fi observat.

– Trisha, de ce nu vii și tu cu Todd? Vorbesc cu mama ta diseară. Dacă e de acord, o să începem lecțiile de condus, în timp ce ăștia doi își fac emisiunea.

Se uită la Julia.

– Emisiunea lor aiurită.

– Tot nu crezi că pot s-o fac, zise ea.

– Ce anume? întrebă Trisha.

– Să transform un băiat rău într-unul sensibil.

Ben pufni.

– Vrea să transforme bărbații în mămăligi. Todd, dacă aș fi în locul tău, aș avea mare grijă în preajma ei. Și, indiferent ce faci, nu lua în seamă vreunul dintre sfaturile ei. Doar ajut-o la înregistrări, fă ce ai nevoie pentru CV, dar ține-ți urechile și mintea închise.

To: Rita Holquin <rita@yahgoo.com>
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: Copiii

Dragă Rita:

Am avut o discuție cu Trisha și Todd. Când vii de la lucru, sună-mă, să vorbim.
Ben

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: Rita Holquin <rita@yahgoo.com>
Subject: re: Copiii

Dragă Ben:

Mulțumesc că ai vorbit cu ei. M-au sunat la birou și nici nu știu de când nu i-am auzit atât de fericiți. Mulțumesc.

Trish zice că o să o înveți să conducă. Iar Todd mi-a spus despre povestea cu înregistrarea. Știu că o să faci ce trebuie pentru copii, așa că nu îmi fac griji. Ai permisiunea mea să-i îndrumi cum crezi.

Cu drag,
Rita

To: Rita Holquin <rita@yahgoo.com>
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: re: Copiii

Rita, ei au nevoie de tine în viețile lor. Nu te închide în fața lor. Au nevoie de mama lor.
Ben

10

Se auzi soneria de la uşă.

Un val de emoţie şi poate un pic de teamă trecu prin corpul Juliei când o auzi. Ziua Unu în crearea noii ei emisiuni era pe cale să înceapă.

Pentru o jumătate de secundă, rămase pe scaun, închise ochii şi zise în gând o mică rugăciune. *Te rog, ajută-mă să fac asta.*

– Julia!

Îi luă o clipă să recunoască vocea lui Todd.

Intră grăbit în bucătărie.

– Să vezi ce coadă e afară! Sunt tipi peste tot.

– Ce?

Un bărbat scund, îndesat, cu păr roşcat şi pistrui îl urmă pe Todd înăuntru.

– Bună, Julia.

– Bună, Rob. Mulţumesc că mă ajuţi la chestia asta.

Robert Krynowski era unul dintre cameramanii de la KTEX și știa că pe el nu îl deranja să lucreze într-un moment dificil ca acela, să o ajute s-o scoată la capăt.

Se duse la fereastra din față. Categoric, toată strada Meadowlark Drive era plină cu mașini parcate. Tot felul de bărbați formaseră deja o coadă în fața ușii ei.

– OK, OK, gândește, Jules, își zise ea.

Ben își făcu apariția și nu părea fericit.

– Cine dracu' sunt tipii ăia aliniați de-afară?

Apoi îl observă pe Rob.

– Și tu cine ești?

Julia făcu repede prezentările, iar cei doi își scuturară mâinile. Ben se duse spre bucătărie.

– Stai! se grăbi ea după el.

Îndată ce îl prinse de braț, afișă un zâmbet care spera să îi acopere emoțiile.

– Am nevoie să m-ajuți.

Ochii lui se îngustară.

– Te rog.

Julia flutură din gene.

– Dacă dai din gene nu obții nimic de la mine.

– OK, OK, dar îmi ești dator.

Ben rânji spre ea, cu șuvița aia frustrant de sexy căzută peste frunte.

– Deja ai folosit chestia asta când m-ai făcut să mă bag sub birou, mai ții minte?

Sângele inundă obrajii Juliei. Se îndoia că va uita vreodată. Se uita la el și simțea cum căldura aluneca prin ea. Erau două săptămâni de când el locuia acolo, iar în curând o săptămână de când gonise cu el la

spital. El încă mergea șchiopătând, puteai ușor să uiți că fusese vreodată rănit.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu trebuia să te rog. Doar că... cine o să-i trimită pe toți bărbații ăia înăuntru, unul câte unul? Nu m-am gândit că vor fi atât de mulți.

Rânjetul lui dispăru și o studie. După o clipă, scutură din cap.

– OK, spune-mi ce să fac. Dar după asta tu o să-mi fii datoare.

Sprânceana cu o cicatrice pe ea se ridică amenințător.

Julia își stabili cartierul general în biroul tatălui ei. Avea un teanc de CV-uri pe care le adunase. Rob urma să înregistreze. Todd îl va ajuta și va înregistra cu noua lui cameră, de câte ori va avea ocazia.

Ben va menține ordinea printre cei peste șaptezeci și cinci de bărbați care așteptau în sufragerie și în camera alăturată. O privire rapidă peste ei scotea la iveală faptul că erau acolo tot felul de bărbați îmbrăcați în piele sau în imitație de piele și chiar câțiva care aveau și câte un bici din piele. Julia îi elimină pe aceștia, după ce decise că niciun bărbat cu bici din piele nu îi putea fi de ajutor.

La nouă fix, Ben veni la ușa biroului.

– Gata?

Probabil că arăta la fel cum se simțea, scoasă din minți, pentru că el râse și scutură din cap. Fără o vorbă de încurajare, fără *poți să o faci*. Se întoarse în sufragerie și strigă primul nume.

– Bo Jones.

Rob luă imagini cu tipul, în timp ce respectivul intra în birou, dar fu nevoit să țină camera invers, pentru că tipul era prea înalt.

– Domnule Jones, zise Julia și se ridică să-i întindă mâna.

Tipul mai că îi rupse degetele în strânsoarea pumnului lui.

– Bun, zise ea când văzu că el nu-i mai dădea drumul.

În schimb, o cântări din ochi, de sus până jos.

– Dichisită, dar sexy, zise el.

– Hei, amice, ține-ți gura și stai jos.

Asta veni din partea lui Ben, care stătea în ușă, ca un gardian de închisoare. Dacă n-ar fi fost atât de liniștită că era și el acolo, s-ar fi zburlit la comanda lui.

De parcă ea era a lui.

Un alt fior trădător o trecu pe șira spinării.

– Deci, domnule Jones, spuneți-mi despre dumneavoastră.

Tipul se trânti pe scaun și își puse o gleznă pe un genunchi, astfel că blugii și așa strâmți îi subliniau atât de bine zona prohabului încât putea să-i vadă conturul boașelor.

Îhh.

– Reclama zicea că vrei băieți răi. Eu sunt diavolul în persoană, buze dulci.

Buze dulci?

Se aplecă în față, își puse coatele pe genunchi și o privi într-un fel sexy, pătrunzător.

– Nu e nevoie să mai pierzi timpul cu celelalte jigodii de afară. Eu sunt omul de care ai nevoie.

Nu, nu ești, se gândi ea imediat. Nici dacă trebuia să pozeze chiar ea în bărbat, ca să-și facă emisiunea.

– Super, mulțumesc. O să țin minte.

Julia se ridică.

– Următorul!

Bo Jones bombăni și, din fericire, plecă fără să facă o scenă. De fapt, când aruncă o privire spre fața lui, în timp ce pleca, părea că se dezumfla și se întrebă dacă nu fusese totul doar un spectacol. Poate că nici nu era un băiat rău, ci doar un actor care juca un rol.

Ea nu-și dorea un actor. Ea avea nevoie de un băiat cu adevărat rău.

Richard Paxton fu următorul. Părea necioplit din naștere și primitiv-rău, dar îl trimise la plimbare în câteva clipe.

Ben băgă capul pe ușă.

– De data asta ai fost rapidă.

– Nu se potrivea.

– Ți-ai dat seama așa repede?

– Dacă vrei să știi, îmi trebuie un tip drăguț.

Ben scutură din cap.

– Și mai zici că bărbații sunt răi. Jur, femeile sunt mai rele. Următorul! strigă el.

Văzură destui bărbați până pe la amiază. Se opriră la prânz, doar pentru că ea avea în preajmă un pacient în refacere și un adolescent. Dar chiar și atunci, se opriră doar pentru douăzeci de minute.

Iar în acele douăzeci de minute Julia o cunoscu pe Sonja.

Femeia era uimitoare. Înaltă, blondă, ochi albaştri, genul de nordică. Buzele ei luceau de la balsamul roz, iar unghiile îi erau date cu o ojă asortată. Haine scurte, strâmte şi scumpe. Exact genul pe care obişnuia Julia să le poarte înainte.

Simţi un spasm de invidie şi de nostalgie, dar şi-l reprimă.

– Pot să te ajut? întrebă Julia când femeia intră în birou.

După o prezentare rapidă, Sonja îi spuse că auzise de emisiune.

– Vreau să-mi ofer serviciile. Sunt coafeză, zise Sonja. Contra publicitate. Încerc să-mi dezvolt afacerea, iar aceasta pare să fie modalitatea perfectă.

Vorbiră câteva minute, iar Julia fu surprinsă de cât de mult îi plăcea femeia. Până să se întoarcă la treabă, încheiase o înţelegere cu Sonja.

Cu hainele rezolvase deja, cu Fashion Place. Acum avea şi o coafeză. Încă o problemă rezolvată. Mai avea nevoie doar de tip.

Sonja îi lăsă numărul de telefon, astfel încât să o poată suna când era gata să înregistreze. Apoi Julia se apucă din nou de treabă.

– Cine era aia? întrebă Ben intrând în birou.

– Noua mea coafeză, îi zise mândră.

– Iar te tunzi?

– Nu.

Chicoti.

– Coafeza mea pentru emisiune. Acum, te rog, trimite-l înăuntru pe următorul candidat.

Le mai luă câteva ore să treacă prin aproape jumătate dintre candidați, dar pe la cinci și un sfert se opriră, până a doua zi. Rob își frecă șalele obosite, iar Todd se prăbuși în scaunul pentru interviuri. Chiar și Ben arăta terminat, iar Julia era prea extenuată să mai poată gândi.

– Vă mulțumesc tuturor foarte mult pentru ce faceți. N-aș fi reușit fără voi.

Todd zâmbi.

– Am niște material foarte bun. Și știu că Rob are tone de înregistrări oficiale bune. Când le putem edita?

– Așteptăm până la final. Atunci o să mergem în studio și o să vezi cum se face editarea profesionistă.

Plin de o nouă energie, Todd se ridică entuziasmat.

– Super! Mai bine aș merge acasă acum. Mă întorc dimineață, pentru ultimele interviuri.

Se îndreptă spre ușă, cu Rob în spatele lui.

– O aduci cu tine pe Trisha mâine, da? strigă Ben după el.

– O, da. Cred. Doar că e aproape imposibil să o dai jos din pat înainte de amiază, în weekend.

– Vrea să învețe să conducă, o să fie trează, prevesti Ben.

În dimineața următoare, Ben încă părea extenuat. Cel puțin asta își spuse Julia când îi văzu privirea întunecată.

Fusese treaz toată noaptea, lucrase la computer şi-l auzise patrulând. Ca şi când nu voise să doarmă. Avea tot mai mult impresia că în spatele zâmbetului său senzual se ascundea ceva. Dar ce?

Fără îndoială că era supărat din cauza morţii prietenului său şi era îngrijorat pentru copiii respectivului. Dar ceva din ochii lui Ben îi spunea că era mai mult de atât.

Când se auzi soneria de la uşă şi sosi Todd cu Trisha după el, cum prevăzuse Ben, Julia zise:

– Mai am patruzeci şi cinci de minute până să încep ultima rundă de interviuri. Dacă vrei, pot să o învăţ eu, dacă nu ai chef.

Pe lângă nopţile nedormite, ziua de ieri îl terminase, iar Julia se simţea prost pentru că se gândise doar la ea.

– Sunt bine. O să-i arăt chestiile de bază, apoi, săptămâna viitoare, o să o scot pe drum.

– Pot s-o fac eu, sincer.

– Tu ai treaba ta. O să fie floare la ureche să-i arăt lui Trish manevrele şi să o las să conducă pe aleea ta. Am blocat-o.

– Cum?

– Cu scaunele de grădină.

– Nu trebuia să le ridici!

– Nu sunt invalid, Julia, zise el cu o nerăbdare tăioasă în voce.

Mai luă o gură de cafea, puse cana în chiuvetă, apoi ieşi.

Dacă tot aveau timp înainte de interviuri, Julia şi Todd se uitară la Ben şi la Trisha, pe geam.

Pseudo-unchiul şi adolescenta erau în maşina Ritei Holquin, care avea o zgârietură lungă pe o parte. Julia îl vedea pe Ben cum îi explica despre schimbătorul de viteze şi pedale.

Trisha trebuie să fi devenit nerăbdătoare şi încerca să-l grăbească, pentru că Julia îl văzu redevenind sever. Adolescenta se potoli şi urmară alte explicaţii. Păru că trece o eternitate până când Ben îi înmână Trishei cheile. Fără tragere de inimă. Încruntat.

– Cred că ar trebui să înregistrez asta, zise Todd. Nu se ştie ce mai loveşte şi de data asta.

Todd se duse la uşa din spate, care dădea spre aleea largă. Julia îl urmă. Todd porni camera exact când maşina se clătină. Frâne, apoi gaze. Apoi se opri.

Todd se amuza; Ben se enerva. Apoi, brusc, maşina începu să dea înapoi. Julia îşi simţi inima în gât când îşi dădu seama ce urma.

– Stop! strigă ea.

Dar era prea târziu. Maşina intră cu spatele în curte, peste o plantă primită cadou, pe care mereu o iubise. O tufă de trandafiri, de la tatăl ei.

Vag, deveni conştientă că Todd întorsese camera spre ea. Se simţi ameţită şi cu genunchii moi, ca şi cum un dig era gata să cedeze undeva în ea.

– Hei, Julia? îi zise Todd. Te simţi bine?

Clipi şi se uită la el.

– Eu? Sigur. Foarte bine.

Încercă să râdă.

Trisha coborâse şi stătea pe alee, în timp ce Ben îndrepta maşina. Când termină, totul părea să fi

revenit la normal. Doar tufa de trandafiri zăcea la pământ, cu rădăcinile smulse.

Ben se dădu jos din mașină și se uită la ea.

– Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Îmi pare foarte rău, Julia, zise și Trisha, gata să plângă.

Julia văzu tristețea sinceră a fetei care pierduse atât de mult și care se străduia să nu o arate.

Reuși să zâmbească.

– E doar o tufă de trandafiri. Nu-ți face griji. Acum, înapoi pe cal – sau în mașină – și demonstrează-ți că poți. Poți conduce.

– Da? Nu ești supărată?

Julia era conștientă că Todd o privea ciudat.

– Nu sunt supărată deloc. Dar dacă nu mă întorc înăuntru și nu reiau interviurile, o să am pe cap o grămadă de bărbați supărați.

– Termin cu Trisha, zise Ben, apoi vin și te ajut.

– Nu e nevoie. Am învățat cum se face. Mă descurc singură runda asta. Todd, hai să începem.

11

Deşi îi spusese că nu mai avea nevoie de ajutor şi, în ciuda înverşunării pe care Julia o văzuse în privirea lui, imediat ce Rita o luă pe Trisha, Ben veni înăuntru şi se apucă să-i îndrume nu tocmai amabil pe cei plini de speranţă, care stăteau la rând pentru Bărbatul Primitiv.

După ce intervievase aproape şaptezeci şi cinci de bărbaţi în două zile, Julia începu să se îngrijoreze un pic, de teamă că nu va găsi bărbatul perfect. Acel mascul alfa, care să fie arătos într-un fel necizelat şi arogant – dar care să aibă şi o sclipire în vorbe sau în ochi, acea sclipire care să îi spună că în el era ceva care însemna că putea fi şi sensibil. Căuta un diamant neşlefuit. Până acum, tot ce văzuse fuseseră doar cărbuni.

Mai rămăseseră doar cinci tipi şi era hotărâtă să-şi găsească bărbatul în acea zi. Deşi, ca de obicei, singurul bărbat din casă pe care îl observa era Ben.

După ce îl lăsă înăuntru pe primul tip, îl văzu pe Ben că își deschide telefonul și iese să vorbească. După ce îl lăsă și pe al patrulea să intre, observă că Ben se dusese la ușa din față și lua de la un bărbat un fel de pachet. Încă o dată își aminti că știa foarte puține despre Ben Prescott.

Nu mai avea pachetul când intră în biroul ei.

– A mai rămas doar un tip, zise Ben. Dar nu merită deranjul.

– Ce? De ce?

– E un nemernic.

– De unde știi?

– Crede-mă. Știu chestiile astea.

– E emisiunea mea și am de gând să-i văd pe toți.

Dar apoi îi zâmbi.

– Deși, dacă vrei să fii tu Bărbatul Primitiv, îl putem lăsa deoparte pe acel ultim candidat.

Sprâncenele lui se încruntară.

– Russo, zise el tare. Tu urmezi.

Ultimul tip intră, iar Julia fu nevoită să se forțeze să nu icnească. Arăta uimitor. Și contrastant. Avea păr blond și ochi albaștri, dar părul era mult prea lung, iar privirea avea în ea o vâlvătaie periculoasă. Geaca din piele era moale și purtată, blugii atât de strâmți că îi putea vedea mușchii. Cizmele negre erau lustruite, iar sub braț ținea o cască de motociclist.

Se ridică să-i strângă mâna, iar el o analiză repede din ochi. Ben vru să se apropie, încruntat, dar Julia ridică mâna.

– Ben, îl avertiză ea, mă descurc.

Ochii lui se îngustară, dar nu ieşi din birou. Ben rămase în spatele lui Rob şi al lui Todd, rezemat de perete, ca un fel de bodyguard, în timp ce ei doi îl înregistrau pe tip.

– Domnul... ăăă... Russo, da?

Julia se uită pe CV-ul lui.

– Rocco Russo?

– Da, eu sunt, zise el.

La suprafaţă era mai mult decât perfect. Avea imaginea potrivită, atitudine şi potenţial. Dar dedesubt avea ceva care să îi arate că putea fi şi sensibil?

– Ia loc, zise ea.

El se aşeză înaintea ei, iar ea se strâmbă. Dar manierele puteau fi învăţate.

– Spune-mi ceva despre tine, Roco.

Folosind o grămadă de mormăieli, în timp ce se lăfăia pe scaun, îi spuse despre afacerea pe care o deţinea. Avea o firmă care se ocupa de modernizarea bucătăriilor.

Şi mai bine. O imagine OK, iar acum un job bun. Te rog, fă să fie un pic de bunătate acolo, undeva.

– Sunt impresionată, zise ea sincer.

Ben scoase un fel de mormăit. Îl ignoră.

– Dar sunt curioasă, continuă ea, de ce vrei să devii Bărbatul Primitiv?

Tipul se îndreptă în scaun, apoi se aplecă şi îşi puse coatele pe genunchi. O privi intens cu ochii lui albaştri.

– Vreau să fac emisiunea asta pentru că vreau să mă schimb.

– Sincer?

– Sincer. Sunt îndrăgostit de o femeie, Fiona Branch.

Îi spuse numele cu o veneraţie care o înfioră pe Julia.

– Dar ea mă ignoră.

Se lăsă la loc.

– Sunt convins că mă crede un necioplit. Dar dacă mă poţi transforma într-un tip sensibil, ştiu că o s-o pot cuceri.

Juliei i se tăie respiraţia şi îşi puse mâna pe piept, unde inima îi bătea nebuneşte.

– Ce drăguţ, zise ea.

Ben înjură.

– Ăsta e cel mai mare rahat pe care l-am auzit vreodată.

– Ben!

– Am plecat, zise el şi ieşi din birou.

Câteva ore mai târziu, o auzi pe Julia cum striga pe hol. Toată lumea plecase şi putea ieşi în siguranţă. De parcă se ascundea.

Mormăi, pentru că el chiar se ascunsese.

Ben îşi dori să nu-i fi promis lui Sterling că va sta acolo. Şi poate că ar fi fost tentat să-şi încalce o promisiune pentru prima dată în viaţă, dacă apartamentul lui ar fi fost gata până la sfârşitul lunii. Dar asta nu avea să se întâmple. Şi oricât nu îşi dorea să aibă de-a face cu Julia, ideea de a dormi pe jos sau pe canapeaua vreunui tip nu-i părea deloc atrăgătoare.

fblondi

În plus, promisiunea era promisiune.

O găsi în bucătărie, înconjurată de oale și tigăi. Unii făceau gimnastică sau beau când erau stresați. Julia, observase el, gătea. Se schimbase de hainele fandosite pe care le purtase la interviuri și se îmbrăcase iar cu alea urâte. Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine, n-ar fi avut nici cea mai mică idee ce corp se ascundea sub textilele alea lălâi. Și totuși, reușea să arate bine.

– Mmmm, zise el venind în spatele ei, ceva miroase bine.

– Trebuie să fie carnea de vită de cea mai bună calitate.

– Ceva de calitate bună e aici.

Își întinse gâtul, să se uite la el.

– Dacă e cumva vreo aluzie la mine, chiar trebuie să-mi reevaluez ideea că ești un băiat rău – sau măcar un băiat rău care vorbește frumos.

Ben își dădu capul pe spate și râse. Făcea asta des cu Julia. Râdea și încă într-un fel care reușea să lumineze totul în jur. Iar asta, dacă era să fie sincer cu el, făcea parte din motivul pentru care încă era acolo. Își permitea să stea la hotel. Putea să îl facă pe Sterling să-i înțeleagă nevoia de a pleca. Dar gândul la visele care l-ar chinui în somn o făceau pe Julia să fie o alternativă mai bună.

Dar ea mai făcea și altceva pentru el. Cu emisiunea ei, cu sarcasmul ei și cu ochii ei violet, îl ajuta să-și mute oarecum gândurile de la Henry.

Adevărul era că nu înainta deloc cu cercetările privind ucigașul partenerului său. Simțea că nu se apropia

deloc de aflarea răspunsului la întrebarea ce treabă avea Henry pe aleea aceea atunci. Nicio căutare după „bani câștigați rapid" și prin anunțuri nu îl ajutase.

Îi venise în minte o altă idee și deja începuse să pună anunțuri. Pe site-uri de întâlniri. La început, îi păruse o aiureală. Dar, după ce făcuse o listă cu caracteristicile celor care puteau fi deschiși la traficul cu droguri, îi sărise în ochi una dintre ele. Oameni singuri; oamenii care căutau orice mijloace de a interacționa cu alții, pentru a se simți doriți sau importanți. Iar oamenii care erau singuri puteau foarte bine să frecventeze site-uri de matrimoniale. Dar știa că trebuia să se grăbească.

Ce nu voia să recunoască era că șeful departamentului credea că ceva nu era în regulă. În orice o fi fost implicat Henry, acel lucru nu funcționase cum trebuie, toată lumea era de acord cu asta, dar era mai mult de atât – mai mult decât faptul că Henry era pe aleea aia să ia banii de la un traficant.

Henry făcuse ceva greșit.

Asta era îngrijorarea nerostită care plutea prin departament. Ben o simțise. Și intenționa să dovedească faptul că Henry își făcuse doar treaba. Dar oare el credea asta?

Își trecu mâinile prin păr la acel gând trădător, iar când ridică privirea o văzu pe Julia că îl studia. Ea începu să spună ceva, dar o opri.

– Mor de foame, zise. Lasă-mă să te ajut să pui masa.

Din fericire, nu-l luă la întrebări. Și, în câteva clipe, începură să mănânce friptură de vită, budincă

Yorkshire, cartofi prăjiți, fasole verde cu migdale, salată și chifle.

După prima îmbucătură, el mormăi de plăcere.

– Clar, știi să gătești.

Mai luă o îmbucătură, înghiți, apoi adăugă:

– Te crezusem genul care face Cordon Bleu, nu friptură cu cartofi.

Ea se gândi la cele spuse.

– Niciodată nu m-am dat în vânt după mâncarea titirită.

– Titirită?

– Genul cu sosuri și umpluturi și, mă rog, mâncarea de fițe.

– Ești o continuă surpriză.

O privi în timp ce mânca. După ce termină, ea se lăsă pe spate și zâmbi.

– Nu-mi vine să cred că, în sfârșit, am terminat cu interviurile.

– Acum ce urmează?

– Trebuie să aleg un câștigător.

– Dar finaliștii?

– Nu am timp. Trebuie să am o emisiune gata până se întorc Sterling și Chloe.

– Nu trebuie să te grăbești. Sterling nu o să-l asculte pe cretinul ăla de Folly.

– Nu asta e ideea. Vreau ca Sterling să mă țină acolo pentru că merit jobul. Nu pentru că îi e milă de mine.

Termină de mâncat, apoi se lăsă și el pe spate.

– Spune-mi cum te aștepți să funcționeze emisiunea asta nebunească a ta?

Ochii ei aproape violet se făcură mari de entuziasm şi se îndreptă.

– Sincer? Vrei să-ţi spun?

– Sigur, de ce nu?

Orice, doar să nu fie nevoit să se gândească la îndoielile lui legate de Henry.

Ea îşi împinse la o parte farfuria şi începu să vorbească entuziasmată.

– O să fie super. O să fie o emisiune de o oră. O să încep cu un bărbat, apoi o să am pregătit un şir de bărbaţi gata să intre, odată ce primul episod primeşte undă verde.

– Eşti optimistă.

– De ce n-aş fi? zise Julia cu acea încredere pe care nu se putea abţine să o admire la ea. Ideea e bună. Ce femeie nu şi-ar dori să aibă parte de experienţa, imaginea şi încrederea unui băiat rău, combinată cu cea a unuia care ştie cum să trateze o femeie ca pe o regină?

– Bărbatul ăla e rodul imaginaţiei tale.

– Poate că da, poate că nu. Dar e exact genul de chestie care va asigura succesul emisiunii. Publicul va vrea să vadă dacă reuşesc să fac asta! Se vor întreba: *Va reuşi? Poate să o facă?*

– Dar dacă ei nu cred că un bărbat poate fi şi arătos, încrezător şi sensibil în acelaşi timp, de ce ar fi dezamăgiţi dacă nu vei reuşi?

– Pentru că *îşi doresc* să creadă că e posibil. E ca un final fericit. Această emisiune va întreţine speranţa femeilor că Domnul-Minune există acolo, undeva.

El scutură din cap.

– Şi cum va funcţiona?

Julia îşi încrucişă degetele.

– Voi împărţi ora în patru segmente. După ce Bărbatul Primitiv este prezentat, în prima parte mă voi ocupa de păr, haine, igienă...

Ben se strâmbă.

– O să-l iau pe tipul meu cu aspect neglijent şi o să-l spăl. O fie o mare diferenţă, vizibilă pe loc.

– La naiba, după ce i-am văzut pe cei mai mulţi intervievaţi de tine, o să ai exact ce îţi trebuie.

Se uită la el, iar Ben îşi dădu seama cu întârziere că nu se bărbierise de ieri.

– Mda, mda, mormăi el, apoi?

– A doua parte va fi despre maniere.

– Maniere, adică despre cum să mănânce cu tacâmurile potrivite?

– Da, dar şi să danseze, să tragă scaunul, să nu se aşeze până când nu se aşază femeia, să deschidă uşile. Ce fel de întrebări să pună unei femei. În general, cum să se poarte cu o femeie.

– Te îndrepţi singură spre eşec. Ţi-o spun pentru binele tău.

– De ce zici asta?

– Nu poţi schimba pe cineva.

– Ba sigur că poţi. E ca şi cum ai conduce un cal spre adăpătoare.

– Se pare că nu-ţi aduci aminte poanta acestei zicale.

– Ba sigur că da. Dar nu-l poţi face să bea. La interviurile mele, m-am asigurat că dau peste bărbaţi cărora le e sete.

După o clipă de uimire, Ben râse din nou.

– Eşti nemaipomenită.

Vru să se înfoaie, dar se opri, ceea ce îl făcu să-şi dorească s-o facă să se relaxeze mai mult. Simţi nevoia să se întindă şi să o tragă la el în braţe, dar se abţinu.

– După partea cu manierele, continuă ea, o să merg acasă la tip şi o să fac ordine acolo.

– E mult pentru o oră.

– Şi încă n-am terminat. Dar nu uita că înregistrăm multe ore, care vor fi montate, şi va rămâne esenţialul. Aşa se fac toate reality-show-urile. Ce naiba, la *The Apprentice* au cam douăzeci şi trei de camere de luat vederi, care înregistrează sute de ore. Pentru fiecare oră de emisiune înregistrează cam o săptămână, apoi editează şi rămân cam patruzeci şi patru de minute de emisiune. Asta fac şi eu. Înregistrez, montez. Şi aşa ajungem la ultima parte. Până atunci, Bărbatul Primitiv va fi curat, politicos, casa îi va fi transformată, totul pregătit pentru marele final cu partenera lui.

– O să-i dai la tv şi cum se duc... să se culce?

Ea râse de el, nevenindu-i să creadă.

– Nu! El îi va oferi norocoasei o cină fabuloasă. Aperitive, şampanie, tot tacâmul. O să am totul gata până să se termine vacanţa de Ziua Recunoştinţei.

Ben era impresionat. Şi i-o spuse.

– Mulţumesc, zise ea.

Rămaseră tăcuţi o clipă, surprinzător de relaxaţi.

– Deci, zise el după un timp, ai hotărât pe care tip îl alegi?

Ea arăta ca un drăcuşor.

– Sinceră să fiu, da.

– De ce am impresia că nu o să-mi placă răspunsul?

– Pentru că l-am ales pe Rocco.

– Faci mișto de mine.

– Nu. El e perfect.

– De ce?

– Pentru că lui îi e sete.

Zâmbi ironic.

– De unde naiba știi asta?

– El mi-a spus. Mi-a zis de o femeie pe care încearcă să o cucerească, dar n-a reușit să-i atragă atenția. O să-l transform într-un bărbat care o poate cuceri. El e perfect.

– E o greșeală.

– Dacă ești așa convins că nu el e cel potrivit, poți fi tu Bărbatul Primitiv.

– Eu nu sunt un bărbat primitiv, bombăni el. Și sunt al naibii de sigur că nu semăn cu Rocco.

Ea pufni, iar momentul lor de liniște se evaporă.

– Hai să vedem câteva întrebări incluse în chestionar. Pantalonii preferați? Rocco zice blugii.

Se întinse și se uită la ce purta Ben.

– Surpriză! Blugi.

El mormăi.

– Geaca preferată? Rocco zice... – mimă un răpăit de tobe – de piele. Și care e singura haină pe care te-am văzut că o porți? Piele. Mulțumesc foarte mult. Întrebarea numărul trei...

– Doar pentru că ne îmbrăcăm la fel nu înseamnă că sunt ca el.

– Să vedem.

Se aplecă și îl fixă cu ochii ei violet.

– E masculin, într-un fel neglijent, foarte arogant și crede că femeile au fost inventate doar ca să-și desfacă picioarele, pentru a-l satisface pe el. Îți sună cunoscut, băiete?

Nu era sigur, dar s-ar putea să-i fi scăpat. Se aplecă și el.

– Singura tentativă de satisfacție petrecută în casa asta a fost a mea. Dar de a te satisface pe tine.

Obrajii ei luară foc. O dovadă în plus că toate hainele alea lălâi din lână începeau să-și facă efectul.

La naiba.

Deși nu știa de ce îi păsa lui.

– Te rog, oprește-te! zise ea. Episodul de la birou a fost o greșeală.

Își lăsă capul în jos și mormăi ceva. Putea jura că o auzise spunând „o greșeală uimitoare". Dar când insistă, ea întrebă:

– Aștepți un compliment?

El zâmbi.

– În fine, Rocco va fi perfect. O să-l transform într-un tip super, iar Rob și Todd vor înregistra totul. Până să se întoarcă Sterling și Chloe, o să am o emisiune, Rocco va avea o parteneră, iar Todd un CV video. Câștig pentru toată lumea.

– Deci Todd nu te-a încurcat?

– Nu! El e super. De fapt, a lăsat aici niște înregistrări. M-am uitat peste ele cu aparatura tatei și sunt chiar bune.

Starea ei se schimbă odată cu acele vorbe. Ochii i se întunecară, iar Ben își dădu seama că nu avea legătură cu Todd, cu înregistrarea sau cu emisiunea.

– Nu vorbești niciodată despre tatăl tău, zise el.

Ea se concentră, apoi se ridică brusc și începu să adune farfuriile.

– Nu e nimic de spus.

Luă câteva farfurii și se îndreptă spre bucătărie. Ben le luă pe celelalte și o urmă.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– De ce vrei să știi?

– Pentru că te porți ciudat când vine vorba de asta.

– Nu e adevărat.

– Ba da.

Se încruntă.

– Nu am de ce să mă port ciudat. A murit într-un accident la cățărări.

– Tatăl tău făcea cățărări?

– Tata era un amator de aventuri. Călătorea prin toată lumea și găsea noi modalități de a-și pune în mișcare adrenalina. Ultima lui aventură a fost pe Muntele McKinley. A alunecat pe gheață, crampoanele lui sau pironii sau ce sunt alea nu au fost suficient de sigure, iar când a căzut, n-a fost nimic care să îl oprească. Finiș.

Ben rămase nemișcat și o privi. Mai văzuse durere la oameni care pierduseră în mod neașteptat pe cineva drag. Cu Julia era altfel. Ea nu voia să renunțe la suferință, se agăța de ea, ca și când astfel își demonstra că nu o durea. Ca o sticlă pe cale să se spargă, dar care rămâne întreagă miraculos.

– Îmi pare rău, zise el.

– Da, și mie.

– Dar mama ta? Era cu el?

– Ce faci? Mă tragi de limbă? Încerci să afli mai multe despre mine și familia mea?

– Eram doar curios.

Începu să clătească farfuriile. Ben le punea în mașina de spălat.

– Nu, mama nu era cu el. Ea a murit când eram în generală.

Simți că ceva îl strângea pe dinăuntru. El avea o familie prea mare, cu care nici nu știa ce să facă și mereu se plângea că se amesteca în viața lui.

– Și bunicii tăi?

– Ce e cu ei?

– Locuiesc prin apropiere?

– Au murit când eram mică.

Începu să frece vasele care nu intrau în mașina de spălat.

– Mătuși, unchi? Veri?

– Părinții mei au fost copii singuri.

– Așadar, nu ai pe nimeni.

Ridică spre el mâinile pline de detergent.

– Nu sunt singură. Le am pe Chloe și pe Kate.

– Care sunt ocupate cu viețile lor în perioada asta.

Se încruntă și frecă mai abitir.

– Scuze, zise el. Probabil că nu ai nevoie să-ți amintesc eu asta.

Aprobă din cap, dar nu se uită spre el.

– Spune-mi despre mama ta.

Asta o surprinse.

– Nu vrei să auzi despre mama.

– Sigur că vreau.

Ezită, apoi își reluă frecatul, fără să scoată o vorbă. Dar era sigur că ceva se mișcase în ea. După o altă tigaie, își încreți nasul și zâmbi ușor.

– Nu era deloc ca mine. Nu se machia și nu purta haine drăguțe. Cea mai elegantă chestie pentru ea erau costumele alea stil Nancy Reagan. Se ocupa de strângeri de fonduri și acțiuni caritabile – dar nu de partea de socializare. Era în spatele scenei. La suprafață, părea plictisitoare, dar am prins-o de mai multe ori dansând pe muzica Donnei Summer, când credea că era singură.

Râse cu poftă.

– Odată, când m-a văzut, m-am speriat că o să se enerveze pe mine, pentru că o spionam. Dar m-a tras în cameră și m-a luat să cânt și să dansez cu ea, pe Hot Stuff.

– Știai versurile?

– Nu, dar nu conta. Doar am dansat și am dat din buze. E cel mai amuzant moment pe care l-am avut cu mama.

– Mi se pare super.

– Mda, presupun că a fost. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu mergea în călătorii cu tata. Mă înfuriam că nu reușea să îl țină acasă. Îmi dau seama acum că ea nu mergea pentru că el nu o invita.

Se scutură.

– Dacă tatăl tău călătorea tot timpul, iar mama ta murise, cine te-a crescut?

– Toți, nimeni, cine era prin preajmă.

Ben se opri din șters tigaia mare.

– Ce înseamnă asta: cine era prin preajmă?

– Tata avea o politică aparte în relația cu femeile, în sensul că le schimba des.

– Toate acele femei sexy și pretențioase de care ziceai?

– Exact. Și toate erau opusul mamei. Unele mi-au plăcut mai mult, altele mai puțin. Deși nu sunt sigură că le-aș putea spune numele.

– Deci, dacă am înțeles bine, mama ta a murit când erai mică, nu ai rude, iar tatăl tău era plecat în cea mai mare parte a timpului și te lăsa singură.

Ea dădu din mână.

– O aveam pe Zelda.

– Menajera?

– Ai vreo problemă cu menajerele?

– Mă rog, nu. Dar pare... Nu contează.

– Bun.

Asta îl făcu să chicotească. Cei mai mulți oameni nu acceptă un răspuns de genul „nu contează". Sapă și încearcă să afle ce nu s-a spus. Nu și Julia.

Se uită la el și zise:

– Acum e rândul tău.

– Rândul meu?

Termină cu ultima tigaie și o puse deoparte.

– Da, rândul tău. Spune-mi cum erai când erai mic.

El ridică din sprâncene.

– Eram foarte rău și foarte neastâmpărat.

Julia pufni.

– Din păcate, te cred.

– Credeam că îmi reevaluezi statutul de băiat rău – mai ţii minte remarca de la friptură.

– Oh, da, hmmm...

Puse prosopul pe dulap şi făcu un pas spre ea.

Julia se bâlbâi.

– C... ce faci?

– Ţie ce ţi se pare că fac?

Mai făcu un pas spre ea, iar Julia îşi muşcă buza.

– Spune-mi despre părinţii tăi, reuşi ea să zică.

– Ambii părinţi încă trăiesc şi sunt căsătoriţi.

Se mai apropie un pas, iar ea se dădu înapoi până ajunse la dulap.

– Ai cunoscut-o pe bunica, e foarte energică şi ne ţine pe toţi din scurt.

Julia nu-şi dădea seama dacă el se concentra la ce spunea. Privirea lui aluneca pe ea, iar ea nu putea să se mişte.

– I-ai cunoscut şi pe Sterling şi pe sora mea, Diana.

Atunci o atinse. Încet. Vârfurile degetelor lui pe umerii ei, apoi în jos pe braţ. O trecu un fior.

– Şi, desigur, mă cunoşti pe mine.

Îi zâmbi, un zâmbet larg, care şterse orice urmă de mâhnire de pe faţa ei.

– Închide ochii, îi zise încet.

– Nu cred că e o idee bună.

El chicoti.

– Ai încredere în mine?

Ura să recunoască faptul că, în ciuda a tot, avea.

– Atunci închide ochii.

Ridicol de emoționată, făcu așa cum îi ceruse. Avu senzația că el o privise doar o secundă. Apoi îi simți mâna caldă în jurul degetelor ei, pe care le trase spre buze. După care, gura lui îi apăsă palma, într-un gest care era inocent și sexy, în același timp.

Respiră încet și adânc. Căldura o invadă. Apoi simți o înțepătură. În clipa următoare, el îi strânse degetele în jurul a ceva ce îi pusese în mână.

Ochii ei se deschiseră larg, dar el nu o lăsă să vadă.

– Ce-i asta?

– Un mulțumesc. Pentru goana nebună la spital. Pentru că ai spus că ești soția mea, ca să nu mă lași singur acolo. Și îmi cer scuze pentru stricăciunile pe care le-am făcut, adăugă el, misterios.

Apoi dispăru, lăsând-o singură. Deschise palma. Era un trandafir roz, micuț, făcut din sticlă.

12

Julia avea trei defecte. Sau aşa îi plăcea tatălui ei să-i spună.

Era exagerat de curioasă, se plictisea uşor şi era cât se poate de rebelă. Crescuse doar cu tatăl ei după moartea mamei şi asta nu făcuse decât să i se înteţească flacăra personalităţii. Dar, deşi între ea şi tatăl ei ieşea cu scântei când el era pe acasă, mereu ştiuse că o iubea şi avea grijă de ea. Şi, cu toate că fusese plecat o grămadă de vreme, nici măcar o dată nu uitase de ziua ei de naştere. Indiferent pe unde era, mereu îşi amintea să-i trimită flori. Trandafiri roşii. Nu erau preferaţii ei, dar gestul conta.

Cum ziua ei se apropia, Julia era cât se poate de conştientă că acela avea să fie primul an în care nu va primi trandafiri.

Simţi un nod în gât. Nu-i păsa de trandafiri. Îşi dorea doar să-şi vadă tatăl. Măcar o dată. Măcar

pentru o jumătate de secundă. Cât să-i poată spune că îl iubea.

Mereu se gândise că el înțelegea. Exact așa cum ea știa că el o iubea. Dar acum se îndoia. Dacă o iubise atât de mult, de ce fusese atât de nepăsător cu viața lui? Și de ce o lăsase cu atât de multe datorii?

Nu-i păsa de bani, la fel cum nu-i păsa de trandafiri. Dar îi păsa de faptul că tatăl ei părea să nu o fi iubit așa de mult cum crezuse.

Ceea ce era ridicol. O iubise. Trandafirii aceia fuseseră dovada că se gândea la ea și că el voia să știe că o iubea. Și, categoric, știuse cât de mult îl iubea și ea.

Știa că Ben se întreba de ce era atât de hotărâtă să se schimbe. De ce acum? Moartea tatălui ei nu părea să fie un motiv suficient. Și, desigur, nu era atât de simplu. Ea fusese sălbatică și neascultătoare de când se știa. După moartea tatălui ei simțise nevoia de a fi... mai bună.

Roti în palmă trandafirul din sticlă.

Era frumos, micuț și delicat. Și neașteptat, venind de la Ben.

Termină prin bucătărie, stinse lumina, apoi se îndreptă spre partea opusă a casei. Își spuse să treacă mai departe, dar, ca o musculiță atrasă de lumină, bătu la ușă.

– Intră!

Băgă capul. Ben era la birou, cu laptopul pornit. La vederea ei, se lăsă pe spate și zâmbi.

– Cu ce te pot ajuta? întrebă el.

Ridică din umeri, apoi intră.

– Îmi place trandafirul.

– Mă bucur.

– A fost foarte drăguț din partea ta.

– Măcar atâta puteam face. Aș vrea să fi putut salva afurisita aia de tufă de trandafir.

Ea își reținu un zâmbet când își aminti de planta care se usca și murea. În ciuda rănii lui și a protestelor ei, Ben încercase s-o planteze la loc. Dar biata tufă se ofilea ca și cum n-ar mai fi știut cum să stea dreaptă, după ce fusese culcată la pământ.

Ridică din umeri.

– E doar o tufă.

El înclină capul și o studie, iar ea-și dădu seama că s-ar putea să înceapă să-i pună întrebări la care ea nu dorea să răspundă.

– La ce *nu* lucrezi acum? întrebă ea cu un zâmbet jucăuș.

Îi luă o secundă, dar apoi el clipi și se uită spre monitor.

– Aceleași chestii, aceleași chestii, zise el. Același vechi nimic.

– Măcar ești consecvent.

Ca de obicei, Ben arăta super în blugi și tricou, în ciuda frigului de noiembrie. Părea să arate de un milion de ori mai bine decât cu o săptămână în urmă, dar încă nu părea să-și fi revenit sută la sută.

Se ridică și se duse să-și recupereze cizmele, apoi se întoarse pe scaun, să le încalțe. Văzu că își reprimase o grimasă de durere. Când se ridică din nou și trase pe el geaca din piele, îl privi nedumerită.

– Ce faci? întrebă ea.

– Am de rezolvat niște chestii.

– Chestii?

Își puse mâinile-n șolduri.

– Ieși?

– Dap.

– Vine cineva să te ia?

– Nope.

Scutură din cap, ca și cum astfel ar fi reușit să înțeleagă.

– Conduci?

– Dap.

– Ai vorbit cu medicul despre asta?

– Nope.

Se răsti, încruntându-se la el.

– Dap, nope, dap, nope – poți să spui și altceva?

– Nope.

Aproape că se aruncă spre el.

– Medicul a zis că trebuie să aștepți până săptămâna viitoare, abia apoi o să poți conduce. Deci, trebuie să aștepți până săptămâna viitoare.

El continua să-și caute cheile și portofelul.

– Îmi pare rău, păpușă, nu se poate.

– Asta înseamnă că ieși, conduci, fără acordul medicului.

Se opri la jumătatea gestului de a-și băga portofelul în buzunar.

– Bravo, Nancy Drew. Acum hai să ieșim și să bem un suc de cireșe la Woolworth's.

– Amuzant.

– Încerc.

Până atunci, ea stătuse în dreptul computerului, mai mult ca să nu-i stea în cale. Dar acum aruncă o privire spre monitor.

– Un site de matrimoniale? Erai pe un site de matrimoniale?

Asta îl făcu să reacționeze, dar nu într-un fel bun. Toată proasta dispoziție ieși la suprafață din ochii lui, ca un tsunami care se îndrepta spre țărm.

Dar, la fel de repede cum apăruse, și-o reprimă.

– Da, site-uri de matrimoniale.

Ochii ei se îngustară.

– De ce ai nevoie de site-uri de marimoniale? De ce nu ieși cu vreuna din gloata ta de admiratoare?

– Ți-am mai spus, niciuna nu e pentru mine.

– Și o străină de pe un site de matrimoniale e?

– Nu se știe.

Îi făcu cu ochiul.

– Speranța moare ultima.

Se enervă pe furia prostească pe care o simțea, furie care n-o mai cuprinsese de la cina lor împreună, ajutată și de gândul că era mai drăguț și mai profund decât crezuse. Dar nu, își aminti, nu era profund. Era un bărbat care fusese împușcat ieșind dintr-un bar, iar acum se ducea la un soi de întâlnire târzie cu o femeie găsită pe internet.

La numai o jumătate de oră după ce îi dăduse acel trandafir!

Se întinse pe lângă ea, închise computerul, apoi ieși.

– Bine. Condu, du-te la întâlnire cu o străină ciudată de pe net. Dar să nu vii înapoi la mine plângând, când o să ajungi la urgență sau... sau o să fii găsit... mort.

El își băgă capul pe ușă, apoi păși spre ea oprindu-se atât de aproape, încât vârfurile cizmelor lui atingeau vârfurile papucilor ei. Pulsul ei o luă la goană. La fel și căldura care îi invadă locuri pe care încerca să le uite.

– Cine ar fi zis că Julia Boudreaux va fi vreodată geloasă? Și încă pe mine, adăugă el, pe un ton oarecum tandru.

– Visează, Prescott. Nu sunt geloasă. Sunt dezgustată.

Abia rostise cuvintele, că el se și aplecă spre ea. Era sigură că avea să o sărute – iar inima îi bătea nebunește. Trebui să-și strângă pumnii, să se abțină să sară la gâtul lui.

Când o ciupi ușor de pielea delicată de pe gât, ea simți acel fior prin tot corpul, iar genunchii i se înmuiară când buzele lui trecură spre tâmplă, apoi în jos.

Dar când el îi ocoli gura și se duse spre claviculă, îl împinse cu o exclamație de surpriză.

– Cum se face că niciodată nu mă săruți pe buze?

Iar asta îl surprinse pe el, după care zâmbi.

– Vezi, vrei să te sărut...

– Nu vreau.

Cuvântul mincinoasă pâlpâia în ochii ei.

– Doar că mi se pare ciudat că mă săruți peste tot, faci ce ai făcut sub birou, dar te ferești de buzele mele.

– Ei bine, nu sunt genul care sărută pe buze. Dă-mă în judecată.

– Eu cred că te temi de intimitate.

Ridică din sprânceană, cea cu cicatricea pe ea.

– Trebuie să-ți amintesc ce s-a întâmplat sub birou?

– Aia n-a fost intimitate. A fost plăcut, super, uau! Dar nu intimitate adevărată. E discutabil dacă a săruta pe buze e mai intim decât să faci sex.

– Cred că ai citit prea multe cărți de dezvoltare personală.

– N-am citit niciuna. Întâmplător, mă pricep foarte bine la bărbați. Ți-e frică să-i lași pe oameni să se apropie prea mult.

– Ești nebună. Nu mă tem de intimitate. Nu mă tem de apropiere.

Cine era mincinosul acum? se întrebă ea, pufnind.

Dar, evident, nu era el bărbatul pe care să îl forțezi să facă ceva – nici măcar să te sărute pe buze. Se dădu înapoi și vru să plece, dar nu înainte să o atingă pe nas, de parcă nu era decât un golden retriever enervant.

Ben era încordat când se târî în Range Rover, dar nu era ceva chiar atât de serios. Întoarse pe aleea largă a Juliei, apoi se îndreptă spre centru.

După ce postase diverse anunțuri pe câteva site-uri cu matrimoniale, tot ce putea face deocamdată era să aștepte. Așa că hotărî că era momentul să-i facă o vizită inopinantă lui Spazel Petralis sau Spaz, cum își spunea pe stradă.

Știa că nu trebuia să conducă încă, dar nu prea putea să-i ceară informatorului său îngălat să-i facă o vizită de curtoazie acasă la Julia. Și nici nu îi putea cere Juliei să facă o excursie cu el până în sud.

Goni pe Pax's Cantina, apoi pe Santo Domingo Avenue, unde știa că îl va găsi pe Spaz. Categoric, prima persoană pe care o văzu când intră fu bărbatul slab și înalt, cu ochelari mari, care se străduia să facă pe durul.

– Salut, Spaz.

În clipa în care îl văzu pe Ben, bărbatul făcu ochii mari și se strecură din grupul de femei pe care, fără îndoială, le vrăjea cu tot felul de minciuni.

– Hei, Benny Cuțitarul în persoană, zise Spaz bravând. Ce mai faci, omule? Nu te-am văzut de mult.

Mizeria acestei lumi subterane îl făcu să tresară pe Ben – și nu trebuia. Asta era lumea lui, cea pe care o frecventa, cea în care se mișca, pentru a „curăța" drogurile de pe străzi. Niciodată nu i-a păsat prea mult. Dar în seara aceea avea impresia că intrase într-un loc ce nu i se potrivea.

Își spuse că era din cauza lui Henry. Că acea lume îi arătase altă față. Dar Ben știa că era o minciună. Se simțea așa pentru că petrecuse șase săptămâni în afara acelei lumi. Făcuse pe bodyguardul, iar acum locuia cu Julia.

Ura gândul că noua viață îi părea oarecum atrăgătoare.

La dracu'.

– Am avut treabă, zise Ben, indiferent.

– Mda, am auzit de jongleria ta cu capătul greşit al pistolului. Am spus rugăciuni în fiecare seară să îţi revii, omule. Mă bucur să văd că au funcţionat.

– Mulţam, zise Ben cu sarcasm.

– Deci, ce te aduce în partea mea de oraş, Cuţitarule?

Spaz se aşeză pe marginea unei cutii din plastic, îşi încrucişă picioarele şi îşi puse braţele pe spatele unei canapele mici.

– Ştii pe cineva pe nume Leul?

Spaz părea nedumerit.

– Leul? Ce nume e ăsta?

– Da, am uitat, Spaz e mult mai bun decât Leul.

– Hei, nu fi obraznic, omule.

– Termină. Ai auzit de el?

– Nu-mi spune nimic.

Ben îl cântări pe escroc şi îşi dădu seama că spunea adevărul.

– Atunci spune-mi ce ai auzit despre moartea lui Henry Baja.

Henry mereu visase să meargă în Baja, California, şi îşi luase asta ca nume de stradă. Faptul că partenerul lui Ben nu va vedea niciodată acel loc îi spori acestuia frustrarea.

– Henry, Henry...

Spaz oftă teatral, apoi îşi întinse mâinile într-o ridicare din umeri exagerată.

– N-am auzit nimic.

Ben îl apucă de costumul lui prea lucios şi îl ridică, apoi îl înghesui la perete.

– Presupun că ai auzit ceva. Vreau să știu ce.

– Uite ce e, Cuțitarule, îți spun că n-am auzit nimic, doar că a fost un prost.

Ben se simți cuprins de o furie adâncă și, înainte să-și dea seama, îl trânti pe Spaz de perete.

– Ai grijă la costum, omule! Îmi rupi reverele.

Ben îl izbi din nou, iar mulțimea din bar începu să facă loc în jurul lor.

– E un material ieftin. Acum, spune-mi ce știi, altfel o să-ți rup mai mult decât costumul.

Privirea lui Spaz căută în jur.

– Afară. Vorbim afară.

Ben protestă, apoi slăbi strânsoarea. Îndată ce picioarele lui ajunseră din nou pe pământ, escrocul se grăbi spre ușa din spate. Odată ajunși pe alee, Ben avu o impresie de déjà-vu. Dar nu-i fu frică. Simți aceeași nevoie nebună de a se lăsa dus de val. Spaz trebuie să-și fi dat seama, pentru că începu să vorbească cât de repede putea.

– Chiar nu știu nimic, omule. Dar oricine l-a omorât pe Henry n-a jucat după reguli.

– Nu există reguli.

– Ba sigur că da, iar tu știi asta. Crima a fost prea dură. Toți spun asta. Prea multă mizerie, i-a agitat pe toți. Deși, îți spun eu, și Henry a fost de vină. Era fără băgare de seamă și prost.

O presimțire rea trecu pe șira spinării lui Ben.

– De ce era prost?

– Pentru că îl incomoda pe Morales. Din ce am auzit, Henry lăsa să se înțeleagă că el era șeful în cartier.

Se băga peste teritoriul lui Morales. Toată lumea știe că orașul ăsta e al lui Morales, mai ales cartierul ăsta. Henry trebuie să fi știut asta, dar nu i-a păsat.

Ben băgă la cap informația. Nu putea să-și închipuie că Morales ar fi riscat totul doar ca să dea la o parte pe cineva pe care îl considera doar un traficant oarecare. Dar, dacă își închipuia că acel traficant devenea un pion important, povestea se schimba. Ben o luă spre stradă.

– Eu aș avea grijă, dacă aș fi în locul tău, *amigo*, strigă Spaz.

Ben veni înapoi și zâmbi.

– Dar tocmai asta e. Tu nu ești eu.

Băgă o bancnotă de cincizeci în buzunarul cămășii bărbatului.

– Și, cu siguranță, nu ești prietenul meu.

Ben părăsi aleea, cu nervii încordați la maximum. Știa ce avea de făcut mai departe. Să-l convingă pe Taggart că trebuia să meargă la Morales. Să intre în bârlogul traficantului și să vadă ce putea afla.

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: j.taggart@eppd.gov
Subject: Morales

Ben, șeful e de acord cu planul tău de a intra pe *hacienda* lui Morales. Dar numai să tatonezi, să observi zona, să vezi dacă tipul spune ceva despre uciderea lui Henry.

Sună când ai timp și îți dau detalii.

Tag

13

Vineri, 19 noiembrie.

Era aproape amiază, Bărbatul Primitiv era în plină desfășurare. Todd era în vacanța de Ziua Recunoștinței și, împreună cu Rob și cu Rocco, erau programați să sosească pe la unu, să înceapă să înregistreze Transformarea Bărbatului Primitiv în Bărbat Sensibil.

Julia terminase pregătirile cu coafeza, Sonja, care venea să-l tundă pe Bărbatul Primitiv. Căutase pe internet și răsfoise reviste după reviste, să găsească stilul perfect pentru pletele lungi și blonde ale lui Rocco. Trebuia să arate în continuare sexy, dar și respectabil și responsabil. Găsise stilul perfect – o combinație între Pierce Brosnan tânăr și un Tom Cruise nu-prea-dezordonat. Doar că blond.

Trecuse și pe la Fashion Place și luase o grămadă de haine bărbătești.

Julia patrula entuziasmată, gata să înceapă. Când se auzi soneria la uşă, se grăbi să deschidă şi o făcu înainte ca bâzâitul să se oprească.

Ben puse jos receptorul. Totul era pregătit. Va încerca să intre pe proprietatea lui Morales sâmbătă noaptea. Planul era ca întăririle să ajungă în zonă înainte de opt p.m., iar Ben să apară la scurt timp după asta.

Deocamdată, tot ce putea face era să pregătească partea online.

În următoarea oră, citi mai mult de cincizeci de răspunsuri la anunţul pe care îl pusese duminică seara pe site-urile de matrimoniale. Unele erau amuzante, altele jalnice, iar câteva enervante. Hotărî că erau câteva care necesitau cercetări mai amănunţite – deşi nu cu privire la căutările lui despre moartea lui Henry.

Trimise e-mailurile în cauză unui prieten de la divizia de infracţiuni sexuale. Apoi se concentră pe trei e-mailuri care vorbeau despre nevoia de bani. Le trimise răspunsuri, să sondeze terenul. Va afla destul de curând dacă voiau bani de la el sau dacă îi ofereau lui modalităţi de a câştiga bani.

Tocmai trimisese ultimul răspuns, când se auzi soneria de la uşă. O auzi pe Julia vorbind cu altă femeie. Câteva clipe mai târziu, îi auzi sosind pe Todd şi pe Rob, iar la scurt timp după asta auzi vocea altui bărbat.

Nu ştia de ce faptul că Julia îl alesese pe Rocco îl enerva atât de mult. Ceva îl deranja la el. În ciuda

celor spuse de Julia, el nu avea nimic în comun cu Rocco. Nu era doar faptul că tipul răspunsese la multe dintre întrebările din chestionar la fel cum ar fi răspuns el. Da, și lui îi plăceau blugii, pielea și cizmele. Și ce dacă îi plăceau femeile sexy și focoase și nu era interesat să se însoare? El era mai mult de atât.

Dar să îl vadă pe Russo că se dădea mare pe acolo, cu ochii pe Julia, chiar îi făcea să-i fiarbă sângele în vene.

Totuși, nu acela era motivul pentru care se îndreptă spre cealaltă aripă a casei. Zău. Voia să îl vadă pe Todd.

Când intră în bucătărie, Todd înregistra, iar Rob își pregătea camera. Rocco stătea pe un scaun înalt, fără cămașă, și se uita la Julia. Iar Julia îi răspundea la privire.

Era acolo și femeia care apăruse și își oferise serviciile de coafeză. Fără îndoială, tipa arăta foarte bine. Chiar mortal. Iar în clipa în care el intră, ea se opri din ce făcea și se uită spre el. Îl analiză dintr-o privire, apoi îi zâmbi promițător. Cu șase săptămâni în urmă, ar fi fost interesat. Dar de atunci se schimbaseră multe.

– Ce zici de stilul ăsta? o întrebă Julia pe coafeză.

Sonja îi mai zâmbi o secundă, înainte să se întoarcă spre Julia.

– E perfect. Va arăta ca un bancher foarte sexy.

Rocco mormăi. Ben ar fi jurat că Julia se încruntase.

– Când termini cu părul, aș vrea să-i faci manichiura și un tratament facial, o instrui Julia.

– Nu am nevoie de manichiură de fătălău, pufni Rocco.

Julia făcu o față anume – cea pe care o folosea ades vechea Julia.

– Ai semnat un contract în care se spune că vei face tot ce îți cer, atât timp cât nu îți fac vreun rău.

– OK, OK, ceda Rocco. Dar fără lac dintr-ăla de poponari sau alte rahaturi din astea.

Julia scoase un notes.

– Ai grijă la înjurături și la limbaj.

Rocco bombăni și, pentru o clipă, lui Ben îi fu milă de el.

– Și ne mai întrebăm de ce bărbații sunt cum sunt, observă Sonja.

Julia o privi curioasă, apoi își puse mâna pe brațul femeii.

– Pur și simplu, încă nu ai întâlnit bărbatul potrivit.

– Hei, Ben! îl salută vesel Todd, cu noua lui cameră pornită.

Îndată, Ben ridică mâna.

– Nu pe mine trebuie să mă filmezi.

Todd râse.

– Nu-mi spune că ești timid în fața camerei.

– Ba chiar așa, răspunse el și luă cu degetele o chiflă cu scorțișoară de pe o farfurie, iar Julia îl plesni peste mână, în timp ce Todd râse și, în ciuda protestelor, înregistră totul.

Până sâmbătă dimineață, entuziasmul Juliei crescuse de zece ori. Publicul avea să fie impresionat de

înregistrările *înainte* și *după* cu Rocco Russo. După mai puțin de douăzeci și patru de ore de aranjat, deja arăta de parcă el era bărbatul visat de orice mamă pentru fiica ei. Adică, atâta vreme cât își ținea gura, privea drept înainte și nu bălea după femei.

În ziua aceea urma să lucreze la restul. După ce făcuse o treabă super cu părul lui, Sonja se întorsese și se oferise să facă orice altceva putea pentru a ajuta, în diminețile în care era liberă. Julia era fericită să o aibă prin preajmă. Îi era dor de prietenele ei, de timpul petrecut cu ele, când râdeau și vorbeau. Chiar dacă Sonja nu va lua niciodată locul lui Chloe sau al lui Kate, era foarte amuzantă și o făcea pe Julia să râdă.

– Ce avem azi în program? întrebă Sonja.

– Dans. Vorbit. Politeți. Până diseară, noul nostru mire trebuie să știe cum să se poarte cu o doamnă.

Sonja ridică o sprânceană.

– Baftă. Tot ce a trebuit să facă ieri a fost să stea pe scaun și să se lase răsfățat. Azi o să aibă de lucru.

Îi zâmbi Juliei.

– Dar, dacă cineva o poate face tu ești aia.

– Mulțumesc. Sper să ai dreptate. În ultima vreme, nu m-am descurcat prea bine cu bărbații.

– Cu cine, de exemplu?

– Șeful meu e unul. Ben, altul.

Sonja se uită spre ușă, de parcă aștepta ca cineva să intre în orice clipă.

– De când sunteți împreună tu și Ben?

– Împreună?

Aproape că scuipă ceaiul din gură.

– Adică *împreună-împreună?*

– Se poate şi altfel?

– Ei bine, ah, nu, nu suntem împreună. El doar stă aici... o vreme.

Sonja se uită din nou spre uşă.

– Zău, zise Sonja miorlăit, pariez că e o pacoste, ceea ce e un lucru bun. Arată bine, e alunecos. Exact genul care trezeşte interesul unei femei.

Julia se ridică de pe scaun şi simţi încă o înţepătură de... ceea ce îşi jură că nu poate fi gelozie. Întâi site-urile de matrimoniale, acum Sonja, care părea interesată de Ben...

Interesată de Ben!

Furie, gelozie sau ce o fi fost se evaporă în clipa în care o izbi un gând.

Sonja era interesată de Ben!

Julia văzuse felul în care Ben se uitase la frumoasa femeie, privirea lui încinsă peste trupul ei sexy. Iar acum Sonja spunea că el o interesa. Întrebarea era ce trebuia să facă Julia?

Cineva sună la uşă, iar Julia îl auzi pe Rocco strigând când intră.

– Bună dimineaţa, Rocco, zise ea.

Rocco trase un scaun de bucătărie, se trânti pe el, cu genunchii desfăcuţi şi cu un zâmbet larg. O trecu un fior. Şi nu unul bun.

– Hei, baby, cum merge?

Apoi o măsură cu privirea pe Sonja.

– Mmm, mmm, arăţi tare bine în dimineaţa asta.

Pentru o clipă, Julia avu impresia că Sonja, cu toată splendoarea ei nordică, îl va izbi pe Bărbatul Primitiv de ceştile de ceai de pe masă. Dar, în cele din urmă, ea doar îi zâmbi ca unui copil neascultător.

Putea face pereche bună cu Ben.

– Mda, asta e metoda perfectă să impresionezi o femeie, zise Sonja.

Rocco mormăi ceva neinteligibil. Julia sări în picioare.

– Asta e trecerea perfectă la prima lecţie de azi. Vorbirea potrivită.

– Super. O să te plângi şi de altceva?

– Deci, Rocco, vrei să te schimbi sau nu? Ziceai că vrei să fii genul de bărbat care să o dea gata pe Fiona Branch.

– Mda, mă rog, mormăi el. Doamne, ce sexy e!

– Regula numărul unu, gata cu *Doamne, ce sexy e!* Poţi folosi cuvinte ca *drăguţă, frumoasă. Arăţi minunat* ar fi foarte potrivit.

Rocco mai mormăi ceva, dar, când ea îl întrebă ce a zis, doar rânji.

– Tu eşti şefa.

– Aşa e, zise ea.

Julia gătise ceva, pentru ca Rocco să ia masa, ceva ce el putea mânca în timp ce ea-l privea şi încerca să-i îndrepte greşelile.

– Rob şi Todd, sunteţi gata? întrebă ea.

– Dap. Toată lumea la locuri, strigă Rob.

Lucrară întâi la aşezarea fiecăruia la locul lui, apoi la folosirea tacâmurilor. Trebui să-l plesnească peste

mână când făcu exact ce făcuse Ben. Se întinse să ia o chiflă cu degetele.

– Bărbații, mormăi ea.

Când Rocco își trecu încheietura peste gură, în loc să folosească un șervețel, ea se plânse:

– Fără încheieturi!

– Fără degete, fără încheieturi, fără pălăvrăgeală. Cum ai vrea să țin minte toate astea? se plânse Rocco.

– Știu că sunt multe, îl liniști ea, așa că ți-am pregătit niște fișe. De acum și până la ziua cea mare vreau să memorezi fiecare instrucțiune și să exersezi. Exercițiu, exercițiu și iar exercițiu.

– Fi-r...

– Fiona, îi aminti ea.

Asta îl îmbună și imediat apucă șervețelul și se șterse cu el pe față.

Ben își petrecu întreaga zi în dormitor, finalizând planul de întâlnire cu Morales pentru acea seară. Când totul fu pregătit, o auzi pe Julia că încă lucra. Se ridică, se întinse și porni în căutarea ei, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru pe care îl putea face.

Era șapte și un sfert când găsi mica echipă în sufrageria mare, cu mobila dată la o parte și covorul strâns. Julia părea extenuată. Rocco arăta de parcă fusese alergat de un camion. Coafura perfectă a Sonjei nu mai era chiar perfectă. Toată lumea părea epuizată.

Nu avea prea mult timp.

– OK, Rocco, zise Julia inspirând adânc. Vreau să-mi spui tot ce faci la o întâlnire obișnuită. Apoi o să perfecționăm. În plus, o să te învăț să dansezi.

– Băi, băiete, sunt terminat. Nu putem face asta altă dată?

– Nu, nu putem. Trebuie să terminăm cu manierele și eticheta azi, altfel nu vom face emisiunea la timp.

Rocco mormăi, apoi bodogăni regretând că își dăduse acordul.

– Gata cu mormăielile! strigă Julia, epuizată și ea.

Rocco oftă, apoi zise pe un ton calm.

– Scuzele mele, Julia.

Ea trase aer în piept, se ridică și bătu din palme.

– Vezi! Poți! Știam eu!

Extenuarea fu uitată o clipă.

– Deci, cum inviți o femeie în oraș? Cum o iei? Unde mergeți? Cum închei întâlnirea?

Rocco ridică din umeri, împinse capul înainte și păru să mediteze, apoi, într-o clipă, uită de bunele maniere.

– Sun o puicuță și zic „Vrei să facem ceva sâmbătă seara?". Apoi îi spun unde ne întâlnim. Dăm pe gât câteva beri, apoi o duc la mine, să ne jucăm de-a v-ați-ascunselea cu crosa de hochei.

Evident, Rocco își închipuia că era amuzant.

Evident, Julia nu era de aceeași părere. Ben nu văzuse niciodată o asemenea indignare pe fața cuiva.

– *De-a v-ați-ascunselea cu crosa de hochei?* bolborosi ea.

Rob chicoti, iar Todd zise:

– Super!

Iar Sonja mai că izbucni în hohote de râs.

– Da, zise Rocco, mulțumit de el. Eu am inventat asta.

– Oare de ce nu mă mir? zise Julia cu ceva mai mult sarcasm. Se face târziu. Trebuie să trecem la dans.

Ben refuză să se gândească de câte ori zisese el unei partide de sex *hockei pe orizontală*. Glumise. Zău.

Voia neapărat să iasă de acolo. Simțea cum îl cuprindea o furie exagerată. Tipul acela chiar îl enerva.

Nici vorbă ca el să semene cu individul ăla odios.

Gândul îl surprinse. Iar acela fu singurul motiv posibil pentru ceea ce urmă.

Când Julia îi ceru lui Rocco să se ridice și să-i arate cum dansează, tipul îi luă mâna și o trase la pieptul lui, cu o zguduitură scurtă, iar mâna lui alunecă pe spatele ei, până îi cuprinse în palmă rotunjimea feselor. O clipă mai târziu, Ben îl lipi pe Rocco de perete.

– Ben! Ce faci?

– La dracu'! zise Todd impresionat.

– Îi arăt nenorocitului ăstuia cum să se poarte cu o femeie.

– Ultima dată când am verificat, *Cum să lipești pe cineva de perete* nu era un capitol din *Emily Post*.

După ce îl despărți pe tip de Julia, lui Ben nu-i venea să creadă ce făcuse.

– Iisuse, omule, gâfâi Rocco, ce dracu' ai?

Ben se întreba același lucru.

– Încearcă doar să ne arate cum se poartă el ca băiat rău, răspunse Julia în locul lui.

– Vrei să vezi un băiat rău?

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să apuce să se gândească la ce făcea. Sau de ce.

Când ea vru să se îndepărteze, el o prinse de braţ. Respiraţia ei se opri în gât şi rămase cu buzele întredeschise. Încet, o trase spre el, ochii ei se făcură mari, apoi începu să danseze cu ea, să o învârtească prin cameră.

O ţinea strâns, putea să-şi simtă inima bătând nebuneşte, într-un fel pe care nu îl înţelegea încă. O conduse pe lângă mobila din esenţă tare, într-un ritm de dans texan. Realitatea se estompă şi rămase doar Julia în braţele lui. De parcă asta aşteptase de mult timp. Iar în clipa în care Rocco o atinsese, îşi dăduse seama de asta.

În secunda aceea realizase că o dorea. O dorea cum nu mai dorise vreodată o altă femeie. Uitând că nu erau singuri, se dădu înapoi şi o privi. Rămaseră faţă în faţă, iar el îşi trecu degetele peste bărbia ei.

– Uau, cine ar fi zis că ştii să dansezi?

Fusese vocea lui Todd, iar Ben se simţi de parcă fusese trezit cu o găleată de apă rece pe cap. Îi trebui doar o clipă ca să înţeleagă ce se întâmpla.

Todd, Sonja, Rob şi Rocco se holbau la ei.

– Oh... ei bine, zise Julia şi îşi apăsă palma pe obraz, ca şi cum acesta îi ardea.

Rob avu decenţa să nu mai filmeze. Dar Todd apropie camera de faţa ei.

– Todd, te rog, zise Julia şi ridică mâna în faţa obiectivului. Astea nu sunt chestii pe care să le pui în CV.

– Ce dracu' se întâmplă aici? vru să știe Rocco. Știi ce, eu sunt Bărbatul Primitiv, nu tu. Așa că dispari.

Ben se încordă din nou, dar Sonja fu cea care atrase cu adevărat atenția Juliei. Sonja o privea mirată.

Julia începu să se îndepărteze de Ben.

– Tu ești Bărbatul Primitiv, Rocco.

Dar Ben i-o tăie când o apucă de braț și o trase spre ușa de la intrare.

– Ce faci? întrebă ea.

Nu-i răspunse, până când echipa de la *Bărbatul Primitiv* nu-i mai putea vedea. Apoi se întoarse să o privească.

– O să regret al dracu' de tare asta, știu.

– Ce să regreți?

– Asta.

Apoi făcu ce nu făcuse de mulți ani. Îi cuprinse în palmă bărbia și se aplecă spre ea. Buzele lui le atinseră pe ale ei.

Simplul sărut buze pe buze îl șocă, prin intimitate. Trebuie să fi fost la fel și pentru ea, pentru că îl strânse de brațe, cu degetele înfipte în cămașă. Apoi el cedă, ca un înfometat.

Îi desfăcu buzele cu limba, iar lumea din jur fu dată uitării. Gemea, o gusta. Își simțea trupul cuprins de foamea de ea. Iar când mâinile ei alunecară pe pieptul lui, cedă dorinței. Își trecu degetele mari peste sfârcurile ei, iar geamătul ei slab aproape că îl termină.

Da, o dorea. Atât de mult, încât rațiunea îl părăsise. Atât de mult, încât voia să o ducă înapoi în camera lui și să termine ce începuse. Dar nu putea. Nu atunci.

Fără tragere de inimă, se dădu înapoi. Ochii ei violet erau aproape indigo, buzele roșii, de la sărutul lui.

– Trebuie să plec, zise el.

La început, păru dezamăgită. Apoi, ochii ei fulgerară de mânie.

– Să pleci? Unde să pleci? întrebă.

– Ies.

– Iar?

– Da, iar. Am treabă.

Deschise ușa să plece, dar se întoarse în ultima clipă și o mângâie pe obraz. Când se aplecă să o mai sărute o dată, ea nu putu să-i reziste nici dacă viața ei ar fi depins de asta. Se lăsă cuprinsă de căldura lui și își înfipse degetele în geaca lui.

După o clipă, el se dădu un pas înapoi.

– La naiba', zise, dar apoi zâmbi.

Apoi se întoarse și dus fu.

Confuză, abia observă că Todd stătea acolo, până când acesta vorbi.

– Nu ești atât de deșteaptă cum credeam, dacă îl placi, îi zise adolescentul, aruncând cu săgeți otrăvite din glas.

Scutură din cap și se întoarse. Ea îl apucă de braț.

– Ce vrei să spui?

El înjură nervos.

– El și munca lui. Exact ca tata.

Un fior o trecu pe spate.

– La ce anume te referi când zici *exact ca tata*?

– Mereu pleca.

Arătă cu capul spre ușă.

– La fel ca Ben.

Nu reușea să înțeleagă.

– Dar Ben a trebuit să plece. Zicea că are treabă.

Băiatul pufni.

– Mda, treabă. Exact ca tata.

Stomacul ei se strânse.

– Ce a făcut tatăl tău?

– Era om de afaceri, pufni el iar. Și călătorea mult.

– Ce fel de afaceri, Todd?

– Vindea chestii.

– Ce fel de chestii?

Ridică din umeri.

– Nu știu. Greu să obții răspunsuri de la un tip care nu e niciodată prin preajmă. Nu că aș fi crezut ceva din ce ar fi zis, oricum.

– De ce spui asta?

– Hei, nu mă privi așa. Nici mama nu îl credea.

– De unde știi?

– Am auzit-o spunându-i.

Dădu ochii peste cap.

– Am auzit-o țipând la el. De o mie de ori.

Se chinui să găsească ceva de spus.

– Toți părinții se ceartă, Todd.

– Mda, sigur, așa erau și părinții mei. Un cuplu obișnuit.

Luă geanta camerei video.

– E târziu. Trebuie să plec.

– Stai. Vorbește cu mine.

– Nici vorbă. Vreau doar să-mi termin CV-ul, să mă pot înscrie la workshop.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Bărbații

Cine are nevoie de ei? Mai ales pentru căsătorie. Cu excepția lui Sterling și a lui Jesse, nu-mi vine în minte nici măcar unul care să fie simplu și deschis.
xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Bărbații

De unde chestia asta?
Kate
Katherine C. Bloom
Redactor de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Bărbații

Un adolescent.
xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Nu!

Spune-mi că nu te întâlnești cu băiețandri acum!
K

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re. Nu!

Nu. Uiți că am pus cruce întâlnirilor, cu excepția celor cu bărbați potriviți, responsabili. Ceea ce înseamnă că nu am întâlniri deloc, pentru că astfel de bărbați nu există. Așa se explică de ce un vibrator e tot ce îi trebuie unei femei. Dă-i naibii de bărbați. Iar un vibrator cu baterii foarte bune e neprețuit.
xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Problema...

...cu vibratoarele este că ele nu-ți trimit felicitări de ziua ta și nu te scot la o cină romantică. Și, categoric, nu te poți cuibări lângă un vibrator în fața unui șemineu...

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Problema...

Aș putea încerca.
xo, j

14

Era întuneric când Ben o luă către vest, pe Country Club Road, spre Santa Teresa, New Mexico, și spre terenul de golf pe care Lee Trevino îl înființase cu ani în urmă.

Nu avea microfon și nici armă, în ciuda faptului că se ducea să se întâlnească cu regele drogurilor din regiune. Carlos Morales.

Ben nu putea risca, pentru că, fără îndoială, îl vor percheziționa când va intra. Adică, dacă reușea să intre.

Știa că era o nebunie să intre singur pe terenul lui Morales. Dar fusese cam furios în ultimele zile, simțise că ceva îl ardea și îl împingea înainte. Dar nu-și făcea probleme pentru pericol. Tot ce voia Taggart era să tatoneze terenul, să arunce un ochi pe acolo. Tot ce voia Ben era să vadă reacția lui Morales, când îl va întreba despre Henry. Reacția lui îi va spune multe.

Ajuns la răscruce, o luă pe Westside Drive. Se îndrepta spre nord acum, de-a lungul drumului cu două benzi, care era mărginit de un club privat de tenis și de cocioabele care se opuseseră modernizării. Complexul lui Morales era o *hacienda* întinsă până la granița cu New Mexico. Un zid înalt din lut înconjura casa și niște porți din lemn masiv blocau vederea spre interior. Iar amplasarea gărzilor în jur făceau ca locul să pară mai degrabă o închisoare decât o casă.

Cu ani în urmă, un avocat notoriu, cunoscut pentru anturajul dubios în care se învârtea, își înconjurase zidurile cu sârmă ghimpată, în încercarea de a-și asigura securitatea. Dar dușmanii omului nu aveau nevoie să ajungă la casa lui. A fost împușcat la birou, de sărbători, când nu era nimeni prin preajmă.

Se zicea că Morales nu va face aceeași greșeală. Tipul părăsea rar *hacienda*. Ceea ce, se gândise Ben adesea, explica de ce făcea lucruri nebunești. Prizonier în spatele propriilor ziduri, Morales avea bani proveniți din droguri, își lua puterea din droguri, spre deosebire de vremurile în care creștea în sărăcie pe străzile murdare din Juarez. Dar cu bani nu putuse să-și cumpere și libertatea.

Ben ajunse în fața porții. Camerele de supraveghere se opriră asupra lui. Trecu o secundă până să sune interfonul.

– Da?

– Cuțitarul sunt. Benny Cuțitarul.

Nici n-ar fi bănuit că avea întăriri, dacă n-ar fi știut că deja erau pe poziții – nu că i-ar fi folosit la ceva, odată ajuns înăuntru.

– Am venit să îl văd pe Morales.

– *Estupido!* Nimeni nu vine aici să-l caute pe *senor* Morales.

– Există un început pentru orice.

Își înfrână dorința de a o pune la punct pe jigodia din spatele interfonului. Voia să intre.

– Doar spune-i să sunt aici și mă fac că n-am auzit remarca aia tâmpită.

Omului îi luă câteva secunde, ca și cum ar fi cugetat, apoi zise:

– *Senor* Morales e ocupat.

Ce original.

– Sunt sigur. Și eu sunt ocupat. Dar trebuie să vorbesc cu el...

– Ți-am spus, imbeci...

– Ascultă, amice, am o zi proastă. Chiar nu am timp pentru asta. Am o propunere profitabilă, care cred că o să-l intereseze. Acum, îi spui lui Morales că sunt aici sau trebuie să aștept până o să observe că se întâmplă ceva la poartă?

Bărbatul de la celălalt capăt sfârși înjurând în spaniolă, apoi îi dădu drumul.

Trecură cinci minute până când poarta se deschise, iar mișcarea lentă și elegantă dezvălui o priveliște cu o casă imensă, la capătul unei alei lungi și șerpuite, pavate cu bucățele de teracotă. Întregul domeniu era scăldat în lumină.

Ben simți cum i se prelinge transpirația pe spate. Intră. Și îi plăcu, îi plăcu să intre acolo, îi plăcu să facă ceva util, în loc să stea într-un dormitor dantelat și să caute pe internet, în speranța că va avea noroc. Să pună anunțuri, să primească răspunsuri de la tot felul de nebuni și să nu găsească nimic care să îl ducă la rezolvarea misterului crimei.

Nu vedea picior de om pe alee sau prin împrejurimi. Dar știa că nu era singur. Îndată ce porțile se închiseră în urma lui, se simți sinistru de izolat, urmărit și rupt de restul lumii.

Își parcă mașina în fața clădirii principale, într-o zonă plină cu BMW-uri, Mercedesuri și un Hummer. Frumoase mașini, pentru cineva care ieșea atât de rar.

În clipa în care Ben își parcă Roverul și deschise ușa, fu întâmpinat de un tip uriaș, cu o armă pe măsură. Ben se îndoia că era înregistrată. O grămadă de arme pentru cineva care pretindea că era un simplu negustor care importa *pintas* și le vindea prin lume.

– Am venit să-l văd pe Morales, zise Ben.

Uriașul mormăi și îndreptă arma drept spre el. Un *pe aici* fără cuvinte și periculos. Ben presupuse că nu era niciun *te rog* atașat de comanda tăcută.

Încă două gărzi îl întâmpinară la ușa din față, ambele cu arme în mâini. O a treia apăru din umbră și îl prechezițională. În cele din urmă, când Ben fu îmbrâncit înăuntru, păși într-o curte interioară plină cu păsări, o fântână și plante cu frunze mari și cu flori. Singurul sunet care îi amintea că nu era într-o junglă din America de Sud era bâzâitul camerelor de

supraveghere, care îl urmau de-a lungul potecii din cărămidă, la capătul căreia era o altă gardă, care aştepta la o intrare boltită.

Nu schimbă nicio vorbă cu cei pe care îi întâlni. Îi veniră în minte câteva persoane de pe Meadowlark Drive, care ar fi putut lua lecţii de tăcere de la ei.

Ceea ce îi aminti de Julia. Şi îl făcu să simtă regret pentru că se băgase în acea situaţie nebunească, cu acel imprevizibil lord al drogurilor.

Şi, brusc, gândul că nu terminase ce începuse în biroul ei îl făcu să-şi dorească să fi aşteptat câteva zile înainte să o apuce pe drumul acela. Întâi sexul. Apoi moartea.

Ceea ce era prostesc şi dovedea doar cât de mult îl zăpăcise Julia Boudreaux. Se putea să o dorească pe Julia şi încă mai mult decât dorise vreodată o femeie, dar într-un mod eminamente sexual. Ea îi făcea corpul să ardă, boaşele să i se întărească, scula să i se ridice imediat. Dar nu avea de gând să-şi schimbe viaţa pentru nicio femeie, cu atât mai puţin pentru o femeie care nu mai ştia nici ea cine era. Deşi trebuia să admită că era impresionat că ea încerca să facă ceva deosebit cu viaţa ei şi că hotărâse că avea nevoie să se schimbe. Cei mai mulţi oameni rămâneau aşa cum erau, urmând calea cea mai uşoară. Dar nu şi Julia.

– Chiar Benny Cuţitarul.

Ben îşi înjură neatenţia. Când se concentră, văzu că ajunseseră într-un fel de birou. O încăpere plină cu cărţi, tablouri şi lumină artificială, pentru că nu era nicio fereastră, pe niciunul dintre cei patru pereţi.

Morales era scund, cu capul acoperit de un păr negru, bogat și ondulat. Stătea în spatele unui birou masiv, sculptat manual, și îi zâmbi lui Ben când intră. Îl mai văzuse în fotografii ale celor care îl filau, dar în realitate părea mai mic.

– Trebuie că ai *cojones* foarte mari sau ești foarte *estupido*, zise lordul drogurilor, cu o voce pițigăiată, care semăna cu un chicotit.

Ben ridică din umeri cu o indiferență pe care, de fapt, nu o simțea.

– Presupun că vom afla care dintre ele, până la finalul vizitei, nu?

Morales râse și mai tare, apoi se ridică. Era mult mai scund decât Ben și purta o cămașă de cowboy cu niște capse turcoaz, băgată în pantalonii de cowboy strâmți, care se terminau cu niște cizme de cowboy exagerat de ascuțite, din piele de aligator. O pălărie de cowboy cu o dungă cu model aligator atârna în cuier, lângă ușă.

Morales nu se oferi să-i strângă mâna. Ocoli biroul și veni în față, apoi se rezemă de el.

– De ce ai venit?

– Vreau să facem o afacere.

– Ce fel de afacere?

– Am nevoie de cineva să-mi scoată pe piață niște chestii.

Ochii negri ai lui Morales se îngustară periculos. Dar Ben continuă.

– Am probleme cu distribuția. Am blocată niște marfă bună, pentru că ăia de pe stradă sunt agitați în

ultimele zile şi totul stă-n loc. Mi s-a spus că, dacă cineva poate să mişte lucrurile, tu eşti ăla.

Morales îşi încrucişă braţele pe piept şi îşi băgă degetele la subsuoară.

– Am auzit că eşti tupeist.

– Nu sunt tupeist. Sunt doar un comerciant cu afaceri care au de suferit din cauză că Henry Baja a fost împuşcat şi toţi s-au speriat.

Ochii traficantului se îngustară din nou, iar Ben îşi dădea seama că i se învârteau rotiţele în cap. Morales era mai deştept decât majoritatea traficanţilor. Se ridicase dintre sute de alţi traficanţi şi devenise cel mai bun dintre ei. Dar începuse să facă greşeli. Iar Morales era suficient de deştept să ştie că greşelile costă. Ben vedea asta pe faţa lui.

– Cui îi pasă de moartea unui oarecare de pe stradă? Mai sunt o grămadă acolo, de unde a venit el, zise Morales disprețuitor.

Furia îl cuprinse pe Ben ca o vâlvătaie. Dar şi-o controlă. Îşi dădea seama că tonul lui Morales era forţat. Stând acolo în mijlocul fortăreţei unui criminal nemilos, realiză că Morales habar n-avea că Henry fusese poliţist sub acoperire.

Ochii lui Ben se îngustară, în timp ce mintea îi galopa.

– Poate că o fi fost doar unul care vindea iarbă la colţ de stradă, dar uciderea lui le-a părut neaşteptată celor de pe străzi. Dacă i s-a întâmplat acelui tip, fără un motiv aparent, la fel de bine li se poate întâmpla şi lor. I-ai zgândărit pe toţi. E greu să faci afaceri în

atmosfera aia. Nimeni nu știe la ce să fie mai atent, la tine sau la poliție.

Morales sări de lângă birou, cu ochii lui aproape negri fulgerând de furie. Gărzile din încăpere se încordară și ele, cu armele scoase.

Morales fie nu observase, fie nu îi păsa. Începu să înjure și să bodogănească în spaniolă. Ben trăise în Texas suficient cât să prindă esența discuției. Individul nu se simțea confortabil auzind de acea crimă – ceea ce îl surprindea pe Ben.

Morales înjură și trânti cu pumnul în birou, lăsând la o parte prefăcuta indiferență.

– Știu că asta a stricat totul. Dacă aflu cine a fost, o să-l fac să plătească.

– Deci nu ai fost tu?

– La dracu', cine ești tu? *Policia*?

Ben rânji.

– Poliția n-a putut rezolva crima asta... Dar aș fi vrut s-o facă, să ne putem vedea de treburi.

Morales scuipă.

– Și, nu, nu eu am fost. Eu nu lucrez așa.

– Atunci cine?

– Nu știu.

Înjură birjărește.

– Dar sunt zvonuri că Henry Baja ar fi avut probleme cu femeile și că ar fi fost ucis de un soț gelos sau așa ceva. Poți să crezi?! Nu ești singurul afectat de asta. Un căcat de prost face o tâmpenie, iar eu rămân cu marfa pe cap!

Ben se holba la Morales, cu părul de pe ceafă ridicat.

– Ce e? întrebă traficantul.

– Am auzit că Baja a fost omorât din cauza unei afaceri. N-am auzit nimic despre o femeie.

– Nu era nicio afacere acolo. Și n-aș fi surprins ca vreo *puta să i-o fi supt*.

Râse batjocoritor.

– Acum pleacă dracului de aici, înainte să mă enervez de-a binelea că ai venit neinvitat. Până se așază lucrurile, nimeni nu face nicio afacere, *comprende*?

Ben nici nu respiră până când porțile din lemn masiv se închiseră în urma lui. Refăcu drumul de-a lungul Westside Drive, își deschise telefonul și luă legătura cu echipa de fantome care urmărise operațiunea. Abia auzi ce i se spunea. Parcă era amorțit.

Henry. Ce naiba făcuse?

Gândurile îi alergau prin cap și trecu pe lângă bifurcația care ducea spre casa Juliei. Nu mai gândea. Doar conducea. Până ajunse la vechiul lui apartament, apoi, în sfârșit, își aminti că nu mai locuia acolo.

Ieși din parcare și se trezi că se îndrepta spre aleea unde fusese ucis Henry. Pata de sânge încă era acolo – nu plouase de săptămâni, să o spele. Dar asta era tot. Nici țipenie, nimic care să-i ofere vreun indiciu despre ce se întâmplase în acea noapte.

Era târziu când se întoarse la Julia. Lumina slabă de deasupra aragazului era încă aprinsă, ca un felinar în noapte. Toate urmele Bărbatului Primitiv și ale emisiunii dispăruseră.

Nu făcu gălăgie. Nu voia să o vadă pe Julia, pentru că era obosit, iar coapsa îl durea ca dracu'.

Când, în sfârșit, ajunse sub duș, întrebarea ascunsă într-un ungher al minții ieși la iveală. Oare uciderea lui Henry avea legătură cu mai multe decât o judecată superficială și împingerea lucrurilor prea departe? Începuse Henry să trăiască viața pe care ar fi trebuit doar să simuleze că o avea? Se băgase în ceva ilegal? Iar dacă era așa, Ben se întreba dacă jucase și el vreun rol în decăderea partenerului său.

Julia patrula prin birou. Încercase să uite ce îi spusese Todd. Dar nu reușise. Îl auzise pe Ben venind, îl auzise cum trecuse încet pe lângă biroul ei întunecos, apoi dispăruse în dormitor.

Vru să se ducă la culcare și să lase pentru dimineață vorbitul cu el. Dar i se strânsese stomacul de furie și de îngrijorare. Și de dezamăgire, pentru că se înșelase în privința lui Ben.

Când nu mai putu să suporte, ieși grăbită, traversă holul de la intrare și coborî în aripa opusă. Împinse ușa lui Ben, fără să bată. Ceea ce fu o greșeală.

Îngheță când îl văzu. Arăta sălbatic și aprig și al naibii de sexy. Mai era ceva ce o înțepenise pe loc.

– Ești dezbrăcat, zise ea pe un ton abia auzit.

Îi luă doar o secundă să se acopere. Și, în cele din urmă, păru să semene cu un animal în lesă. Oarecum.

– De obicei îmi dau jos hainele când fac duș.

Julia observă umerii uzi și prosopul aruncat deoparte.

– Ce vrei? întrebă el pe un ton iritat.

– Oh, ăăă...

Încercă să-și amintească.

– Trebuie să vorbim.

– Nu mă interesează să vorbim. Așa că, pleacă.

– Scuze. Nu pot.

Privirea lui sclipi de furie abia reținută. Avea sexul mare, dar nu întărit, îi atârna pe lângă coapsă, printre părul creț, negru ca noaptea. Fiecare centimetru din corp îi era puternic și frumos sculptat. Pieptul nu făcea excepție.

Inima ei bătu nebunește când el o privi intens, pe sub pleoapele grele. Privirea lui trecu peste fața ei, se duse spre gât, apoi în jos spre sâni.

I se uscă gâtul și trebui să se forțeze să-și limpezească mintea.

– Dacă te ocupi de droguri, nu ai ce căuta în casa mea.

Vorbele îi scăpară, iar el își dădu capul spre spate, ca și cum l-ar fi lovit.

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre tine și despre ce faci tu.

– Am mai discutat despre asta, Julia.

– Știu. Dar nu mai pot să-mi țin capul în nisip. Adică, hai, pe bune – Benny Cuțitarul, tipul care se ocupă de import/export?

Scutură din cap, ridică de jos un prosop și îl aruncă spre el.

Ben îl prinse și, după o clipă de mânie, și-l înfășură în jurul taliei.

– Am încercat să te cred, continuă ea, în stare să respire, în sfârșit, parțial pentru că nu-mi venea să cred că ai fi implicat în ceva... mă rog, ilegal...

– La dracu'.

– ...și parțial pentru că nu cred o clipă faptul că Chloe sau chiar Sterling m-ar pune în pericol. Dar m-am gândit mai bine. Nu m-ar pune în pericol, dacă ar ști chestii despre tine. Mă îndoiesc că Sterling Prescott are habar că îți faci toată treaba la ore ciudate.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Nu? Nu cred că, pur și simplu, pierzi vremea prin barurile din sudul El Paso doar pentru zâmbete, nu mai mult decât cred că ai fost împușcat doar pentru că ai avut ghinion.

Dacă înainte doar păruse periculos, acum, Ben arăta cu adevărat periculos, iar lesa dispăruse.

– Asta crezi? întrebă el sumbru. Să încep prin a spune că am avut parte de o grămadă de zâmbete în timp ce beam prin baruri sordide. De fapt, în săptămânile dintre joaca de-a babysitterul la emisiunea lui Chloe și noaptea în care am fost împușcat, m-am înecat în alcool în baruri sordide, m-am învârtit pe acolo, pur și simplu, singur în bar, am băut cât am putut.

Făcu un pas spre ea. Părea și mai periculos. Părea încolțit.

– Dar ai dreptate, adăugă el. Nu de asta am fost împușcat. Am fost împușcat în timp ce căutam un criminal, care n-ar fi trebuit să aibă ocazia să se atingă de Henry.

Ea clipi confuză, iar teama îi spori.

– Henry, adică tatăl lui Todd și al Trishei? A fost omorât?

– Da. Partenerul meu a fost omorât.

– Partener?

– Sunt polițist. Evident, nu unul bun, din moment ce partenerul meu era singur când s-a întâmplat.

Scrâșni din dinți.

– Trebuia să fiu acolo.

Julia încercă să proceseze cuvintele. Ben era polițist?

Un polițist al cărui partener fusese omorât și care nu știa cum să depășească momentul. Asta explica munca la ore ciudate și faptul că nu putea dormi. Mai explica și încețoșarea privirii lui.

Toate bucățile se așezară la locul lor, ca într-un puzzle. Era logic. Se simți ușurată. Nu se înșelase de tot în privința lui. Era un băiat rău, da, dar nu era traficant de droguri sau mai grav.

– Dacă aș fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat.

Îl privi neîncrezătoare.

– Trebuia să fii acolo? Ai adormit și nu ai ajuns la timp?

Mormăi o înjurătură.

– O să iau asta drept un nu. Ceea ce sunt sigură că e adevărat, din moment ce ești într-o grămadă de feluri... răutăcios, arogant, dificil...

– Vrei să ajungi undeva?

– Scuze, m-am lăsat dusă un pic.

Îi zâmbi. El nu.

Își drese vocea și continuă.

– Ideea e că eşti în multe feluri, dar nu iresponsabil. Dacă nu ai fost acolo, ai avut un motiv. Sunt sigură de asta.

Se uită la ea.

– Şi lasă-mă să adaug asta, Domnule Care Crezi Că E Nevoie Să Porţi Pe Umeri Lumea, dacă ai fi fost acolo, cine ştie dacă nu aţi fi fost morţi amândoi?

Julia îşi dădu seama că îl trecuse un fior rece, dar el nu zise nimic. Era furios, dar observă că dincolo de furie era o vulnerabilitate palpabilă. Dacă n-ar fi văzut-o cu ochii ei, n-ar fi crezut că lucrul ăsta era posibil la acel bărbat. La suprafaţă era un poliţist dur. Acum totul îi părea logic. Dar dedesubt era bunătate. Ceea ce explica de ce acceptase jobul de bodyguard la emisiunea lui Chloe. Şi de ce acum încerca să fie tată pentru cei doi adolescenţi. Încerca să fie un om bun, chiar dacă nu ştia nimic despre cei doi copii.

El vru să se întoarcă, iar ea, fără să se gândească, traversă camera. Când îl atinse, el tresări.

– Ben...

Dar privirea din ochii lui o împietri. Ochii lui erau un hău întunecat şi plin de furie.

– Julia, o avertiză el fără milă.

Un fior de îngrijorare o trecu pe şira spinării, dar nu avea de gând să-l lase să o intimideze. Îşi ridică bărbia.

– Ar fi înţelept să te duci în camera ta, adăugă el o clipă mai târziu, la fel de hotărât.

Poate că avea dreptate. Dar nu ştia cum să plece când era evident că el suferea.

– Tocmai asta e, zise ea, se pare că niciodată nu fac ceva înțelept când e vorba despre tine.

– Futu-i.

– Hei, hei, zise ea cu un zâmbet care spera să fie molipsitor, nu mă gândeam la asta, dar un pic de conversație prietenoasă ar merge.

Primi mai mult decât ceruse.

Cu un mârâit sălbatic sau poate cu un scâncet, o trase aproape, atât de repede și de ușor că nici nu apucă să gândească, cu atât mai puțin să reacționeze. Prosopul căzu, iar el se ținu de ea, cu fața îngropată în părul ei. Când ea încercă să vorbească, o sărută.

Toate acele dăți când nu îi atinsese gura – ca și cum exista o intimitate dincolo de ce era dispus să ofere. Acum era ca și cum o mânca. Cedase, în sfârșit, și nu se mai sătura.

Îi simți geamătul, sunetul care vibra în el în timp ce îi luă mâna și i-o apăsă pe piept. Dacă ar fi vrut, s-ar fi putut elibera. Dar nu o făcu, în ciuda faptului că mintea ei țipa alertată, ca o navă care se scufunda.

Păru să nu se poată abține când mâna ei alunecă mai jos. Înghiți cu greu când îi simți abdomenul plat, iar respirația ei se opri când prinse privirea flămândă, care revenise la viață, din ochii lui. O dorea. Simțea asta.

Era ca zahărul, după ce i se interziseseră dulciurile. Sau ca apa, după o lungă călătorie prin deșert. Trăise o viață întreagă înconjurată de bărbați care o admirau. Dar terminase cu asta. Voia să termine. Dar, ca unul care ține dietă și cedează, se desfăta cu dorința pe care o vedea în ochii lui.

Apoi el îşi apăsă mâna peste a ei şi o coborî mai mult.

Ea inspiră adânc atunci când degetele ei îl cuprinseră şi ceva acolo jos se umflă tare în mâna ei. Îl strânse în palmă.

– Simţi? Simţi cât de mult te doresc? întrebă el cu voce răguşită şi gravă.

Dar înainte să poată răspunde, îi dădu mâna la o parte şi o sărută din nou. Ea se rezemă de el, simţind un amestec de dorinţă şi confuzie. Nu înţelegea de ce nu-i putea rezista – ce avea acel bărbat, de o făcea să-şi uite toate bunele intenţii.

Dar în clipa aceea nu-i păsa.

Mâinile lui i se plimbară pe umeri, apoi în jos pe spate şi o lipiră de el.

Ea gemu, excitată şi moale în braţele lui, apoi închise ochii. Excitarea se simţea între ei, excitarea era mereu acolo, mocnind. Agăţându-se de el, Julia îl sărută îndrăzneţ.

Ultima picătură de reţinere dispăru. El îşi trecu degetul mare peste buzele ei, o atinse, o savură. Îi supse buza de jos, o muşcă uşor cu dinţii, înainte ca mâna să-i alunece prin păr. Îi trase capul spre spate, cu blândeţe, să-i vadă gâtul. Iar când ea se întinse şi îşi înfăşură braţele în jurul umerilor lui, simţi că aşteptase asta dintotdeauna.

Intensitatea crescu, iar erecţia lui o apăsă.

– Julia, murmură el cu voce istovită.

Cu nesfârşită atenţie, o sărută din nou, iar din adâncurile ei se auzi un scâncet moale. Blând, o convinse

să-și deschidă buzele, până când limbile lor se întâlniră. Voia să facă dragoste cu el. La naiba cu urmările.

Dar tocmai aceea era problema. La fel de brusc cum începuse intimitatea, ea o opri și se trase de lângă el.

Privirea lui se întunecă și ar fi adus-o iar lângă el, dacă ea n-ar fi dat înapoi.

– Nu putem face asta.

– De ce?

– Așa.

– Nu e un motiv suficient.

Se întinse după ea, dar ea îl opri cu mâna.

– Mi-am promis că nu o să mai am parte de... partide întâmplătoare.

Cum altfel le putea spune relațiilor pe care le avusese? Poate că nu fuseseră chiar întâmplătoare, dar niciodată nu fuseseră cu obligații. Își făcuse un obicei din a agăța și a alege, apoi din a trece mai departe, când deveneau prea atașați. Nu voia să se atașeze. Dar cu Ben nu mai putea gândi așa. Nu mai putea să agațe, să aleagă, apoi să meargă mai departe. Dar nici o relație cu el pe termen lung nu-și imagina.

– Poți să-ți închipui asta, tu și cu mine, am fi vreodată mai mult decât o aventură?

Asta îl opri.

– Așa mă gândeam și eu, zise ea stânjenită de recunoașterea lui tăcută, deși undeva adânc era recunoscătoare pentru asta.

Ura bărbații care mințeau. Ben Prescott nu mințea.

– Ce e rău cu doi adulți care consimt și care, evident, vor să petreacă împreună câteva ore, ca să uite de diverse chestii? întrebă el cu toată acea întunecime care niciodată nu-i dispărea de tot în ochi.

Dacă nu-i plăcuse recunoașterea tăcută a adevărului rostit în urmă cu câteva minute, ei nu-i plăcu faptul că acel bărbat vedea în ea doar o posibilitate de a-și șterge din minte lucruri urâte. Dar de ce n-ar fi văzut-o așa? Ea era cea care îi luase boașele în palmă în mijlocul World's Gym. Ea era cea care își exagerase experiența cu bărbații – nu că ar mai fi fost un fel de crin alb virgin. Se învinuia doar pentru că el se gândea la ea doar ca la o parteneră de sex fără griji și fără obligații.

Se îndepărtă.

– Dacă vrei uitare, zise direct, îți sugerez să te întorci într-unul dintre barurile tale sordide... sau mai caută pe site-urile alea de matrimoniale. Sunt sigură că poți găsi o grămadă de femei care caută și ele uitare.

Ochii lui se îngustară periculos.

Dar ei nu-i păsa. Ieși din cameră și își reprimă ridicolele sentimente rănite.

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: j.taggart@eppd.gov
Subject: Raport

Ben, raportul tău pare incomplet. Sunt o grămadă de descrieri ale lui Morales, ale proprietății lui și ale arsenalului, dar foarte puține despre discuția pe care ați avut-o. Ai fost acolo mai bine de jumătate de oră. Tot ce a spus a fost că nu știe nimic despre Henry?

Și tocmai am aflat că au găsit două tipuri de sânge pe alee. Al lui Henry și încă unul. Nu știm al cui e al doilea, dar presupunem că a mai fost rănit cineva în noaptea aia.

Tag

To: j.taggart@eppd.gov
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: re: Raport

Tag, mulțumesc că mi-ai spus. O să fac niște muncă de teren pentru asta, azi. Spitale, morgă etc. Poți să te uiți pe rapoartele despre persoane dispărute?
Cât despre Morales, nu era interesat să vorbească. Îmi pare rău că n-am obținut mai mult.

Ben

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: j.taggart@eppd.gov
Subject: re: Raport

De ce îmi vine greu să cred? De ce cred că ai aflat ceva ce ții pentru tine? Dă-mi voie să-ți spun, Benny, dacă aflu că faci vreo nebunie, o să te scot din acest caz atât de repede, că nici n-o să știi..Nu vreau doi polițiști morți. Ai înțeles? Nu mă scoate din sărite, Ben.

Taggart

To: j.taggart@eppd.gov
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: re: Report

Eu să scot din sărite pe cineva? <g>

15

Nu mai putea nega că era obsedată de Ben Prescott. Nici că tot mai credea despre ea că e o femeie dezmăţată şi uşoară. Dar cum să îşi explice acum faptul că distracţiile şi viaţa dezordonată n-au putut să-i şteargă eticheta de dezmăţată şi uşoară, deşi se străduise? Mai ales că îşi dorea – nu, chiar râvnea – să ajungă în pat cu un bărbat care nici măcar nu îi plăcea foarte mult? *Asta* însemna dezmăţ, frivolitate şi prostie.

Desigur, acum îl înţelegea mai bine. Era poliţist. Totuşi, aroganţa lui agresivă o atrăgea doar la nivel sexual.

Şi tocmai asta era ideea – ea era mai mult de atât, era mai matură, nu era guvernată de dorinţă sau de trupul ei. În ciuda a ceea ce gândea Ben despre ea.

Noua Julia Boudreaux nu trebuia să cedeze oricărei toane, doar pentru că aşa avea chef. Acum era

responsabilă și, sincer, mai degrabă mândră de faptul că nu cedase unei partide de sex oarecare, fără atașament, cu un bărbat care, în mod sigur, era foarte bun la pat. Acum, ea era deasupra unei asemenea dorințe.

Mai mult, trebuia să-și dovedească faptul că putea duce la capăt ceva – că putea reuși ceva ce își propusese să facă. Totuși, Ben se dovedea a fi un factor de distragere prea tentant pentru a fi ignorat.

Ceea ce însemna că trebuia să găsească o modalitate de a-l scoate din ecuație.

Dar cum?

Din moment ce nu putea să-l dea afară din casă, singura soluție era să-i găsească o femeie. Dacă devenea interesat de alta, nu o mai enerva pe ea, era scos din calcul. Și, dacă știa clar un lucru despre ea, acela era că niciodată nu-și pierdea vremea cu bărbații cuplați.

Dar el îi spusese clar că nu era interesat de vreuna dintre femeile care îl sunau. Trebuia să îi găsească una nouă. Iar el nu părea să fi găsit pe cineva pe site-urile alea de matrimoniale.

Mintea ei începu să sape, până îi veni o idee. Îi va găsi *ea* o femeie. Îi va găsi o femeie minunată, disponibilă, care să-i atragă atenția lui Ben.

Și deja știa cine era acea persoană.

Sonja.

Era perfect... dacă planul ei de a-l cupla pe Ben va funcționa.

Adormi optimistă, iar dimineață se trezi convinsă că era planul perfect. Dar când se duse să îl caute, să-i spună ce voia să facă, nu-l găsi.

Un frison o trecu la gândul că se săturase și se mutase. Era fericită? Era dezamăgită? Nu apucă să-și analizeze sentimentele contradictorii. Deși Range Roverul nu era acolo, văzu că hainele și celelalte lucruri erau tot împrăștiate prin cameră, ca obiectele decorative pentru o petrecere. Se va întoarce. Ceea ce însemna că trebuia să facă ceva să și-l scoată din cap.

Julia hotărî să meargă chiar atunci acasă la Sonja, să-și pună în practică planul. Luă telefonul și sună la numărul pe care i-l lăsase Sonja. Dar intră robotul.

Sunt Sonja, ați sunat la Salonul Sonja. Lucrez și nu pot veni la telefon chiar acum. Lăsați un mesaj și vă voi suna cât de repede pot.

Cum nu voia să aștepte, Julia își luă cheile și se îndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Sonja.

Ajunse într-o mică zonă rezidențială, pe lângă Putnam Elementary School. Adresa dată de Sonja era a unei case micuțe, unde era intrarea la salon. Pe un semn de pe o ușă laterală scria *La Sonja*, cu litere elegante.

– Julia! exclamă Sonja, evident surprinsă.

Ținea un ondulator de păr deasupra capului unei femei cu o coafură în stilul anilor '50. Sonja tocmai îi terminase de ondulat niște zulufi care acum atârnau pe lângă gâtul femeii.

Julia se holba la ea și se întreba ce fel de femeie umbla cu o asemenea coafură în secolul douăzeci și unu.

– Ce te aduce aici? întrebă Sonja, apoi puse deoparte ondulatorul și scoase un fixativ Aqua Net.

Toată povestea aducea a anii '50.

– Ei bine, începu Julia, de fapt, am trecut pentru că vreau să... vii la cină.

– Eu?

Femeia de pe scaun își dădu jos prosopul, plăti și plecă.

– Da, tu. Și Ben.

– Ben?

Sonja era plină de speranță. Ceea ce îi confirmă Juliei că proceda corect – chiar dacă în mintea ei se aprinsese un beculeț pe care încă refuza să îl numească gelozie. Era clar că Sonja îl plăcea pe Ben și asta era tot ce conta.

– Da, Ben. O să fie amuzant, zise Julia. Mă gândeam pentru azi pe la șase jumate.

– O să fiu acolo!

Abia când plecă, Julia se întrebă dacă acel plan pe cale să devină realitate era o idee foarte bună.

Ben conducea pe Paisano Drive, în sudul El Paso. Hotărârea îl mâna – hotărârea și nevoia de a găsi răspunsuri.

Două grupe sangvine.

Cine fusese pe alee cu Henry?

Ben intenționa să afle dacă mai fusese cineva rănit suficient de grav încât să sângereze pe acea alee. O să verifice spitalele, clinicile și morga, în timp ce Taggart verifica persoanele dispărute.

Plimbarea de la un spital la altul îl ținu ocupat până la amiază. Dar nu află nicio informație despre pacienți cu răni suspecte, nici cadavre cu răni sângerânde. Erau o grămadă de înecați, plus morți provenind din pătura săracă sau oameni ai străzii. Dar niciunul nu sângerase

înainte să moară. Spitalele clasice păreau să fie o pistă moartă.

Nici morga orașului nu-i fu de ajutor. Pe la două jumate, o extenuare care nu avea legătură cu lipsa de somn îl cuprinse. Dar o ignoră. Începu să se uite pe o listă cu clinici mici, din zonele rău famate ale orașului, care era posibil să nu fie prea dispuse să raporteze rănile învăluite în mister, spre deosebire de spitalele obișnuite, care voiau să-și protejeze fondurile. Dar pe la șase fu nevoit să admită că nu va da de urma celei de-a doua persoane rănite – cel puțin nu în felul acela. Fie cealaltă persoană scăpase, fie era moartă și încă nedescoperită, fie cineva o ascundea.

La șase și douăzeci, Ben se îndreptă spre casa Juliei, frustrat, cu tâmplele zvâcnind și cu o imposibilă durere de picioare. Când intră pe ușa din spate, ea scăpă un *în sfârșit!*, chiar nu avea chef de așa ceva.

– Unde ai fost? întrebă ea.

– Parcă ai fi o nevastă.

– Ba nu! Dar puteai să lași măcar un bilet. Ceva, orice. Mă gândeam că zaci mort undeva, pe vreo alee.

Întinse brațele.

– Nu sunt mort. Ești fericită?

Își dădu seama că încordarea o epuizase, iar buzele ei pline se îmbufnară. Julia îmbufnată. Era ceva rar, iar asta îl mai relaxă.

Rămase acolo o clipă, respiră adânc și își trecu mâinile prin păr. Simți din nou o oarecare alinare, o senzație care alunga nebunia care îl urmărea de aproape două luni deja. Tot ce trebuia să facă Julia

era să îl privească și, cumva, acea lume de coșmar părea mai ușor de suportat.

Își dădea seama că ea se aștepta să spună ceva, dar în clipa aceea nu avea încredere în vorbe. Nu era sigur dacă va înjura sau o va trage lângă el și nu-i va mai da drumul niciodată. Ambele erau o aiureală, ca să nu-i spună slăbiciune.

– Fericită că nu ești mort? îl tachină ea sfidător. Depinde ce chef am. Momentan sunt doar bucuroasă că te-ai întors.

Ca de obicei, îl făcu să râdă.

– Da? zise el. Te bucuri că m-am întors?

Făcu un pas spre ea, iar ochii ei se măriră.

– Da, îi scăpă ei. Pentru că am o... surpriză. Da, o surpriză!

Alergă spre el, îl întoarse și îl împinse spre ușă.

– Du-te și fă un duș și schimbă-te. Dar repede.

– De ce?

O lăsă să îl împingă afară din bucătărie, dar în clipa în care ajunse pe hol, trase cu ochiul spre sufragerie.

– Pentru ce sunt toate astea? întrebă precaut.

Julia îngheță, dar numai pentru o clipă, înainte de a-și înnoi eforturile de a-l zori – de data asta cu mai puțin succes.

– Cina? zise ea cu un oftat și cedă.

– O spui ca pe o întrebare. Cina pentru cine?

– Pentru tine.

– Gata cu tonul evaziv. Ce se întâmplă, Julia?

Se auzi soneria de la ușă, iar ea ciripi.

– E aici! Iar tu nici n-ai făcut duș.

– Cine e aici?

Tonul lui era rău prevestitor.

S-a zis cu buna dispoziție.

– Partenera ta.

– Ce?

Cuvântul ieși din gura lui parcă explodând, iar Julia știu că nu era un semn bun.

– Ei bine, credeam că, evident, ai nevoie de o femeie.

Dacă înainte i se păruse că era de o aroganță agresivă, acum era doar agresiv și periculos. Ben părea furios ca Hades.

– Ce ai făcut, Julia?

– Ți-am pregătit o întâlnire!

Imaginea de pe fața lui era de nedescris. Un amestec uimitor de scepticism și de nevoie de a ucide pe cineva. Mai exact, pe ea. Făcu un pas înapoi și zâmbi.

– Am văzut cum te privea Sonja...

– Sonja!

– Și nu poți nega că și tu te-ai cam uitat la ea...

Soneria se auzi din nou.

– Ben, zău, nu o pot lăsa afară. E nepoliticos.

– O să-ți arăt eu nepoliticos.

– Deja îmi arăți.

Se uită spre ea. Julia începu să-l împingă din nou spre dormitor.

– Trebuie să te grăbești.

– O să mă grăbesc, OK. O să mă grăbesc să plec de aici și nu mă întorc până nu pleacă.

– Nu poți face asta!

– Pune-mă la încercare.

– Ben, te rog. Te place.

Ben dădu ochii peste cap, iar ea îl luă altfel.

– Dacă nu o să fii aici, o să se simtă foarte prost. Chiar eşti atât de crud încât să răneşti cu bună ştiinţă sentimentele unei femei?

– Da.

– Da?

Nu era răspunsul pe care îl spera.

– Nu pot să cred că încerci măcar să negi că eşti un bărbat primitiv!

– Crede, baby. Am plecat.

Porni hotărât pe hol, ca un general fioros. Julia gemu.

– Laşule! strigă după el.

El doar bombăni.

– Ştiam că eşti un Neanderthal, dar nu ştiam că eşti... eşti... rău!

El mormăi din nou.

Dar cincisprezece minute mai târziu, în timp ce ea şi Sonja vorbeau în bucătărie – Julia încerca să găsească o modalitate de a-i spune cu delicateţe că partenerul ei nu fusese dispus să participe la cină – fu surprinsă când Ben reapăru.

Intră pe uşă ca un fel de cavaler în armură strălucitoare, gata să salveze situaţia. Chiar şi în blugi sau poate chiar de asta, arăta exact cum îi plăcea ei un bărbat. Foarte senzual şi sexy.

Sonja fluieră – chiar fluieră –, iar el râse şi făcu o plecăciune.

Julia era încântată, iar după o privire rapidă spre Sonja fu sigură că şi ea era de aceeaşi părere.

Zece minute mai târziu, toți trei stăteau în jurul mesei din sufragerie și se înfruptau din festinul pregătit de Julia. Începură cu diverse brânzeturi asortate, cu gusturi care se completau unele pe altele. Brânză cu mucegai servită cu nuci, brânză Gouda cu prune uscate, brânză de burduf și caise deshidratate, toate cu pâine de casă cu nuci și merișoare. Apoi veni salata, urmată de coaste de miel, cartofi cu rozmarin și spanac.

Sonja o privi pe Julia și zâmbi timid.

– E foarte drăguț din partea ta, zise ea.

Julia era impresionată de emoția femeii.

– Mulțumesc.

– Adică, cine s-ar fi gândit să asorteze brânzeturile cu fructe uscate și cu o pâine rafinată? Niciodată n-am văzut atâta mâncare.

– Chiar te-ai întrecut pe tine, adăugă Ben cu un soi de zâmbet.

– Ei bine, zise Julia și zâmbi insinuant spre Ben, mi-am făcut griji toată ziua. Unii mănâncă atunci când sunt îngrijorați. Alții beau sau fac sport. Eu gătesc.

– Trebuie să fi fost incredibil de îngrijorată, observă Sonja, impresionată de masă.

Julia dădu din mână.

– Deci, Sonja, spune-mi ce filme ai mai văzut în ultima vreme?

Atâta trebui.

În scurt timp, Ben și Sonja vorbeau despre ultimul thriller și râdeau de o aiureală.

Julia se ridică, brusc.

– Eu nu mă simt prea bine. Vă rog să mă scuzați.

Sonja părea mulțumită.

Ben părea mulțumit.

Julia plecă în grabă, înainte ca Ben să o apuce de mână și să o facă să rămână.

Odată ajunsă în siguranța relativă din camera ei, hotărî să petreacă mai multe ore – așa spera – pregătindu-se pentru următoarea zi de înregistrări. Rocco era pe cât de primitiv, pe atât de minunat. Dar își făcea griji că nu se va îndrepta niciodată. Și nu era sigură că toate notițele ei atent scrise îl vor ajuta.

Dar toate gândurile legate de emisiune dispărură când auzi deschizându-se ușa din fața casei, care apoi se închise. O privire rapidă spre ceas îi confirmă că trecuseră doar câteva minute, poate douăzeci, de când ea plecase de la masă.

Zbură din cameră, se împletici spre sufragerie și o găsi goală.

– Ben?! Sonja?

– Aici.

Porni spre bucătărie. Ben stătea lângă dulap, mânca din prăjitura cu ciocolată pe care o făcuse ea, direct din tavă. Sonja nu se vedea nicăieri.

– Ce s-a întâmplat? bolborosi Julia.

El se întoarse, cu o pată de frișcă pe buză. Simți imediat impulsul de a-l șterge. La naiba, pe cine păcălea ea? Voia să-l sărute.

– Ce i-ai făcut de a plecat așa repede?

El luă o altă bucată mare de prăjitură și mușcă din ea cu exagerată plăcere.

Ea își dădu ochii peste cap și gemu.

– Probabil că ai apucat-o de păr și ai amenințat-o că o duci în grotă.

El ridică o sprânceană. Pe bună dreptate, recunoscu ea. De fapt, nu era sigură de ce era supărată – doar dacă nu din cauză că, în adânc, simțea ușurare.

– N-am făcut nimic, zise el, apoi mai luă o mușcătură. În plus, puteai să mă avertizezi că vorbește mult. Dumnezeule mare, e mai rea ca tine.

Se duse hotărâtă la el și îi luă lingura din mână – nici măcar furculiță!

– Nu încerca să schimbi subiectul. Spune-mi de ce a plecat așa repede.

Derutat și, evident, fără regrete, el luă altă lingură din sertar și, netulburat, mai luă o îmbucătură.

– Doamne, ce prăjitură bună.

– Ești în stare să porți o discuție inteligentă?

– Sigur, dacă e o discuție care merită purtată.

– Discuția asta merită! De ce a plecat Sonja de la întâlnire?

– Nu era o întâlnire, păpușă.

– Ți-am spus că îți aranjez o întâlnire!

– Nu am nevoie ca tu sau oricine altcineva să-mi aranjeze întâlniri.

Avea dreptate, iar ea știa că fusese nebună – și disperată – să-și pună planul în practică. Dar tot se simțea prost față de Sonja.

– Nu ai jignit-o, nu? se tângui ea. La ce m-oi fi gândit? E doar vina mea.

– Ceva mai adevărat n-ai fi putut spune.

Apoi îi zâmbi.

Julia mormăi.

– OK, spune-mi drept. Cât de rău a fost?

– N-a fost rău. I-am spus adevărul.

– Care e adevărul ăla?

Luă o ultimă îmbucătură din desert și nu-i răspunse până nu termină. În cele din urmă, puse deoparte lingura și prăjitura și se întoarse spre ea. O privi atât de intens sexual, că ei i se tăie respirația.

– I-am spus că nu ar fi cinstit să ies cu ea, zise el pe un ton serios.

– De ce?

– Pentru că singura femeie pe care o vreau ești tu.

Lumea Juliei se înclină, iar capul îi vâjâi.

– Ce?

El se aplecă și zâmbi.

– Am avut și eu cam aceeași reacție.

Mormăi indignată.

– Dar, da, te vreau, continuă el. Te vreau în patul meu, sub mine, doar cu afurisiții ăia de pantofi cu toc, pe care nu i-am mai văzut de săptămâni de zile. O vreau pe adevărata Julia și o vreau rău de tot.

– Julia aia nu mai e, zise ea afectat.

– Aici greșești. E acolo înăuntru, așteaptă doar să iasă. Iar eu sunt dispus să o aștept.

Se întinse și își trecu degetul mare peste buzele ei. Ea nu se putu abține să nu se înfioare.

– Nu joci cinstit, reuși ea să zică.

– Tocmai asta e, Julia. Eu nu mă joc. Vreau să mă culc cu tine. Fără îndoială.

Se îndreptă și o sărută pe frunte, cu trupul lipit de al ei.

Apoi ieși din bucătărie și o lăsă uimită, și zăpăcită, și disperat de îngrijorată că toate bunele ei intenții erau pe cale să zboare pe geam.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Houston...

...avem o problemă. Ben mă vrea. Pe mine. Nu se poate să mă vrea!
Julia Scarlet Boudreaux

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Houston...

Tu și Ben? Uau. Ce chestie super tare. Dar ai griji mai mari acum. Folly a întrebat din nou de tine.
Kate

Katherine C. Bloom
Redactor de știri, KTEX TV, West Texas

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Andrew Folly <andrew@ktextv.com>
Subject: Panoramă

Dragă Julia,

M-am mai gândit la ce aș vrea să faci. Înțeleg că lucrezi la un reality-show. Dat fiind recentul succes al postului cu acest gen de emisiuni, sunt de acord că asta este abordarea corectă. Totuși, pe lângă pregătirile pentru un reality, aș vrea să văd niște imagini panoramice ale zonei. Cam cum e la *Apprentice*, al lui Donald Trump, unde el are înregistrări din toate unghiurile cu New York City. E interesant să vezi locuri pe care oamenii fie le cunosc și le iubesc, fie ar vrea să le vadă. De aceea, în deschiderea pe care o faci, vreau imagini de sus cu frumusețile din El Paso.

Cu respect,
Andrew Folly
Manager al postului KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Super

După cum am prevăzut, Folly își arată experiența. Zice că vrea în introducere imagini panoramice cu El Paso.

Cum face Donald Trump! De parcă eu am banii lui Trump! Cum o să fac eu filmări din astea cu El Paso?!

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: O idee

Ce zici să urci pe munte cu un teleferic și să filmezi de acolo? Ar fi uimitor. În plus, am un prieten care te-ar putea duce și nu te-ar costa niciun bănuț, pentru că nu e o cabină dintr-aia elegantă, de turiști.

Anunță-mă dacă vrei să îl sun.

K

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: O idee

Teleferic? Eu? Totuși, ar fi niște imagini cu adevărat fabuloase și l-ar impresiona pe Folly.

Ești atât de drăguță să vorbești cu prietenul tău?

xo, j

16

Două zile mai târziu, Julia gonea pe Mesa Street, spre casa lui Rocco. Privind în urmă, își dădu seama că fusese naivă să creadă că va fi ușor să creeze o nouă viață pentru ea. Deși, sincer, nu era sigură că se gândise prea mult la asta, ca de obicei, doar trecuse la treabă. Viața ei se baza pe fapte, nu pe nesfârșite ore de gândire și analiză, cum făceau multe femei. Ea mereu acționase, se aruncase cu capul înainte, fără teamă. Totuși, învățase în scurt timp că să stea departe de hainele cu imprimeu leopard și de pantofii cu toc ar putea fi o piatră de încercare, dar adevăratul test era să se țină la distanță de băieții răi – mai bine zis să se țină departe de Ben Prescott. Asta o făcea să se întrebe dacă va reuși vreodată. O punea pe gânduri. O făcea să analizeze.

Iar acum, pentru a-l mulțumi pe Andrew Folly și pentru a filma imagini panoramice cu El Paso – chiar

dacă trebuia să facă asta cu banii pe care și-i permitea un post tv local – va urca într-un teleferic. Un teleferic!

Juliei nu-i venea să creadă că va urca într-un fel de cutie de metal, cu ferestre din plastic, pentru a filma orașul. Dar dacă asta trebuia să facă pentru a obține ce voia Andrew, asta va face.

Rob nu era disponibil după program decât săptămâna următoare, iar atunci ar fi fost prea târziu. Și, categoric, nu putea să-l pună pe Todd să facă asta singur. Mai rămânea ea.

Era mânată de mândrie, nu doar de un pic de încăpățânare, așa că își trase umerii înapoi. Desigur, sub mândrie se ascundea o mare doză de frică. Adică Munții Franklin reprezentau cel mai de sudic vârf al Munților Stâncoși. Erau imenși. Uriași. Stânci colțuroase și crevase adânci. Iar între punctul de sosire al telefericului și vârf era o distanță mare. Din fericire, nu va trebui să iasă din cabină, ci doar să folosească o cameră video mică, pe care o va lua cu ea. Odată ajunsă sus, operatorul telefericului i-a promis să o aducă jos imediat.

Oricum, înainte să se urce în teleferic, trebuia să înregistreze a treia parte din Bărbatul Primitiv.

Ședința era programată pentru acea zi și urma să se întâlnească cu Rob și cu Todd acasă la Rocco. Fotografiile pe care el le adusese la interviu arătau o casă mică, în care erau mai multe poze cu femei goale decât mobilă. La fel ca în cazul lui Rocco, Julia se gândea că putea scoate niște imagini bune cu casa lui, *înainte* și *după*, pentru a impresiona publicul.

Știind ce o aștepta, se îmbrăcase cu niște pantaloni kaki, o bluză albă simplă, un jerseu și o pereche de pantofi joși, pe care îi găsise prin fundul dulapului. Când se privise în oglindă, se văzuse decentă și responsabilă. Trebuia încurajată. Dar după două săptămâni cu un asemenea stil vestimentar trebuia să recunoască faptul că schimbarea era doar la suprafață.

Cumva, schimbarea nu se producea și la nivelul personalității ei, indiferent cât de mult se străduia să se remodeleze. Poate că arăta decent și responsabil; poate chiar se purta așa. Dar nu se simțea la fel.

Voia să creadă doar că sălbăticia era greu de îmblânzit. Dar se temea că nu era numai asta. Când se uitase în oglindă și văzuse pantalonii kaki și bluza simplă nu se simțise decentă – se simțise golită. Iar asta o speria. Asta îi fura încrederea. Întotdeauna, încrederea fusese ancora ei. Dar în timp ce încerca să se schimbe, să fie altcineva, nu se simțea proaspătă și renăscută; se simțea ca fiind cineva pe care nu o cunoștea – și care nu își dorea să fie.

Era târziu, se grăbea spre Kern Place și spre casa unde locuia Rocco. Tresări când văzu curtea din față. Deși casele din jur aveau un gazon de toamnă frumos tuns, Rocco avea pietriș în loc de iarbă și gratii la geamuri. Locul arăta ca o închisoare în miniatură.

Todd luă curba imediat după ea, cu Rob în spatele lui. Cei trei se opriră în față și scrutară casa.

– Nasol, zise Todd.

Julia fu de acord.

Ca de obicei, Rob nu zise prea multe.

– O să aduc niște plante în ghiveci, zise ea, mintea ei începând deja să lucreze la ce trebuia făcut. Le vom pune mai ales în jurul ușii de la intrare și vom filma doar de aproape. Fără imagini de ansamblu.

– Da, așa va fi OK, fu de acord Rob. Bine că ușa din față nu are și ea gratii. Ceea ce n-are logică.

Porniră pe aleea din ciment și sunară la ușă. Dură o veșnicie până să apară Rocco. Dar când apăru Julia se simți mai bine. Chiar era tipul potrivit pentru emisiunea ei. Cu noua tunsoare și cu ochii albaștri ca cerul, arăta ca un poet boem.

– Salut, mormăi el monosilabic.

– Vrei să spui *bună, Julia, bună, Todd.* Sau *bună dimineața, Rob.*

Bărbatul chicoti.

– Mdea, am uitat.

Ca și cum ar fi vrut să se revanșeze pentru scăpare, gesticulă ca un gentleman la un bal și le făcu loc să intre. Julia era impresionată și un pic ușurată – până intră în casă.

Recunoscu posterele și chestiile din piele. Dar probabil că le aranjase când făcuse pozele.

– Rocco, locul ăsta e un dezastru.

– Poate, un pic. Am curățat înainte să veniți.

Fără îndoială, puteau să facă niște poze super cu *înainte.* Dar trebuia să se pună pe treabă, dacă voia să obțină niște imagini decente pentru *după.*

Julia trase adânc aer în piept. Va șmotrui și va face tot ce trebuia pentru a curăța locul acela.

– OK, să trecem la treabă.

Rob își scoase camera, iar Todd făcu mare parte din pregătiri, acum că se obișnuise cu aparatura profesionistă. Dar imediat ce termină, Todd scoase și camera lui.

Julia își aranjă părul și zâmbi spre cameră.

– Am venit să vedem casa lui Rocco. Locul viitoarei lui întâlniri decisive. Dar, după cum putem vedea, nicio femeie în toate mințile nu ar veni într-un asemenea loc.

Rocco nici nu se deranjă să pară rușinat. El zâmbi spre cameră, chiar relaxat.

Pe Julia o trecură transpirațiile.

Luară imagini din sufragerie, din bucătărie, iar apoi din ambele dormitoare.

– Totul e înspăimântător, zise ea spre cameră și trase adânc aer în piept când intrară în baia mică.

Privi drept spre cameră:

– *Știu ce ai făcut astă vară* nu era atât de înspăimântător. Și, cu siguranță, știm ce *nu* făcea Rocco astă vară: curățenie.

Rob îi făcu tăcut un semn de încurajare înainte să pună camera pe chiuvetă, pe cada odioasă și murdară, pe draperia de duș, care atârna. Și pe igrasie.

Rocco chicoti.

– Scuze, *puiuț*.

– Stop!

– Ce e? se plânse el.

– Se presupune că deja ai învățat manierele. Fără *puiuț!* Va trebui să refacem asta.

Așa făcură. Iar de data asta Bărbatul Primitiv zâmbi și își ceru scuze.

Doamne Dumnezeule, în ce se băgase? Dar era prea târziu să dea înapoi. Mai avea doar două săptămâni până să se întoarcă Chloe și Sterling. Două săptămâni să termine de înregistrat și de editat emisiunea. Și să-i demonstreze lui Andrew Folly că se înșela.

După primele cadre, Rocco plecă, deoarece își programase deja să-și petreacă noaptea pe canapeaua unui prieten. Era mai mult decât fericit să elibereze locul și să-i lase pe alții să-i facă treaba.

Julia nu pierdu nicio clipă. Sună la magazinul care oferea produse contra reclamă și spuse ce voia. Două ghivece mari din lemn de cedru și suficiente flori de toamnă, să le umple. Și diverse plante verzi mici, pentru a decora veranda din față. Nu voia ca locul să arate feminin, dar avea nevoie de niște decorațiuni la ușă. Îi trebuia o ghirlandă din frunze de toamnă uscate, cu tot felul de flori de toamnă și trei tărtăcuțe grupate.

Făcu la fel cu un magazin de vopsele din vecinătate, cu unul de mobilă și cu Kabal's House of Rugs.

În timp ce aștepta livrările, se apucă de curățenie.

Rob înregistra tot, iar Todd îl asista și îl ajuta.

Julia luă produsele de curățat aduse de acasă. Își puse mănușile galbene din cauciuc.

– Ați prins toate astea? își întrebă ea echipa.

– Absolut tot.

– Bun. Vreau suficiente imagini, să avem de unde alege la editare.

Începu din bucătărie. Frecă tigăile care mai puteau fi salvate. Pe celelalte le aruncă. Spălă cănile și bolurile care aveau naiba știe ce în ele. Din fericire, lui Rocco

îi plăceau mâncarea de la fast-food și farfuriile de unică folosință. Julia adună numeroasele ambalaje din hârtie de la McDonalds, le aruncă la gunoi și deja totul arăta altfel în bucătărie.

Urmă Soft Scrub, apoi Mr. Clean, pe jos. Doar bucătăria îi luă două ore, dar când termină nu-și amintea să fi fost vreodată mai mândră. Își dădu la o parte de pe față o șuviță rebelă și zâmbi spre cameră.

– Curățăm acest loc, la fel cum am făcut și cu Bărbatul Primitiv.

Prin comparație, sufrageria fu floare la ureche. Dădu jos posterele. Adună hainele murdare. Dădu cu mopul, șterse praful, frecă peste tot. Nu voia să se gândească de unde nevoia aceea de a șmotrui.

Îndată ce termină cu sufrageria, sosi livrarea de la magazinul de bricolaj.

Numeroasele culori ale crizantemelor o făcură să zâmbească. Iar ghirlanda asortată o făcu să simtă că totul era pe drumul cel bun.

După ce dădu instrucțiuni celor care se ocupau de grădină și îl puse pe Rob să stea cu ei, iar pe Todd îl plimbă de la ei la ea și invers, se băgă în baie. Acolo o lovi.

Îi veni să vomite când văzu toaleta și, din motive pe care nu și le putea explica sau la care nu voia să se gândească, se întrebă dacă era în stare să o facă. Pe-asta. Toaleta. Noua ei viață.

Pe neașteptate, își aminti de taică-său – de zâmbetul lui, de râsul lui plin de viață.

Doamne, ce dor îi era de el!

Dar ceea ce nu recunoscuse față de nimeni era că o apuca și furia când se gândea la el.

– Să nu îndrăznești să mă înmoi acum, șopti ea cu înverșunare și se șterse la ochi de senzația unei nesuferite de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat?

Ridică brusc capul și îl văzu pe Todd în ușă, cu camera pe ea, filmând acel moment penibil.

– Asta cade la montaj, îl avertiză ea.

El zâmbi, apoi se focusă pe toaletă.

– Și eu aș plânge dacă ar trebui să curăț asta.

– Nu plângeam.

Mută camera într-o parte, încă înregistrând.

– Da, sigur.

– Nu plângeam, se prefăcu ea.

Todd scutură din cap, cu un zâmbet larg și fericit. Acela era Todd pe care îl cuoscuse în ultima săptămână. Dar acum știa că înăuntru pândea un adolescent care avea nevoie să știe mai multe despre tatăl lui.

Evident, nu era treaba ei să-i vorbească despre asta. Dar, cu siguranță, putea să-l convingă să o întrebe pe mama lui despre el. Sau pe Ben.

– Hei, Todd, zise ea când el vru să se întoarcă la cei de afară.

– Da?

– Mă gândeam la ce ziceai zilele trecute. Despre faptul că tatăl tău era mereu plecat. Și despre certurile părinților tăi.

Bărbia lui se încordă.

– Poate că ar trebui să vorbești cu mama ta despre asta sau, și mai bine, vorbește cu Ben.

– Nici vorbă. Mama m-ar omorî dacă aș vorbi cu Ben despre asta.

Umerii ei se traseră înapoi a surpriză.

– De ce?

– Pentru că m-a pus să jur că nu voi spune nimănui despre tata și femeile lui.

– Cum?

Ochii lui se măriră panicați.

– Of. Nu poți spune nimănui despre asta.

Veni repede spre ea.

– N-am vrut să spun asta.

– Todd, e în regulă. Dar... dar, în mod sigur, te înșeli.

– Mă înșel? pufni el. E greu să te înșeli când părinții tăi urlă unul la altul pentru că mama ta îi spune tatălui tău că știe despre târfele lui.

Buretele îi căzu din mâini.

– Todd, nu poate fi adevărat.

– Mă faci mincinos?

– Of, sigur că nu. Doar că...

Doar că... ce?

– Ești drăguță, Julia. Dar recunoaște, faptul că ești drăguță și amabilă nu schimbă lucrurile. Nu așa stă treaba.

Ieși din baie și se îndreptă spre verandă. Juliei îi vâjâi capul tot restul zilei. Oare avea dreptate Todd? Și dacă era așa sau nu, ce putea face ea? Să-i spună lui Ben, chiar dacă mama băiatului nu voia ca Ben să știe?

Termină de curățat până în două, și trebui să se apuce de zugrăvit. Din fericire, celor de la magazinul cu

vopsele li se făcu milă de ea și trimiseră doi tineri să o ajute. Până seara la șase scăpară de living și de bucătărie. Aveau să termine dimineață, înainte să vină mobila.

Pe la șase și jumătate, încuie casa. Era extenuată.

După ce se înțelese cu băieții să se întâlnească dimineață acolo, Julia se îndreptă spre casă.

Pe Meadowlark Drive era întuneric. După ce apăsă pe întrerupător, își lăsă poșeta, își puse un pahar cu vin și porni spre dormitor, să facă o baie lungă.

În ultimele două zile, abia îl văzuse pe Ben. Încă se mira că era polițist sub acoperire. Cunoscându-i familia bogată din St. Louis, era uimită că el lăsase în urmă acea viață. O și impresiona.

Ben Prescott ar fi putut alege în viață o cale ușoară, trăind lejer și bucurându-se de privilegii. Sau, pur și simplu, lucrând pentru fratele lui. Sau ar fi putut să nu lucreze deloc, precum sora lor, Diana.

Putea ea să fie la fel de bună ca Ben? Putea ea să se ridice deasupra trecutului ei cu bani și să reușească să ducă o nouă viață?

Își aminti și de „întâlnirea" lui cu Sonja, care se dusese pe apa sâmbetei. Julia se simțise oribil din cauza acelui dezastru. Coafeza nu-i mai răspunsese Juliei la telefoane.

Se strâmbă. Lista ei de îngrijorări creștea cu fiecare zi. Sonja. Todd. Ce să-i spună lui Ben despre prietenul lui și despre târfele lui?

Ușa lui Ben era închisă când trecu pe acolo, iar pe sub ea se strecura o lumină. Vru să bată, dar se opri. Nu încă. Trebuia să se gândească bine.

Trecu mai departe.

Înainte să se bage în cada cu apă caldă, făcu un duş fierbinte şi îşi frecă fiecare centimetru de jeg de pe corp. Apoi umplu cada, puse spumă şi se cufundă în apă. Închise ochii, luă o gură de vin şi lăsă să-i dispară orice urmă de durere şi de grijă.

Era liniştită şi poate chiar adormise. Ceea ce ar fi explicat faptul că nu-l simţise pe Ben când intrase în baie, deşi nu bătuse la uşă.

Ochii ei se deschiseră larg, iar Ben îngheţă cu mâna pe clanţă.

În săptămânile de când stătea acolo, baia comună nu fusese o problemă. Aveau orare diferite şi, trebuia să recunoască, ea mereu îşi amintea să încuie uşa ce dădea spre camera lui. Nu şi în seara aceea.

– Scuze, zise el, cu voce profundă şi răguşită. Credeam că ai făcut un duş şi ai terminat.

Ea se cufundă mai mult în cadă, spuma îi acoperi sânii şi încercă să nu se gândească la senzaţia care o cuprinsese imediat ce îl văzuse. Îşi aminti promisiunea lui că vor face dragoste. Aroganţa lui o speriase. Dar înlăuntrul ei ştia că înaintau câte puţin spre acea finalitate. Înscenarea cu Sonja fusese o încercare prostească de a deraia acel tren dement pe lângă care goneau.

Dar în seara aceea, în expresia lui era mai mult decât senzualitate arogantă. Era epuizare, trăsăturile lui erau mai răvăşite ca de obicei. Era o limită periculoasă acolo, care părea că îl va face să atace în orice clipă.

Ben se dădu înapoi şi închise uşa fără să mai spună un cuvânt.

Ea se ridică din cadă, apucă un prosop și își spuse că nu era dezamăgită. Luă un tricou și o pereche de pantaloni din catifea. Doar ca să fie drăguță – pe bune! – băgă capul pe ușa camerei lui și-i spuse că baia era liberă.

Dar inima ei tresări când îl văzu.

Stătea pe marginea scaunului de la birou, cu capul în mâini și cu coatele pe genunchi. În clipa în care ea deschise ușa, el se îndreptă, tresărind.

Nu zise nimic; doar se uită la ea, cu ochii negri plini de emoție, cu bărbia încordată, cu umerii aparent masivi și tari ca granitul, pe sub tricoul bleumarin. Un tricou de polițist, realiză ea cu greu. Purtase tricouri de polițist în tot acel timp.

– Ce e? șopti ea.

– Nimic, zise distant.

– Nu e nimic.

Frustrarea de pe fața lui era din ce în ce mai vizibilă.

– Ce vrei de la mine? întrebă cu voce obosită și deznădăjduită.

– Nu vreau nimic de la tine, zise ea. Vreau doar să ajut. E vorba despre Henry?

Văzu cum umerii i se încordară, iar frustrarea și oboseala se transformară repede în furie. Simți frică, pentru o clipă. Simți că intrase în ceva ce numai plăcut nu era. Brusc, nu-i mai păru o idee atât de bună să-l preseze. Dar niciodată în viața ei nu-i fusese teamă să înfrunte dificultățile.

– Ce nu e OK, Ben? insistă ea. Vânezi demoni... sau ei te vânează pe tine, doar că nu prea îmi dau seama ce fel de demoni sunt.

Se uită la ea o veşnicie.

– Vrei să ştii?

Tonul lui era de rău augur.

– Da, vreau să ştiu.

Îşi dădu seama că, fără să ştie, se îndreptaseră în direcţia asta încă din ziua în care venise să stea la ea.

– De ce vrei să ştii? întrebă el.

– Pentru că ştiu că eşti supărat din cauza lui Henry şi încerci să-i ajuţi familia. Şi, chiar dacă e super, nu cred că e aşa simplu.

El râse, deşi nu părea amuzat.

– Simplu?

Întrebarea era sarcastică.

– Doamne, mormăi el şi îşi trecu mâinile prin păr, cu ochii în flăcări. Putea fi simplu. Tot ce trebuia să fac era să răspund la căcatul ăla de telefon.

– Cum?

Ben o privi drept în ochi.

– A sunat la mine în noaptea aia.

– Nu înţeleg.

– A sunat acasă la mine. Eu eram liber – nu era nimic de lucru. Când i-am auzit vocea pe robot am dat mai încet. Urgenţele erau anunţate pe mobil. În noaptea aceea nu voiam să fiu deranjat decât dacă era o urgenţă.

– De ce?

Trăsăturile lui sculptate se încordară şi o privi în ochi.

– N-aveam chef să vorbesc.

Privirea din ochii lui negri se transformă dintr-una furioasă într-una de animal de pradă.

– Ben, zău, spune-mi, șopti ea. De ce nu i-ai răspuns la telefon?

Ceva se rupse în el.

– Pentru că i-o trăgeam uneia pe care nici măcar nu mai știu cum o cheamă.

Râse cu amărăciune.

– În timp ce partenerului meu îi erau zburați creierii pe o alee, eu eram acasă și mi-o puneam. Cum îți sună asta pentru o poveste ieftină și mizerabilă pe care să o auzi la vreun post teve ieftin și mizerabil?

Capul ei se învârtea, iar inima îi bătea nebunește.

– De asta tot încerci să dai de asasinul lui Henry și speri să te alegi și tu cu un glonț.

Ea clipi, în timp ce îi veni o idee.

– Așa ai fost împușcat!

El pufni. Dar știa că atinsese un punct sensibil.

– Dacă te lași omorât, nu o să-l ajuți pe Henry. Și nici pe copiii lui.

El își strânse cu putere ochii, iar ei abia îi venea să creadă cât de vulnerabil era. Se duse spre el și își puse mâna pe pieptul lui, cu palma pe inimă.

– Ești OK? șopti ea.

Dar își dădu seama că nu era OK. Era chinuit de o noapte pe care nu o putea schimba.

El nu se mișcă, nu părea să respire, deși vedea cum trupul lui se înfiora de suferință.

Trăsăturile lui se descompuseră și mai mult, dar bărbia i se înălță provocator, după ce trecu o eternitate.

– După ce a plecat femeia aia de la mine, continuă fără milă de sine, în sfârșit, mi-am verificat robotul.

Trecuseră câteva ore. Am ascultat mesajul lui Henry. „Salut, Cuțitarule." Apoi a urmat o pauză lungă. Jur că a trecut de la un râs vesel la unul înecat.

Și-a trecut mâna peste față.

– Henry era supărat și a zis: „Trebuie să vorbim, omule. Dacă ești acolo, ridică." Eram acolo, dar dădusem volumul încet și nu l-am auzit – n-am vrut să îl aud. Când l-am sunat, era prea târziu.

– Nu poți continua să te învinovățești, Ben. Toți ne oprim telefoanele la un moment dat.

El continuă, ca și cum n-ar fi auzit-o, pe un ton rece și fără niciun sentiment.

– L-am sunat.

Ochii lui se îngustară, apoi și-i apăsă o clipă, înainte să înjure.

– Dar de data asta el n-a răspuns. A făcut-o un alt detectiv și am știut că ceva nu era în regulă. Când am întrebat de Henry, tipul mi-a spus că Henry fusese împușcat.

Cuvintele parcă o paralizară. Bărbatul acela, aparent atât de puternic, niciodată nu fusese în stare să arate cât de mult suferea. Și ea habar n-avea cum să îl ajute. Cum să repare ce nu funcționa.

Niciun job nou, nicio idee nouă, nicio situație inedită nu l-ar fi ajutat pe Ben Prescott.

Îi prinse mâinile într-ale ei.

– Nu ești chiar un băiat chiar așa rău, nu, Benny Cuțitarule? E doar un rol pe care îl joci, să ascunzi cât de mult îți pasă.

Expresia lui se aspri, deveni mai feroce. Nu-i plăcea să îl vadă suferind, nu-i plăcea să îl vadă pe acel bărbat puternic atârnând de un fir de aţă. Voia să îl susţină. Să îl aline.

Când ea-l atinse, un fior îl trecu prin tot corpul.

– Nu face asta, Julia.

Îşi înfipse degetele în cămaşa lui şi îl trase spre ea. Geamătul lui era profund şi sălbatic, furia dispăruse şi rămăsese doar disperarea. Începu să o împingă.

– Nu, Ben.

Se ţinea de el cu o surprinzătoare putere.

Simţea tensiunea din el şi nevoia lui de a nu ceda – ca şi cum asta l-ar fi făcut să pară mai slab.

– Ştiu că ţi-ai fi dat viaţa pentru Henry, dacă puteai. Dar asta nu rezolva nimic. Eşti un om bun, dar nu poţi să-ţi petreci tot restul vieţii încercând să-ţi asumi greşeala altcuiva.

– Nu ştii despre ce vorbeşti. Cu o zi înainte să se ducă singur pe aleea aia, cerusem să fiu redistribuit.

Rosti cuvintele cu o precizie rece, ca şi cum ele i-ar fi dovedit vina.

– Am văzut că nu tolerezi rahaturile nimănui. Iar dacă ai cerut asta, sunt sigură că ai făcut-o pentru că Henry o luase pe un drum periculos încă înainte de noaptea în care a fost omorât. Şi, indiferent ce îţi tot spui tu, Henry s-a dus singur pe aleea aia. Dacă nu ai răspuns la telefon, trebuia să fi venit acasă la tine sau să sune pe altcineva.

Își trecu brațele pe sub ale lui și îl îmbrățișă. Dar el nu cedă. Cu urechea pe pieptul lui, îi auzea inima bătând nebunește.

– Nu tu ești de vină, Ben.

El rămase rigid, cu mușchii atât de încordați, de parcă erau gata să-i plesnească. Apoi, cu un strigăt sălbatic, cedă. O luă în brațe, o strânse puternic la piept și, în sfârșit, renunță să se mai controleze.

Se agățau unul de altul, ea încercând să-i ofere alinare, el absorbind ceea ce îi oferea ea. Rămaseră așa, pierduți unul în altul.

– Ești un bărbat puternic, care mereu încearcă să-i ajute pe alții.

El pufni, dar nu-i dădu drumul.

– Așa e. L-ai ajutat pe fratele tău cu *The Catch*. Le-ai protejat pe fete. Iar acum îi ajuți pe copiii lui Henry. Doar de tine n-ai grijă.

Încet, de parcă nu avea voință proprie, își trecu degetul mare peste bărbia ei. Simpla lui atingere o făcu să se înfioare. Apoi, ea se ridică pe vârfuri și îl sărută, blând, liniștit. Simți cum el tresări. Și totul se schimbă.

Brusc, afecțiunea se transformă în excitație, alinarea, în nevoie, iar el îi căută gura. Se uniră într-un sărut disperat, care alunecă spre dorință.

– Julia, gâfâi el.

Se sărutară flămânzi, iar mâinile lui i se plimbară pe tot trupul, ca și cum nu-i venea să creadă că ea chiar era acolo. Nici ei nu-i venea să creadă, dar în clipa aceea nu-i păsa. Bine sau rău, îl dorise pe bărbatul acela încă din ziua în care îi căzuseră prima dată ochii

pe el. Iar în momentul acela nu voia să se gândească la mâine și nici măcar la o oră mai târziu. Toate bunele ei intenții dispărură. Consecințele nu mai contară, când palmele lui îi trecură peste sfârcuri, prin tricou.

– La dracu', zise el cu voce încordată și apoi stinsă, când îi cuprinse sânii cu totul.

Ea scoase un geamăt moale când îi simți atingerea, după săptămâni în care se străduise să îl țină la distanță. N-ar fi putut opri acel curs al lucrurilor, chiar dacă ar fi vrut.

Se sărutară din nou, în timp ce ea trăgea nerăbdătoare de tricoul lui. În câteva secunde acesta dispăru, iar ea își trecu mâinile peste căldura pielii lui. Se pierdu când îl simți. Dorința erupse, iar el gemu cu gura lipită de a ei, pe jumătate scâncet, pe jumătate dorință.

Gemu și ea când buzele lui se îndreptară spre urechea ei, iar șoaptele îl umplură de flacăra dorinței, în timp ce gura lui căuta pielea delicată a gâtului ei. O ciupi și o supse, iar ea îl trase mai aproape.

Cu o mână, el îi înclină capul, să o poată gusta mai profund, în timp ce îi apăsa trupul de al lui. Sexul lui se umflă și se întări, iar ea îl simți cum se înfiora. Amândoi cedau într-un fel. Ea spusese că nu va face sex cu el. El spusese că va aștepta până când ea va fi pregătită. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru asta. Amândoi erau prinși într-un tsunami care îi purta departe.

Mâinile lui îi cuprinseră fesele rotunde și o trase în sus spre el, apoi își apropie fruntea de a ei, buzele lor doar atingându-se. Își îndoi genunchii, își apăsă

ușor erecția în jos, apoi, încet, o înălță cât era de mare, o senzație ca păcatul însuși.

– Asta vreau.

Vocea lui era răgușită.

– Te doresc.

Trebuia să spună nu. Își promisese că nu va ceda sexual, dacă nu era o relație importantă, cu un bărbat atent. Dar auzea dorința șoptită în capul ei, ca un vârtej, o dorință care se potrivea cu a ei.

– Și eu te doresc, răspunse ea sincer.

Ben îi dădu jos hainele, cu venerație, până rămase complet goală. Ochii lui, deja întunecați de moartea unui prieten, erau acum întunecați de admirație senzuală pentru ea. Era emoționată într-un fel pe care nu îl înțelegea pe deplin.

Îi sărută adâncimile și curbele corpului, zăbovind pe abdomen, ciupindu-i ușor pielea delicată de la buric. Îngenunche cu el și începu să tragă de cureaua de la blugi.

– Scoate ăștia, șopti ea.

Râse înfundat, în timp ce se ridică. Își trase blugii în jos pe coapse, dezvelind rana acum acoperită de un bandaj mare. Ea ezită o clipă, îngrijorată. Dar el își azvârli blugii, iar erecția îi zvâcni prin pantalonii scurți Jockey albi, în timp ce tot trupul puternic îi era încordat. Iar ea uită de bandaj.

Pasiunea și dorința vibrau în ea, o împingeau, așa că își strecură degetele sub banda elastică și împinse în jos pantalonii lui scurți, până când reuși să scape de ei.

– Julia, zise cu voce încordată şi cu sexul zvâcnind în sus.

Drept răspuns, ea îl sărută, coborî cu sărutările în jos spre abdomen, la fel cum îi făcuse şi el. Apoi îl sărută de-a lungul sexului tare, iar mâinile lui se strânseră în părul ei şi gemu răguşit. Iar când i-l luă în gură, el strigă. Îl supse, îl cuprinse în palmă şi îl strânse. Şi totul deveni o nebunie.

O trase în sus, îi căută gura cu sălbăticie, cu disperare. Se unire, îndeplinind promisiunea pe care trupurile lor o simţiseră încă din ziua în care s-au cunoscut. O sărută flămând, de parcă nu se mai sătura. O ridică şi îi încolăci picioarele în jurul taliei lui.

Julia se ţinu, iar când mâinile lui îi cuprinseră fundul, vârfurile degetelor lui găsiră căldura umedă dintre picioarele ei. De data asta ea strigă. El îi trase trupul în sus şi îl lăsă să alunece de-a lungul tăriei lui, cu trupul înfiorat. O aduse foarte aproape de capul catifelat şi tocmai când ea credea că o putea lăsa în jos pe el, o trase deoparte.

Cu o înjurătură, o puse pe picioarele ei, apoi se duse la geamantan, care era încă pe jumătate plin cu haine vraişte. Găsi ce căuta. Rupse cu dinţii ambalajul prezervativului. Umezeala dintre coapse o inundă când îl văzu cum îşi pune latexul pe sexul întărit.

Nu mai simţea nici urmă de comportament decent. Era excitată şi îl dorea, voia să se muleze alunecos pe tăria lui impresionantă, să vibreze, ca şi cum ar fi cedat în faţa unei prăjituri delicioase, pe care şi-o refuzase.

Când el termină, veni spre ea și își simți inima gata să-i iasă din piept. Putea să o ridice ușor. Dar o împinse ușor pe spate, spre pat. Când coapsele ei se loviră de saltea veni peste ea și o întinse pe cearșafuri și pe pătură. Apoi o ridică și se împinseră spre mijlocul patului.

Ea-i simțea părul aspru de pe piept pe sâni, iar sfârcurile îi erau întărite. Era excitată.

– Nu mai pot, gemu el.

O sărută pe frunte.

– Te vreau. Acum, nu mai târziu.

– Ben, murmură ea, în timp ce își trecea mâinile pe brațele lui, în sus, spre umeri.

Se desfătă simțindu-i mușchii tari sub degete, îi savură răsuflarea întretăiată.

Își sprijini greutatea pe antebrațe și îi luă fața în mâini. Ochii lor se întâlniră și se priviră adânc, în timp ce el îi desfăcea genunchii. Apoi se vârî între ei, iar bărbăția lui alunecă înăuntru doar un pic. Era mare, iar ea își ținu respirația în timp ce el o umplu, așa cum îi promisese, așa cum ea visase. Nu-și luă ochii din ai lui.

Îl cuprinse cu totul, își ridică genunchii și inspiră adânc și înfiorată, când el se cufundă în ea de tot.

Apoi el începu să se miște, mai întâi încet, pentru că era prea strâmtă.

– Mmm, șopti ea cu un oftat. Da, zise și închise ochii, iar trupul ei începu să se miște odată cu al lui.

În scurt timp, se mișcau împreună, repede și puternic.

– Da, strigă ea.

Își îngropă fața în gâtul ei și-i strigă numele, în timp ce se lăsa în voia dorinței primare, instinctive. Se împinse în ea, din nou și din nou.

– Haide, iubito.

Iar ea îl întâmpină. Când îi cuprinse coapsele și o împinse, să se miște odată cu el, trupul ei explodă de plăcere. Îi izbi pelvisul în timp ce ea atinse orgasmul, iar spatele i se arcui pe saltea, în timp ce el intra și mai adânc în ea. Se agăță de el, iar el mai împinse o dată.

– Julia.

Numele ei ieși răgușit din gâtul lui, în timp ce trupul îi tremură într-o explozie de plăcere.

Se ținură strâns unul pe altul, gâfâind amețiți. Nu se mișcară, nu vorbiră. Când, în sfârșit, se dezlipiră unul de altul, Julia se întinse pe spate, plutind, simțindu-se golită de energie. Dar, mai mult de atât, se simțea șocată – șocată de ceea ce se întâmplase. Niciodată, în niciuna dintre dățile când mai avusese parte de pasiune, nu simțise ceva asemănător. Era ca o senzație nemaipomenită de cădere și plutire, de implozie și explozie.

Când senzațiile se potoliră, își simți membrele slăbite într-un mod plăcut și se întinse ca o pisică, simțindu-se sexy și satisfăcută. Și abia atunci, când mintea ei se trezi din acea pasiune uimitoare, se întrebă ce naiba făcuse.

Își mușcă buza și strâmbă din nas.

– Ooops, șopti ea.

Din fericire, Ben deja adormise.

fblondi

17

Ben se trezi cu o tresărire.

În jurul lui era întuneric, iar inima îi bătea puternic. Dar nu cu furie sau cu senzaţia de zădărnicie care îl treziseră atât de des în ultimele două luni. Ceva era schimbat, realiză el în timp ce se dezmetici de tot.

Fără să îşi mişte un muşchi, înţelese unde era, pe măsură ce ochii lui se adaptau. Mobila, patul, apăsarea de pe piept.

Julia.

Erau dezbrăcaţi în patul lui, iar cearşafurile învălmăşite abia o acopereau pe cea adormită lângă el. Un fior îl trecu în timp ce îşi aminti ce se întâmplase noaptea trecută. Femeia aceea. Felul în care nu-l lăsase să plece. Apoi trupurile lor unite într-un fel care îl făcea să o dorească şi mai mult. Pe măsură ce bătăile inimii i se potoleau, Ben realiza că se simţea foarte uşurat şi nu-i venea să creadă – o uşurare dincolo de fizic.

O atinse pe braţ şi vru să o trezească blând. Îşi trecu degetul de-a lungul liniei urechii, apoi pe bărbie. Ea murmură, dar se cuibări mai aproape.

– Bună dimineaţa, zise el şi o sărută pe sprânceană.

Ea mormăi ceva, trează doar pe jumătate. El râse încet şi o sărută din nou.

Soarele era sus pe cer şi pătrundea înăuntru printre draperiile grele din catifea. Îi ciufuli buclele ca mătasea. În cele din urmă, ea se întinse şi se rostogoli pe spate, abia acoperită de cearşaf. Ceea ce vedea îi puse lui Ben sângele în mişcare. Iar ceea ce nu vedea îşi amintiră mintea şi mâinile lui.

O sărută din nou, iar buzele lui îi mângâiară clavicula.

Juliei îi luă ceva timp să îşi dea seama unde se afla. Nu era sigură cum va reacţiona când realitatea îşi va face loc în mintea ei. Când el văzu ochii aceia violet licărind a înţelegere, nu reuşi să le desluşească expresia. Îngrijorare? Regret?

– Bună dimineaţa, zise el.

– Ah, bună dimineaţa.

Se ridică şi trase cearşaful în jurul ei.

– Ar trebui să plec.

– Să pleci?

– Ah, da.

Îşi dădea seama că era jenată sau poate că roşul din obrajii ei însemna frustrare, pentru că încă era acolo. Doar Julia putea fi supărată că făcuse sex, apoi adormise şi nu plecase.

Îi zâmbi şi vru să o tragă aproape.

Nu îl lăsă.

– Mă bucur să văd că ți-ai revenit complet...

– Cine zice că mi-am revenit?

– Văd că trăiești, după noaptea trecută.

Apoi roși din nou, deși, de data asta, nu era nicio îndoială că era jenată.

– Am fost impresionant, ha? glumi el.

Ea se trase spre marginea patului.

– Julia?

– Uite cât e ceasul. O să întârzii. Azi e ziua cea mare, în care filmez segmentul de deschidere pentru Bărbatul Primitiv.

Sări de pe saltea într-un fel amuzant, încercând să țină cearșaful în jurul ei, fără să se împiedice și să cadă.

– Sper că te simți mai bine, legat de Henry.

Gata cu buna lui dispoziție. El se încordă imediat.

– Super, oftă ea. Nu te simți mai bine, iar eu nu trebuia să aduc vorba.

– Nu o să mă simt mai bine până nu o să aflu cine l-a omorât. Îi datorez asta.

– Bine, atunci o să te ajut.

Așa cum doar Julia putea, trecu de la furia dată de faptul că nu părăsise patul după ce făcuseră sex, la dorința de a ajuta pe cineva care avea o problemă.

– Nu o să mă ajuți, zise el amenințător.

Se rostogoli din pat, se duse dezbrăcat spre scaun și își trase pe el blugii.

– Ai zis că a fost omorât pe o alee, continuă ea, ca și cum el n-ar fi scos o vorbă. Nu mi-ai spus niciodată ce căuta acolo.

– Julia...

– Ben – își dădu ea ochii peste cap –, spune-mi.

O fixă cu privirea, apoi zise.

– Cei din departament cred că era vorba despre o captură de droguri.

– Dar tu crezi că mai era ceva.

– Poate. Pe stradă se zvonește că n-a fost nicio captură. Că era ceva legat de Henry și de o femeie.

Văzu cum corpul ei se încordă.

– O femeie? întrebă ea.

– Ce e?

– Ei bine, Todd a zis ceva despre faptul că părinții lui se certau tot timpul.

– Todd ți-a spus asta?

– Da. Iar apoi, când i-am spus că ar trebui să vorbească cu tine sau cu mama lui despre asta, a zis că nici gând să poată vorbi cu mama lui despre certurile lor referitoare la târfe.

– Ce? izbucni Ben surprins.

Ea ridică brațele în semn că se preda.

– Nu omorî solul care-ți aduce mesajul! Îți spun doar ce mi-a zis Todd.

Ben începu să patruleze. Mintea îi vâjâia de întrebări și de o anume furie.

– Spune-mi exact ce a zis.

Îi spuse, mai întâi discuția pe care o avuseseră pe holul de la intrare, apoi cea de-a doua, din baia lui Rocco.

– I-am spus că toți părinții se ceartă. Dar mi-a zis că da, poate, dar ai lui se certau mereu. Din cauza târfelor.

– La dracu'.

Ben își trecu mâinile prin păr. Nu înțelegea furia pe care o simțea, furia și frustrarea. Pe Julia.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Julia nu se lăsă intimidată.

– Am aflat abia ieri după-amiază. În plus, dacă vrei să știi, mi-a spus că mama lui s-ar enerva dacă el ar vorbi cu tine despre asta. Pe deasupra, adăugă furioasă la rându-i, nu mi-a venit în minte în mijlocul partidei de noaptea trecută. Îți spun acum.

– Futu-i...

– Într-o bună zi s-ar putea să vrei să-ți extinzi vocabularul.

Apoi făcu stânga-mprejur și plecă.

Ben o privi plecând, apoi traversă camera și se așeză la computer. Plin de teamă și de îndoieli, începu să se uite pe site-urile de escortă. Asta era bucata care îi lipsise? Henry găsise târfe pe internet și nu era suficient că se întâlnea cu ele... se mai și droga?

Adevărul era că Henry se purtase ciudat înainte să fie omorât. Fusese iritat, avea reacții nesăbuite și era o adevărată pacoste. Nu acela era adevăratul motiv pentru care Ben nu răspunsese la telefon? Se săturase de toanele lui Henry. Acum căuta ceartă, peste un minut își cerea scuze, gata să plângă.

Ben îi recomandase să se ducă la psihologul departamentului. Dar nu făcuse nimic să îl ajute.

Vina deja cunoscută îl împungea și nu-i dădea pace. Ben fusese nervos pe Henry de mai multe luni. Relația dintre ei se cam răcise de el de câteva săptămâni, iar cu o zi înainte de acea oribilă noapte, făcuse cerere să lucreze cu un alt partener.

Oare Ben simțise că ceva nu era în regulă și nu voise să înfrunte realitatea, ideea că un polițist bun se schimbase?

Asta să fi fost problema? În adâncul lui încolțise vina că nu fusese lângă prietenul lui în ultimele luni – nu doar în acea noapte...

Înjurând, Ben căută pe Google *servicii de escortă în El Paso, Texas*. Alese câteva și începu să le verifice unul câte unul.

În timp ce le analiza, își lua notițe, dorindu-și să nu găsească nimic. Voia ca acel drum să se dovedească unul înfundat, asemenea celorlalte site-uri. Verifică fiecare pagină, căutând ceva care-i putea oferi vreun indiciu. Nu știa exact ce căuta. Dar și-ar fi dat seama în clipa în care ar fi găsit. Ceva îl irita. Un indiciu sau un semn pe care știa că o să-l recunoască. Și, cu fiecare site de care trecea fără să găsească nimic, se simțea mai ușurat.

Se încăpățâna să-și tot spună că Julia se înșela.

Todd greșea.

Morales nu știa despre ce vorbea.

Henry fusese ucis într-o acțiune legată de droguri, una care dăduse chix.

Ben închise ochii pentru o clipă, fără să fie sigur de ce ar fi mai bine așa. Totuși, știa. Era o diferență între a muri pentru o cauză dreaptă, indiferent de pierdere, și a muri pentru că ai greșit.

Nu voia să găsească nimic. Dar pe al șaselea site pe care intră, la pagina de contact, părul de pe ceafă i se ridică.

Contact Lionel@lusciousladies.com.

Ben căută febril printre hârtiile pe care le avea pe birou, până găsi e-mailul peste care dăduse printre fișierele lui Henry. Un e-mail de la TheLion@yahgoogroups.com

Tipul de la IT îl căutase, dar, cu atâtea adrese de la Yahgoo, nu îi dăduse de urmă. Era încă un „ilustru" anonim care bântuia pe internet.

Ben nu avea nicio dovadă că acel Lionel@lusciousladies.com era acelaşi cu TheLion@yahgoogroups.com, dar era primul indiciu pe care îl găsise.

Trimise un e-mail către Lionel.

Din ce în ce mai furios, începu să patruleze. Cum nu era în stare să stea jos şi să aştepte, vru să iasă din casă, cu intenţia de a-l găsi pe Spazel. Nemernicul de informator îi cunoştea pe toţi din oraş care aveau de-a face cu lumea interlopă.

Ben ajunse pe holul de la intrare exact când se auzi soneria. Deschise uşa şi dădu peste un curier cu un buchet de trandafiri roşii.

– Pentru Julia Boudreaux, zise el. Semnaţi aici.

Auzi un icnit, iar când se întoarse o văzu pe Julia. În mod stupid, simţi o strângere de inimă când îşi aminti că Julia avusese mereu o grămadă de bărbaţi în viaţa ei. N-ar fi trebuit să-i pese că el era doar încă unul dintre ei. Asta era. Doi oameni care îşi căutau alinarea în sex, îşi zise el hotărât.

Fără o vorbă, ieşi din casă, urcă în Rover, apoi goni spre barul din sud, pe unde se învârtea Spazel. Era înainte de amiază şi, în ciuda faptului că era devreme, Ben îl văzu din clipa în care intră pe uşă.

Şarlatanul slăbănog vorbea cu trei tipi-cu-aspect-mai-mult-decât-îndoielnic. Ben era sigur că se ocupa cu droguri, pariuri, îşi câştiga existenţa ca infractor mărunt.

Spaz se aplecă și râse pe un ton baritonal, de macho. Când se trase înapoi și îl văzu pe Ben, ochii lui căprui se făcură mari și scheună oarecum, iar imaginea de macho dispăru.

Ben se îndreptă spre micul grup. Bărbații îl priviră, se încordară și nu apucară să iasă de acolo.

– Omule, protestă Spaz, încercam să fac niște bani!

– Termină cu rahaturile. Ce știi despre un tip pe nume Lionel, care are de-a face cu un serviciu de escortă numit Luscious Ladies?

– Nu știu nimic despre niciun Luscious Ladies.

– Gândește-te bine, Spaz, zise el tăios. Amândoi știm că încă mai ești aici pentru că nu te dau în gât. Acum, ce știi despre un tip pe nume Lionel?

– Jur, nu știu nimic! Singura chestie, un tip care a încercat să înceapă ceva acum câteva luni. Lua fetele de pe aleea Lejos...

Ochii șarlatanului se făcură mari.

– Doar nu crezi că e același tip, nu?

– De ce dracu' nu mi-ai spus asta mai înainte?

– Tipul n-a mai apărut de câteva săptămâni. M-am gândit că și-a făcut treaba în altă parte sau, probabil, n-a reușit.

– Îmi trebuie o adresă.

– Nu am.

– Fă rost. Apoi sună-mă.

Își scrise numărul de telefon și îl îndesă în buzunarul cămășii lui Spaz.

– Să nu mă dezamăgești.

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: j.taggart@eppd.gov
Subject: Adresă

Ben, am localizat un Lionel Esposito. Ultima adresă cunoscută e Castille Drive 245. Ești sigur că Spazel e de încredere?
Tag

To: j.taggart@eppd.gov
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: re: Adresă

Dacă am încredere în Spaz? Greu de spus. Dar e prima informație concretă pe care o avem. Te anunț când aflu mai multe.
Ben

To: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
From: j.taggart@eppd.gov
Subject: re: Adresă

Nu face vreo nebunie.
T

18

Ben opri computerul, apoi se duse spre dormitorul Juliei. Bătu, dar nu răspunse nimeni. Intră, dar ea nu era acolo. Știa că înainte să facă orice altceva, înainte să îl caute pe Lionel, trebuia să o găsească pe ea.

Ce naiba fusese în capul lui de se enervase pe Julia când ea îi spusese despre Todd? Își descărcase pe ea frustrarea și nervii cauzați de șoc. Și, înainte să facă altceva, voia să îndrepte asta.

Sună la televiziune și ceru cu Kate.

– Nu o găsesc pe Julia, zise el fără nicio introducere.

– Cum adică?

Ben auzi neliniștea din vocea lui Kate.

– Scuze. Trebuie să o găsesc pe Julia și nu e în casă.

Vocea ei deveni sarcastică.

– Te-ai gândit că poate nu e acolo pentru că te-ai supărat pe ea când ți-a spus de Todd?

Oftă.

– Probabil că ai dreptate.

Cele trei prietene se apărau una pe alta, precum fac cloștile cu puii lor.

– Bine măcar că recunoști, zise Kate.

– Cât de supărată era?

– Foarte. Dar trebuie să îți spun, cred că era supărată și din alt motiv, în afară de faptul că ți-ai pierdut tu cumpătul.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt sigură. Parcă nu era unde ar fi vrut. Dar mi-a promis că mă sună îndată ce termină filmările din teleferic.

– Filmări din teleferic?

– Un prieten de-al meu o duce cu un teleferic utilitar să tragă niște imagini de sus cu orașul, pe care i le-a cerut Andrew.

Un fior de îngrijorare îl trecu pe Ben.

– Un teleferic utilitar? Nu unul obișnuit?

– Adică?

– Cele pentru turiști sunt OK, dar o chestie improvizată de cineva despre care n-am auzit niciodată e altă poveste. Mă duc într-acolo. Între timp, sun-o și spune-i să facă filmările alea altfel.

Întors în Roverul lui, se îndreptă spre adresa dată de Kate. Chiar dacă era sigur că Kate o va suna, formă și el numărul de mobil al Juliei. Dar intră imediat căsuța vocală, ceea ce însemna fie că nu voia să răspundă, fie că telefonul era închis.

– Nu urca în teleferic, îi porunci el în telefon, lăsându-i un mesaj. Repet, nu te urca în telefericul ăla.

Închise telefonul și îl băgă la loc, în buzunarul gecii. Încetini la semafoare, apoi goni pe drumul care ducea sus, pe munte.

Roverul opri în parcarea improvizată. Văzu imediat mașina ei, lângă un alt SUV.

Ben coborî, se strâmbă când piciorul lui rănit atinse pământul, apoi se îndreptă spre scările platformei. Telefericul pornise și aluneca pe cablu, iar operatorul nu se vedea.

– Julia!

Ea ținea strâns camera video, îndreptată în jos. Se roti repede când își auzi numele, cu ochii mari din cauza a ceea ce el era sigur că însemna spaimă. Nu-i venea să creadă că Juliei îi era frică de ceva. Dar chiar și speriată, tot ținea camera și filma.

– Haide, sari!

– Ești nebun? Nu pot sări! În plus, trebuie să filmez.

Știa după încăpățânarea cu care își ținea înclinată bărbia că, în ciuda fricii din ochii ei, nu avea să coboare. Așa că, atunci când telefericul se apropie de capătul platformei, el făcu singurul lucru pe care putea să îl facă. Sări prin deschizătură, tocmai când telefericul ieșea de pe platformă.

– Ce faci? întrebă ea.

– Am venit după tine, mormăi el, la doar un metru de Julia.

– De ce?

– Sunt modalități mai sigure de a face filmările decât cu chestia asta.

Vorbele lui o făcură să coboare camera, dar numai pentru o secundă, înainte să o ridice la loc, tocmai când sub ei începea să se vadă orașul. Amândoi erau uimiți de priveliște, stăteau și se uitau neclintiți. Deși nu pentru mult timp, deoarece cabina se zdruncină.

Ochii Juliei se făcură și mai mari și puse camera pe bancheta din lemn, care servea atât ca loc de stat, cât și ca spațiu pentru depozitare. Ben înjură.

– Partea bună e că am obținut ce am vrut, zise ea, deși vocea îi tremură când cabina se smuci din nou.

Se apucă de muchiile unde ferestrele de plexiglas se îmbinau cu pereții din metal.

– Cred că asta e ocazia perfectă pentru a spune *puneți-vă centurile de siguranță, urmează o zonă cu turbulențe.*

Vocea ei impertinentă tremura, iar el își înălță capul, încă încercând să asimileze ciudatul gând că Julia se temea de ceva. Când cabina se smuci din nou, ea gâfâi, iar încheieturile de la degete i se albiră de cât de strâns se ținea.

– Hei, zise el încet, e șubredă și se mai strică, dar asta e tot. Chiar dacă se strică, trebuie doar reparată, iar pasagerii sunt scoși de aici. O să fii OK.

Nu părea să îl creadă.

Se întinse să o atingă.

– Nu, zise ea încordată.

Tonul ei îl izbi, pentru că nu era teamă – nu doar teamă. Era furioasă pe el. Iar el știa că merita ca ea să fie nervoasă din cauza lui. În primul rând, se purtase

urât când ea îi spusese cele zise de Todd. Apoi, accesul de gelozie, cu privire la buchetul de flori.

– Îmi pare rău, zise el sincer. M-am purtat ca un ticălos.

Ea privea fix, în depărtare.

– Așa e.

El se strâmbă.

– Mă apropii de ceea ce s-a întâmplat cu Henry.

– Mă bucur să aud asta.

– Dar întâi trebuia să te găsesc să îmi cer scuze.

– Bun. Acum poți bifa asta pe listă.

– Julia...

Dar nu apucă să spună mai mult, deoarece cabina se smuci din nou, iar cablurile scârțâiră și se blocară.

Fața ei palidă se albi de tot.

– La dracu', mormăi el. Julia, uită-te la mine.

În cele din urmă, privirea ei o întâlni pe a lui. Văzu teroarea și în clipa aceea își dădu seama că Julia era moartă de frică.

– Ai rău de înălțime.

Rosti cuvintele cu surprindere.

Ea închise ochii și-i strânse.

– Atunci de ce te-ai urcat în chestia asta afurisită?

Ea tot nu putea vorbi.

– Știu, zise el încet. Pentru că niciodată nu îți dai voie să-ți fie frică de ceva.

Oftă.

– Of, Julia. Nu trebuie să fii puternică în fiecare clipă.

Cu mâinile încă strânse pe margini, ea se lăsă în jos pe podea, cu brațele larg deschise, ca aripile unui vultur, până când se așeză pe jos. Atunci, palmele îi alunecară pe lângă corp. Își înfășură brațele în jurul genunchilor și își îngropă capul între ei.

Era dureros să o vezi pe femeia aceea puternică încercând să nu cedeze.

Voia să o liniștească. Dar mai întâi trebuia să dea un telefon.

– Dispecer, aici Ben Prescott.

Își dădu numărul de insignă și explică situația.

Făcură schimb de instrucțiuni, apoi el închise și se lăsă jos, în fața Juliei. Îi atinse bărbia și o ridică până când fu nevoită să se uite la el. Dar avea ochii închiși.

– Scumpo, uită-te la mine.

Cu ezitare, îl privi.

– Ești OK.

– Da? întrebă ea.

Întrebarea părea atât de simplă, dar el realiză că nu era deloc așa.

– Sigur că da.

Ea își întoarse fața.

– Tata nu avea răbdare cu temerile nimănui.

– Cum?

Ea închise ochii din nou.

– Philippe Boudreaux nu se temea de nimic.

Își aminti de faptul că tatăl ei murise în timp ce se cățăra pe munte și de poveștile despre dragostea lui pentru aventură.

– Și se aștepta ca unicul lui copil să fie la fel.

Îl privi.

– E de neconceput.

– Să-ți fie frică de înălțime e de neconceput? întrebă el neîncrezător.

– Să fii slab e de neconceput, îl lămuri ea.

– La naiba, Julia, nu ești slabă.

– Atunci de ce sunt ghemuită pe jos?

– Cunosc polițiști masivi, robuști, care ar înfrunta fără să clipească un nebun înarmat, dar care se pierd doar dacă le pomenești de înălțime.

Ea pufni.

– Slavă Domnului că n-au avut de-a face cu tata.

– Care e treaba, de fapt? întrebă el blând.

La început, nu-i răspunse, doar se uită la pereții zgâriați ai cabinei, fără ca, de fapt, să îi vadă.

– Stric totul, șopti ea.

– Nu...

– Ba da. Pierd controlul în toate, de când a murit tata. Am încercat să mă prefac că totul e OK. Că sunt la fel de puternică cum s-a așteptat el mereu să fiu. Dar cu cât încerc mai mult să fiu un om mai bun, cu atât iese mai rău. Nici măcar nu mai știu cine sunt. Mă simt pierdută.

– Nu ești pierdută, Julia. Doar că îți cauți drumul într-o lume care s-a schimbat când a murit tatăl tău.

– Dar tocmai asta e. Nu simt că îmi găsesc drumul. Simt că sunt pe un drum suspendat, ca și cum aș aștepta de neunde grațierea. Dar în primăvară va trebui să vând casa, iar până atunci ar trebui să am o viață nouă – una care să funcționeze.

– La naiba, sunt impresionat de cât de bine te descurci de când te-a lăsat într-o situație materială atât de proastă. Iar după ce vei vinde, nu vei avea bani care te vor ajuta să supraviețuiești?

Îl privi drept în ochi.

– Tata a ipotecat casa, să păstreze aparențele. O să mă consider norocoasă dacă o să acopăr datoriile.

– La naiba.

– Nu-mi pasă de bani. Vreau doar să știu că pot reuși să fac ceva! *Fosta eu* nu lucra. Și nici cea nouă nu lucrează.

Inspiră adânc și îl sfredeli cu privirea.

– Ceva funcționează. Încă ai admiratori care îți trimit flori. Evident, ei știu cine ești. Și încă te vor.

Cuvintele îi readuseră lacrimi în ochi. Dar vedea cum se lupta cu ele. Nu avea de gând să plângă.

– E ziua mea, zise ea cu voce înecată.

Ben se încruntă.

– La naiba, ar fi trebuit să știu. La mulți ani! Și am fost un ticălos că am pomenit de admiratori. Sigur că ai o grămadă. Și mă bucur că un tip ți-a trimis flori.

– Erau de la tata.

Pur și simplu, rămase perplex.

– Ce naiba? Tatăl tău nu mai e...

Se opri.

– Da, zise ea încet. De când mă știu, mereu îmi trimitea trandafiri de ziua mea. Indiferent unde era, indiferent ce făcea, trandafirii roșii veneau. Nici măcar nu-mi plac trandafirii roșii, dar cumva compensau

faptul că el nu era acolo, cel puțin știam că se gândea la mine.

– Asta e bine.

– Bine?

Râse cu amărăciune.

– Acum îmi dau seama că nu se gândea la mine. Avea un ordin de plată cu valabilitate continuă, la vreo florărie, să îi primesc indiferent unde era el... Altcineva își amintea în locul lui. Și, cum a murit pe neașteptate, ordinul de plată nu a fost anulat și nimeni altcineva nu s-a gândit să o facă.

Se uită la el.

– Nu își amintea de mine. Niciodată nu își amintea de mine.

Cabina se smuci. Își lipi palmele de pereții laterali.

– Am încercat să fiu tare. Am încercat să fiu femeia sexy, amuzantă, exact ca femeile pe care le iubea el. Apoi am încercat să fiu femeia cuminte, drăguță, respectabilă, așa cum credeam că trebuia să fiu. Dar acum, brusc, habar n-am cine sunt, de fapt cine vreau să fiu.

– Poate că tu nu știi cine ești, dar eu știu.

Se uită la el.

– Ești cea mai puternică femeie pe care o cunosc. Puternică, deșteaptă și sexy.

Pufni.

– Da, foarte puternică. Care se ghemuiește pe jos.

Îi atinse din nou bărbia.

– Puternică – o sărută pe frunte – deșteaptă – o sărută pe tâmplă – și sexy.

Își coborî gura spre a ei.

Ea dădu drumul unui suspin. O sărută încet, blând.

– La mulți ani, îi șopti.

Îi zâmbi printre lacrimile pe care se lupta să nu le lase să țâșnească din ochi, în timp ce sunetul sirenelor din depărtare se auzea tot mai aproape.

– Trebuie să fie salvatorii noștri, zise el zâmbind.

– Ce o să facă?

– O să vedem. Să sperăm că vor reuși să-l deblocheze.

Câteva minute mai târziu, se auzi un portavoce de mână.

– Prescott, ești acolo?

Ben se ridică și privi în jos, prin deschizătură. Ofițerul de dedesubt zâmbi.

– Ce naiba faci sus, într-un teleferic?

– Mă mir de câte belele pot provoca azi.

– Da, o adevărată pacoste, zise bărbatul chicotind. O să folosim frânghii și scripeți, să te aducem jos.

Julia dădu drumul unui scâncet.

Ben se strâmbă.

– Dar ăsta?

– Au trimis după un tehnician, dar poate dura ore până să îl repare. Dacă preferi să stai acolo până...

– Nu. Frânghii și scripeți să fie, confirmă el.

Când se uită la Julia, era înlemnită, pe jos.

– E ușor, zău, îi zise el. Și nu am ajuns prea departe, așa că nu suntem foarte sus.

Tremurând, ea privi în jos, apoi se înfioră.

– Nu pot.

– E o doamnă acolo sus, cu tine, Prescott?

– Da.

– Şmechere.

Ecoul râsului în megafon se auzi printre munţi.

– Super, zise Julia. Crede că sunt una dintre numeroasele tale cuceriri.

– Aşa te vreau. Continuă la fel.

– Despre toate femeile tale?

– Da, zâmbi el. Gândeşte-te la cât de multe sunt.

Ea se ridică brusc, doar să arunce o privire afară, după care se apucă de părţile laterale.

Ben îi întinse camera video şi căută sub banchetă.

– Frânghii şi echipament de rapel, mormăi el.

Se apucă să desfacă frânghiile şi hamurile pe care le găsise. Legă de cabină o frânghie lungă, apoi o azvârli celor de jos, să fixeze cabina cu ea. Julia se agită când el îi montă hamul între picioare.

– Tot ce trebuie să faci e să te ţii de frânghie, iar eu te las în jos.

Îl privi în ochi, dar când încercă să-i ia camera video, ea o strânse şi mai tare.

– Nu o să trec prin toate astea fără să filmez ce am nevoie.

Ca de obicei, îl făcu să zâmbească.

– OK, ţine-te bine.

O ghidă spre margine, dar ea tremura.

– Aşază-te pe margine şi lasă-ţi picioarele în afară.

Încordată, simţind valuri de frică prin ea, făcu totuşi aşa cum îi spusese el. Dar tocmai când începu să o lase în jos pe o parte, îl apucă disperată.

– Nu pot, Ben, zise ea istovită.

– Ba sigur că poți, scumpo.

Degetele ei se agățară de geaca lui.

– Nu, sincer, nu pot.

Îi prinse obrajii în palme, forțând-o să-l privească.

– Poți. Dacă am învățat ceva despre tine în ultimele câteva luni, e că faci orice e nevoie, indiferent de preț. O s-o faci și pe-asta. Iar eu o să te țin bine. Promit.

Îl privi îndelung, cu teamă și cu speranță totodată.

Se scutură, ca și cum ar fi acceptat că trebuia să facă asta și că refuza să fie dusă jos de frică, își încolăci în jurul frânghiei degetele cu unghiile proaspăt tăiate. Când alunecă pe o parte, tresări în acel prim moment în care se clătină în aer.

Amândoi pompierii și ofițerii de poliție țineau strâns frânghia, în timp ce Ben o lăsa în jos. Când, în sfârșit, ajunse, nu se agăță de niciunul dintre ei. Îi lăsă să-și facă treaba și s-o elibereze, apoi se rezemă de un afloriment, în timp ce Ben își punea cel de-al doilea ham.

El făcea rapel de când era mic. În câteva clipe, alunecă în jos. Bărbații cu care lucra de câțiva ani îl bătură prietenește pe spate. Dar Ben era atent doar la Julia.

Parcă așteptase să se asigure că și el ajungea jos cu bine, apoi putea pleca. Și chiar asta făcu. Porni spre parcare, abia ținându-se pe picioare.

– Bună, Julia, îi zise tipul de la teleferic. Îmi pare rău pentru toate astea.

Ridică mâna în semn de „nu-ți face griji", ca și cum nu putea să vorbească.

Totuși, când ajunse la mașină, rămase nemișcată. Se întoarse brusc.

– Geanta mea!

– Îndată ce tehnicienii repun în mișcare cabina, ți-o aduc eu. Stai liniștită.

– Dar nu am chei.

– Oh, mă rog..., mormăi tipul.

Ben își dădea seama că Julia avea nevoie să plece de acolo înainte să-și piardă firea cu totul.

– Te duc acasă, zise el, și o să-ți luăm mașina mai târziu.

Văzu un licăr de ușurare pe fața ei, dar numai pentru o clipă. Fără o vorbă, se urcă în SUV-ul lui și tot drumul spre casă se uită pe geam. Doar mormăi și bombăni răspunsuri la încercările lui de a face conversație. Când trase pe alee, se strecură afară din mașină, apoi tresări când fu nevoită să se întoarcă să îl întrebe dacă avea cheie de la casă.

Deschise ușa din spate, iar ea se strecură înăuntru pe lângă el.

– Julia...

– Nu vreau să vorbesc, Ben. Dar mulțumesc. Mulțumesc că m-ai coborât de acolo. Trebuie să mă pregătesc pentru finalul *Bărbatului Primitiv.*

– Chiar trebuie să vorbim.

– Nu, nu trebuie, Ben.

Apoi ieși din bucătărie și se închise în birou.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Andrew Folly <andrew@ktextv.com>
Subject: Imaginile panoramice

Dragă Julia:
Am auzit că ai avut niște probleme la filmările de sus. Păcat că nu ai reușit.

Cu respect,
Andrew Folly
Managerul postului KTEX TV, West Texas

To: Andrew Folly <andrew@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Imaginile panoramice

Dragă Folly:
Îmi pare foarte rău să te dezamăgesc, dar am o grămadă de imagini. Dacă aș fi în locul tău, aș avea

grijă să nu subestimez abilitatea mea de a obține ce vreau.

Julia Scarlet Boudreaux

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Uau

Ce i-ai spus lui Andrew? E al naibii de furios. Aș avea grijă dacă aș fi în locul tău, Jules.

Kate
Katherine C. Bloom
Redactor de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Uau

Nu-ți face griji pentru mine, scumpo. Și nu mă refer doar la faptul că am scăpat din telefericul ăla oribil. Evident, n-a fost să fiu o fată bună. Habar n-am cine e cu adevărat Julia Boudreaux, dar oricine aș fi, trebuie să fiu suficient de bună.

Păzea, West Texas
xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Of, scumpo

Cum adică „păzea, West Texas"? Nu-mi spune că ai de gând să faci vreo nebunie?
Deși, trebuie să recunosc, mi-e dor de vechea Julia. Dar, indiferent cine ești sau vrei să fii, știi că te iubesc.

Kate

P.S. Să îl văd pe Folly din cale afară de nervos e cel mai fericit lucru care s-a întâmplat în biroul ăsta din ziua în care a venit.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Născută să slujesc

Mă bucur să le fac un serviciu și să le ofer un pic de consolare celor de la KTEX TV. Mi-e dor de toți. Și sper că, îndată ce o să termin emisiunea, o să mă întorc și o să mă instalez în vechiul meu birou. Ar fi bine să nu se fi atins de pernele mele purpurii-leopard de pe canapea.

Vechea Julia, mai bine ca niciodată, la 28 de ani.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Subject: Mă împușc

Julia, nu-mi vine să cred că am uitat de ziua ta!!!
LA MULȚI ANI FERICIȚI, FERICIȚI, FERICIȚI! Imediat ce mă întorc, o să facem un chef de pomină!

Cu multă dragoste,
Chloe

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Mă împușc

Julia, eu nu am nicio scuză! Sunt aici în oraș și am uitat. Pot să spun doar că am avut de-a face cu diverse femei geloase. E derutant, toate femeile alea care se dau la Jesse – chiar dacă de multe ori eu sunt chiar acolo și el mă ține de mână mai tot timpul!
Dar o să mă revanșez! Promit.

K

To: Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Nicio problemă

Nu vă mai gândiți. Știu că amândouă mă adorați. Iar când te întorci, promit că o să sărbătorim mai mult

decât ziua mea. Aproape am terminat emisiunea. O să fie super.
Cât despre femeile geloase, lasă-le în pace. Jesse te iubește. S-a însurat cu tine, nu cu una dintre alea.

xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Chloe Sinclair <chloe@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Nu te lăsa

Mereu știi ce să spui. Mulțumesc!

Cu drag,
K

P.S. Vii mâine la masa de Ziua Recunoștinței?

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Ziua Recunoștinței

Mulțumesc pentru invitație. Dar deja am planuri.

xo, j

19

Corect sau greşit, bine sau rău, Julia Boudreaux se întorsese.

Plină de elan, îşi trase pe ea o rochie cu imprimeu leopard, care îi scotea în evidenţă sânii şi îi cădea pe coapse ca o mângâiere senzuală. Adăugă şi o pereche de pantofi cu tocuri superînalte, genul care striga *vino-şi-pune-mi-o*.

Terminase cu încercarea de a fi cineva care nu era. Dacă avea să dea greş, o va face în stilul în care trăise mereu.

În timp ce-şi punea o pereche de cercei sclipitori, Julia recunoscu faptul că îl evitase pe Ben în ultimele două zile. Habar n-avea ce făcuse de Ziua Recunoştinţei şi simţi o urmă de vină că îl lăsase fie să se descurce singur, fie să zică mersi că a luat masa în vreun loc precum Luby's Cafeteria. Dar nu fusese în stare să facă faţă şi discuţiei cu Ben, şi celei dintâi

aniversări a ei fără tatăl ei. Prea multe emoții – se săturase de ele.

Se scuturã. Julia Boudreaux, femeia care mereu a fost imaginea puterii și a hotărârii... fusese în ultima vreme nesigură pe ea. În fața lui Ben. Și, mai rău, îi divulgase secretele ei – și asta pentru că se blocase într-un teleferic.

Julia se-nfurie pe ea însăși când își aminti, iar jena o făcu să roșească. Dar stânjeneala trecea dincolo de acel incident. Fusese slabă timp de aproape o lună. Era timpul să înceteze.

Își netezi rochia și inspiră adânc. Da, Julia Boudreaux se întorsese.

Simțea adrenalina prin tot corpul, de parcă trebuia să recupereze timpul pierdut. Era necesar să se asigure că totul era pregătit pentru înregistrarea ultimului segment din *Bărbatul Primitiv*. O să-l dea pe spate pe Andrew Folly.

Rob și Todd erau pregătiți. Rocco era pregătit. Casa lui arăta cât se poate de bine. Iar ea luase legătura cu femeia care-i plăcea lui. Când Julia spusese că sună din partea lui Rocco Russo, femeia voise să închidă. Dar Julia se mișcase repede și îi jurase că bărbatul se schimbase. Nu fusese ușor, dar, la finalul discuției, Fiona Branch fusese suficient de intrigată de ideea bărbatului schimbat, încât a cedat și a spus *da*.

În ziua înregistrărilor finale, Todd o aștepta în bucătărie când ea își făcu apariția.

Ben o aștepta și el.

– Bună dimineața, zise el și se întoarse dinspre aragaz, cu o tigaie în mână.

Ochii lui negri o înfiorară. Făcuseră sex sălbatic, pasional, exact cum își închipuiseră că se va întâmpla, într-o bună zi. Și exact atâta fusese. Sex nebunesc, sălbatic, fără obligații.

Ceea ce îi făcu inima să tresară.

Asta era. Când se aflase în telefericul ăla stupid, realizase, speriată, că se îndrăgostea de Ben Prescott. Se îndrăgostea de-a binelea. Se simțise vulnerabilă și dornică de afecțiune și, brusc, se gândise la toate acele femei care sunaseră disperate să vorbească cu Ben. Devenise – sau se temea că va deveni – una dintre ele. Și nu avea de gând să lase să i se întâmple asta.

De asemenea, refuza să îl lase să afle despre ea mai multe decât știa deja. Lui Chloe și lui Kate nu le spusese niciodată că avea rău de înălțime. De teamă că tatăl ei ar fi putut crede că era plictisitoare sau slabă... În câteva minute, își dezvăluise secretele în fața acelui bărbat. Și asta chiar o scotea din sărite.

Ben o privi de sus în jos, analizând rochia sexy și pantofii cu toc. Își dădea seama din expresia lui că, într-o clipă, el realizase ce se întâmpla.

– Bine ai revenit, zise el zâmbind din colțul gurii, cu buzele pline.

Abia atunci observă că Todd înregistra totul.

– Todd, pe bune... Nu irosi caseta.

– Ce vrei să spui? Ben cu șorț, la bucătărie, e o premieră. Trebuie să am asta drept dovadă. Altfel, nimeni nu m-ar crede.

– OK, deşteptule, zise Ben râzând. Opreşte chestia aia.

Todd chicoti şi se dădu înapoi, îndreptându-se spre uşă.

Ben începu să pună pe farfurii. Ea nu observase că masa din bucătărie era aranjată, avea pe ea fructe, pâine prăjită, suc de portocale proaspăt stors şi şuncă. Stomacul ei chiorăi.

– Ia loc, zise el şi îi trase un scaun.

Erau aproape, ochi în ochi, apoi ea clipi.

– Mulţumesc, dar n-am timp.

Dezamăgirea de pe faţa lui aproape că o făcu să se răzgândească. Dar nu îşi permitea să cedeze. Trebuia să-şi consolideze apărarea. Şi, înainte să-şi fi schimbat hotărârea, îşi luă poşeta şi cheile, pe care Ben i le adusese cu o zi înainte, împreună cu maşina.

– Haide, Todd. Hai să ne întâlnim cu Rob, acasă la Rocco.

Ajunseră la casa lui Rocco, în zona numită Kern Place. Conducând, Julia simţise cum teama o mai părăsise. Plantele verzi şi florile făceau casa să arate altfel. Îndată ce intră, fu mulţumită să vadă că Rocco păstrase curăţenia.

Mai mult, masa era pusă, cu porţelanuri şi flori proaspete pe ea. Bucătăria era plină de aromă de mâncare gătită. Rocco luase alimentele aduse de ea cu o zi înainte şi toate instrucţiunile şi se apucase deja să pregătească un festin. Ba chiar ieşise şi cumpărase o sticlă de şampanie, pe care o pusese la răcit.

Scoase un oftat de ușurare, la gândul că nu se înșelase în privința lui. El își dorea ca totul să funcționeze, la fel de mult ca ea.

– Bună! zise ea.

Rocco înălță repede privirea, ca și cum nu o auzise intrând. Când se uită la ea, părea agitat.

– Fiona trebuie să ajungă din clipă-n clipă, zise ea.

El mormăi.

– Mda.

– Ce e?

– Ăăăă, mmm, da.

Se scutură, ca și cum l-ar fi îndepărtat pe vechiul bărbat primitiv.

Dar Julia nu reușea să scape de fiorul de îngrijorare care urmase după oftatul ei de ușurare. Ceva nu era în regulă.

– E totul OK? întrebă ea.

– Da, Julia. Totul e minunat.

Nu îl crezu, iar îngrijorarea ei crescu în clipa în care se auzi soneria de la ușă. Respiră adânc și se dădu în spate, în timp ce Rob îl înregistra pe Rocco deschizând ușa.

– Fiona, zise Bărbatul ei Primitiv.

Julia spera ca Rob să fi prins expresia de uimire de pe fața femeii, când ochii ei albaștri s-au luminat.

– Rocco?

Bărbatul Primitiv zâmbi frumos și întinse brațele.

– Surpriză.

– O, Doamne! Arăți nemaipomenit!

Rocco plecă uşor capul, cu un gest aproape timid, cu părul blond lăsat liber.

– Crezi?

Deschise uşa mai larg, iar musafira lui intră. Atunci observă Fiona camera.

– O, scânci ea şi imediat îşi netezi părul cu mâinile.

Partea aceea urma să fie tăiată la montaj.

– Am uitat că sunt camere video pe-aici, adăugă ea.

– Rob, opreşte.

Julia păşi în faţă.

– Bună, Fiona. Eu sunt Julia Boudreaux. Am vorbit la telefon.

– Sigur, îmi amintesc. Bună.

– Oricât de ciudat ţi se pare, poate te prefaci că nu sunt camere aici... Ar fi super.

– Desigur. Nu m-am gândit.

– Hai să filmăm din nou, de la intrarea pe uşă.

Aşa făcură şi ieşi perfect.

Întreaga filmare merse ca pe roate de acolo. Totul, de la felul în care Rocco luă haina Fionei, până la oferirea unui pahar cu şampanie femeii iubite de acel bărbat, cândva primitiv. Îi ţinu scaunul, se ridică atunci când se ridică şi ea, îi dădu farfuria, iar spre finalul serii, Fiona luă chiar o gură de spumă de ciocolată din linguriţa oferită de Rocco. Era drăguţ şi înduioşător: finalul perfect pentru a demonstra călătoria pe care Rocco o făcuse cu succes, de la un bărbat primitiv la unul sensibil.

Un entuziasm copilăresc făcu loc îngrijorării. Înregistrase ceea ce credea că va deveni o emisiune.

Își revenise și era femeia care se știa. Voia să râdă și să danseze prin cameră, la gândul că exact când crezuse că totul se ducea de râpă, de fapt, lucrurile se așezau pe un făgaș normal.

Până să strângă totul și să plece, împreună cu echipa ei, Fiona zâmbea ca o școlăriță îndrăgostită. Julia își făcuse griji degeaba.

Era șase seara când Julia, Todd și Rob erau afară, lângă mașini.

– Uau, a fost super, zise entuziasmat adolescentul.

– Ai niște imagini extraordinare, adăugă Rob.

– Știu. Acum mai trebuie să facem ultimele editări. O să începem mâine-dimineață și o să continuăm în weekend.

– Minunat, zise Todd.

– De acord, adăugă Rob.

Julia voia să lucreze în weekend, când cei mai mulți dintre angajați, mai ales Folly, nu erau acolo. În plus, dacă lucra în studio, putea să îl evite pe Ben.

Așa că lucră. De sâmbătă dimineață devreme până seara târziu, cot la cot cu Rob și cu Todd. Evident, Ben era și el ocupat, din moment ce atunci când ajunse acasă, târziu, nu era acolo. Bun, își zise ea hotărât.

Terminară duminică seara târziu, iar a doua zi dimineață, Julia își luă liber să se pregătească pentru întoarcerea la KTEX cu noua ei producție la purtător. Luni după-amiază, când intră în studio, avea gata versiunea finală a *Bărbatului Primitiv*.

– Julia! strigară câțiva oameni.

Ce bine era că se întorcea acolo! Nimic nu părea schimbat, iar când alungă și gândul că Andrew Folly îi preluase biroul, doar pentru câteva clipe fericite, reuși să-și închipuie că absolut nimic nu se schimbase. Viața ei era încă așa cum trebuia să fie.

Dar nu era.

Din fericire, era nerăbdătoare să-i arate lui Kate episodul-pilot din emisiunea ei. Când intră în biroul prezentatoarei, Kate sări de pe scaun și o întâmpină.

– Jules! strigă ea și o strânse la piept. În sfârșit!

– Te porți de parcă nu m-ai văzut de secole, zise Julia cu un nod în gât.

– Nu face pe nebuna. Știu că te prefaci. În plus, nu e la fel când ești plecată de aici. Mi-a fost dor de tine!

– Și mie de tine!

Când cele două femei se așezară pe scaune, Kate o privi de sus până jos.

– Ce s-a întâmplat cu bluzele și pantalonii de lână?

Își netezi una dintre rochiile ei preferate, cu care se îmbrăcase.

– Ai mai văzut cal bătrân să tragă-n buiestru?... Dar asta e cea mai mică grijă a mea.

Julia ridică mâna cu caseta.

– Emisiunea ta? întrebă Kate surprinsă.

– Da.

Kate îi luă caseta și o trase pe Julia spre camera de proiecție.

– Abia aștept să văd ce ai!

Bruneta puse caseta, apoi se așeză și aștepta să înceapă emisiunea.

Pe ecran apăru imaginea Juliei. Abia se recunoscu în bluza din caşmir şi pantalonii din lână pe care îi împrumutase de la Kate. Se uita la imagine şi nu-i venea să creadă că îşi închipuise vreodată că schimbarea hainelor ar fi putut să o schimbe şi pe ea.

Apoi, vocea ei umplu camera.

Sunt Julia Boudreaux şi, la fel ca multe femei, m-am săturat de băieţi răi. Cunoaşteţi genul, doamnelor. Acei bărbaţi care arată ca nişte actori de cinema, dar au maniere de om primitiv, care consideră că mormăielile înseamnă conversaţie. Ideea e că mamele, surorile, iubitele şi soţiile au tot încercat să-i schimbe pe aceşti indivizi, încă din Epoca de piatră. Dar mamele, surorile, iubitele şi soţiile nu le pot spune exact bărbaţilor pe care îi iubesc ceea ce fac ei greşit – cel puţin, nu pot să le spună şi să suporte consecinţele. Dar nu asta e problema mea. Mie nu îmi pasă dacă aceşti bărbaţi mă plac sau nu. Aşadar, le voi spune eu ceea ce nu le spun altele. Le voi spune adevărul gol-goluţ.

Aşadar, aşezaţi-vă şi pregătiţi-vă. Le voi face o favoare femeilor de pretutindeni. O să... Transform Bărbatul Primitiv într-un Bărbat Sensibil.

Kate îşi roti capul.

– Julia! izbucni ea în râs. Ce titlu super!

– Dar poate s-o şi facă?

Se întoarseră şi îl văzură pe Andrew în uşă. Purta o cămaşă albastră de bancher, cu guler alb. Cravata

lui roşie era atât de ţipătoare încât, practic, îţi sărea în ochi ca un semafor.

– Andrew, zise Kate şi opri caseta. Ai cunoscut-o pe Julia, nu?

Se strâmbă, ca şi cum îşi amintea. Julia se lupta cu jena şi cu un fior de plăcere, la amintirea zilei în care se cunoscuseră. Încă îi venea greu să creadă chestiile pe care Ben a fost în stare să o facă să le simtă şi să le spună.

– Da, ne-am cunoscut, zise el sacadat. Acum e timpul să văd la ce ai lucrat în aceste ultime săptămâni.

Înaintă în încăpere, luă telecomanda de la Kate şi apăsă pe play.

– Să continuăm, nu? zise el.

Julia avea încredere în ce făcuse. Totuşi, avea nervii în piuneze. Era ca şi cum s-ar fi expus şi habar n-avea ce vor spune oamenii. Îşi făcuse iluzii sau era atât de bună pe cât îşi închipuia?

Rămase tăcută cât timp rulară cele patruzeci şi patru de minute de înregistrare. Văzură panorama cu El Paso, apoi trecerea la prezentarea lui Rocco. Înregistrarea continuă cu imaginile în care Julia îl spăla pe Bărbatul Primitiv, îl tundea şi îl învăţa chestii drăguţe. Andrew se aplecă în faţă când ajunseră la partea unde Julia transforma casa lui Rocco.

Privea atent şi ridică o sprânceană. Julia nu-şi dădea seama dacă era impresionat sau nu-i plăcea.

Apoi veni întâlnirea finală, politeţurile, mâncarea, romantismul momentului.

– Uau! zise Kate entuziasmată.

Se întoarse spre Julia și se aplecă.

– A fost super!

Amândouă se uitară la Andrew. El își făcea de lucru cu dunga pantalonilor.

– Haide, Andrew, zise Kate, ce crezi?

El ridică din umeri și pufni.

– Cred că e... OK.

Julia se simți de parcă ar fi înțepat-o cineva în inimă.

– OK??? întrebă Kate. A fost super. Publicul va fi încântat. Recunoaște!

El pufni din nou.

– Mă rog... E bună.

Julia nu înțelegea ce se întâmpla. Apoi el ridică din umeri.

– Bine, recunosc. Având în vedere că nu credeam că o să reușești, *Bărbatul Primitiv* e în regulă.

– Yeeee! strigă Kate.

Apoi sări în picioare, o luă pe Julia de mâini și o învârti.

– Tot timpul am știut că poți! Și ai putut! E Trebuie Să Vezi TV, Jules. Abia aștept să se întoarcă Sterling și Chloe. Vor fi la fel de încântați ca mine!

Tot ce reuși să facă Julia fu să nu se atârne, eliberată, de prietena ei.

– Pari extenuată, zise Kate.

– Eu, Rob și Todd am editat tot weekendul.

– Todd?

– Tipul care l-a ajutat pe Rob la filmări. Unele secvențe erau ale lui.

– Tip? ridică ea o sprânceană.

– Un tip de șaisprezece ani.

– Un copil te-a ajutat la asta? întrebă Andrew.

– Dap. Ai vreo problemă cu asta?

– De fapt, nu. Ce perspectivă super! Un copil care să ajute la emisiune. Putem avea public de MTV. Vom putea filma pentru uriașul segment de optsprezece-treizeci și patru de ani, care plătește atât de bine! Super!

Acum, Folly era entuziasmat. Era ca și cum viața ei se schimbase brusc.

– Du-te acasă și odihnește-te, zise Kate. Meriți asta. Ne ocupăm noi de toate, de aici încolo.

Acum, că partea grea trecuse, Julia își dorea o pauză. Voia să plece. Dar ideea de a merge acasă nu o atrăgea. Era luni seară, iar la Bobby's Place era plin de bărbați care se uitau la fotbal.

Bărbați care ar fi adorat-o.

Bărbați care nu erau Ben.

Vechea Julia se dezlănțui în ea, iar după ce se strecură în mașină, se îndreptă spre barul care fusese unul dintre favoritele ei și ale fetelor.

Se simțea agitată și la capătul puterilor. De parcă, în timpul cât fusese ocupată, își ținuse în frâu latura sălbatică. Iar acum, că își terminase treaba, îi dăduse frâu liber „animalului" din ea, care se năpustea, călcând totul în picioare.

Conduse repede și parcă mașina acolo. În clipa în care intră la Bobby's Place, toate capetele se întoarseră către ea. Înregistră murmurele admirative. Zâmbetele promițătoare.

Se duse spre bar și se așeză pe un scaun de pe care un tip mare și musculos se ridică. Special pentru pentru ea.

– Mulțumesc, se pisici ea.

Dar inima îi bătea nebunește. Nu reușea să simtă plăcerea pe care i-o dădea altădată atenția îndreptată asupra ei.

Hotărâtă, își spuse că trebuia doar să se străduiască mai mult.

Când un tip bine făcut de lângă ea se oferi să-i dea ceva de băut, acceptă.

– Un Cosmo, mulțumesc.

Abia se abținea să bea toată chestia aia dintr-o singură înghițitură, în speranța de a-și găsi relaxarea și puterea pe care mereu le simțise când fusese înconjurată de bărbați.

Simți un fior de îngrijorare că nu va mai reuși să fie o fată rea. Mereu fusese femeia pe care bărbații o doreau și nu o puteau avea – doar dacă nu îi dorea și ea. Dar chiar și așa, asta se-ntâmpla doar pe termen scurt. Nu credea în angajamente. Nu voia nimic pe termen lung.

Relațiile pe termen lung nu funcționau.

Văzuse asta în repetate rânduri, la tatăl ei.

Refuza să fie ca numeroasele femei pe care el le respingea când era plictisit. Ea era cea care respingea.

Dar în seara aceea, cu toți bărbații arătoși și interesați care o înconjurau, nu reușea să găsească puterea necesară în filosofia ei de viață de până atunci.

Probabil că nu se străduia îndeajuns.

Cu hotărârea unui războinic care începe o bătălie, se întinse și puse mâna pe coapsa bărbatului. Văzu o tresărire de surpriză pe fața lui, urmată rapid de dorința care îi făcu ochii și mai strălucitori, iar pulsul de la gât începu să îi bată și mai puternic. Îi văzu chiar și ridicătura din blugi. O dorea.

Dar tot ce simțea era panică. Panică la gândul că pentru ea nu funcționa. Și numai pentru că era obsedată de alt bărbat. La dracu'. Dacă ar fi fost sinceră cu ea, ar fi recunoscut că pe Ben îl dorea. Ben, care era cât de rău se putea să fie. Un bărbat ca tatăl ei, care se plictisea rapid.

Își încleștă degetele în coapsa tipului. Mai tare. Se concentră. Trebuia să funcționeze.

Undeva, în mintea ei, simți o schimbare, ca o energie care electriza aerul. Încercă să o oprească. Se concentră pe mâna ei de pe coapsa străinului. Putea s-o facă.

Apoi simți încordarea bărbatului.

– Uh, uh, bâigui el.

– Ce-i? toarse ea.

Atunci îl văzu pe Ben.

Stătea în spatele ei și îi privea reflecția în oglinda de pe perete.

– Julia, zise el direct.

– Ben.

Înghiți greu.

Stătea acolo ca un zid impozant de mușchi, cu părul negru și cu ochii și mai negri. Trupul lui era subțire și delicat, dar sălbatic într-un fel care îi făcea

pe toți bărbații din încăpere să se dea înapoi. Fața lui cu trăsături aspre, sculptate, o avertiza că era furios. Nu era un bărbat cu care să te pui – cel puțin, cineva întreg la cap n-ar fi făcut-o.

Dar tocmai asta era. Ea nu se simțea întreagă la cap. Simțea fiecare impuls de nebunie și de pericol pe care el i-l dădea încă de când îl cunoscuse.

Se ținu și mai strâns de coapsa bărbatului, iar degetele ei cu manichiura proaspăt făcută, cu nuanța ei preferată de roz aprins, alunecară de-a lungul blugilor strâmți.

Bărbatul era prins între dorință și nevoia de apărare. A lui.

– Hei, ăăă, frate, dacă ea e cu tine, n-am știut.

Se dădu jos de pe scaun.

După o clipă, Ben se strecură pe locul lui.

– Un draft, ceru el cu un calm aparent.

O halbă rece fu pusă în fața lui, într-un timp record.

– Deci, zise el, ce-a fost asta?

Cuiva care nu-l cunoștea prea bine, tonul acela putea să îi pară relaxat. Julia îl știa mai bine. Ben era al naibii de nervos.

– Nu știu despre ce vorbești, zise ea țeapănă.

– Știi, zise el cu un oftat trist, unul dintre lucrurile pe care mereu le-am admirat la tine a fost că nu te temi să spui lucrurilor pe nume. Indiferent de cât era de dur adevărul, altădată îl ziceai. Spune-mi, Julia, ce s-a întâmplat cu acea femeie?

Ei nu-i plăcu deloc faptul că vorbele lui își atinseră ținta – un adevăr care trecea dincolo de hainele sexy

ori de cele decente, de comportamentul agresiv sexual sau de manierele de virgină de pension.

– Nu e treaba ta.

– Poate, recunoscu el, dar vreau să fie treaba mea.

Degetele ei apucară strâns toarta halbei.

– Sigur că vrei. Acum.

Se întoarse, se dădu jos de pe scaun şi porni în căutarea vreunui bărbat cu care să danseze.

Ben o privi cum se depărta, iar în scurt timp ajunse pe ringul de dans, unde se lipi de un alt bărbat, care purta o pălărie de cowboy, cizme şi blugi. Ben îşi spusese că o partidă bună de sex clasic cu Julia i-o va scoate din cap. O dorise săptămâni de-a rândul şi îşi închipuise că dorinţa fusese pur sexuală. În ultimele câteva zile, după acea noapte uimitoare, nu reuşise să şi-o scoată din minte.

Ceea ce sperase el că i-o va scoate din gânduri nu făcuse decât să pună paie pe foc. Tot ce simţise după aceea nu fusese decât dorinţă şi mai intensă. Pentru acea femeie. Iar ce se întâmplase la teleferic nu-i dovedise decât că o dorea şi mai mult.

Îi înţelegea dorinţa de a nu afişa slăbiciune sau strigăt de ajutor. De aceea, o înţelegea de ce îl evitase. Voise şi el să o evite. Dar, cu cât încerca mai mult să nu se gândească la ea, cu atât mai mult se întreba ce făcea, unde era. Venise la Bobby's Place să dea pe gât câteva beri, cu ideea de a o uita. Dar sperase să o găsească acolo. Văzuse, în schimb, cum se dădea la un cowboy, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că vechea Julia revenise. Se răzbuna, oare?

Totuşi, nu era sigur cui încerca ea să-i dovedească asta. Lumii sau ei? Iar acum, parcă voia să arate şi că tot ce se întâmplase între ei nu însemna nimic pentru ea.

Nu crezu asta nicio clipă. Ceea ce credea era că ea nu-şi dorea să fi însemnat ceva.

Împinse scaunul, trânti nişte monede pe bar, apoi se îndreptă spre ringul de dans.

– Îmi place, îl auzi Ben pe cowboy spunând cu o voce plină de promisiuni sexuale.

– Şi mie, murmură Julia şi îşi trecu mâna peste pieptul lui, în timp ce se mişcau împreună într-un ritm texan domol.

Ceea ce simţi Ben nu era gelozie; era ceva mai profund. O nevoie de a avea grijă de ea.

– Cum te cheamă? întrebă cowboyul.

– Ce contează? răspunse ea cu un chicotit răutăcios.

În clipa aceea, Ben îşi dădu seama că avea dreptate. Era supărată, probabil că pe ea, şi făcea tâmpenii pentru a-şi dovedi ceva. Era suficient.

Îl bătu pe umăr pe cowboy.

– Pân-aici, cowboy, zise Ben şi îl dădu de-o parte.

Bărbatul îl privi surprins, apoi îşi ieşi din fire.

– Hei, cine dracu' te crezi?

Ben veni exact în faţa lui. Cowboy-ul nu părea să dea înapoi, dar forţa din privirea lui Ben îl făcu să cedeze.

– Ea a venit la mine, frate. Ce-ţi veni?

– Nu cu mult în urmă zicea că e nevasta mea.

Julia se înfurie şi părea gata să scoată flăcări pe nări.

– Nevastă! Căcat! Scuze...

Cowboy-ul nu știa cum să dispară mai repede.

– E o minciună, strigă Julia după partenerul ei de dans, care se retrăgea, apoi inspiră adânc, în timp ce Ben o însoți afară din bar. E o minciună, îi repetă ea.

– Zău? întrebă el. Aș putea pune personalul medical de la spital să mă susțină.

Julia roși.

– Oh, faza aia, zise ea. Trebuia să știu că o vei folosi împotriva mea – iar acolo încercam să-ți fac un favor și să mă asigur că stă cineva cu tine, în caz că te trezești noaptea și ai nevoie de ceva.

El își dădu seama atunci că trebuie să fi fost mai mult de atât. Se înfruntaseră încă din ziua în care s-au cunoscut. Nu pentru că nu se plăceau, ci pentru că simțeau o atracție reciprocă pe care niciunul dintre ei nu și-o dorea.

– Haide, zise el simplu.

Pufni indignată, în timp ce el o ridică și o puse pe locul de lângă șofer, în mașina lui. Când se năpusti spre schimbătorul de viteze, se încâlci în cureaua lungă și subțire a poșetei, apoi se întinse spre ușă, dar el o prinse și îi puse mâna în jurul taliei.

– Nici prin cap să nu-ți treacă...

– Unde mă duci? întrebă, captivă pe locul „mortului".

– Acasă.

– Și mașina mea?

– O luăm mâine.

– De ce mașina mea rămâne mereu pe undeva când ești tu prin preajmă?

– Pentru că mereu trebuie să te scot din belele.

Rămase cu gura căscată.

– Dacă nu-ți place răspunsul ăsta, adăugă el, să zicem că îți sunt dator. Tu m-ai salvat. Acum e rândul meu.

– Du-te și fă pe Dudley Do-Right cu altcineva.

El chicoti amenințător, dar nu-i răspunse. Acceleră pe Mesa, spre Valley, conducând cu o mână, pe cealaltă ținând-o încă pe ea. Nu mai spuse nimic. Conduse până ajunseră pe aleea de acasă, unde frână.

Julia sări din SUV și se grăbi spre ușa din spate. O prinse când băga cheia în broască. O trase spre el.

– Nu sunt Dudley Do-Right. La naiba, amândoi știm că mai mult greșesc atunci când e vorba de tine. Dar eu te vreau doar pe tine.

Îi înconjură talia și o sili să se uite în ochii lui.

– Doar că nu mi-am dat seama că vreau de la tine mai mult decât sex.

– Ce?

– Crede-mă, asta nu mă bucură mai mult decât pe tine. Viața mea e suficient de dată peste cap și fără să mă îndrăgostesc de o femeie care habar n-are ce vrea.

Își dădu capul pe spate, iar ochii i se îngustară.

– Știu ce vreau. Vreau să mă lași în pace.

Bâjbâi după încuietoare. Ben luă cheile, iar ea dădu buzna pe lângă el, cu o înjurătură colorată, îndată ce ușa se deschise. O privi cum își pune jos poșeta, apoi dispare. Pentru o clipă, căzu pe gânduri. Dar numai pentru o clipă. Încuie ușa, apoi o urmă.

O ajunse la ușa dormitorului ei.

– Julia, zise el fără să o atingă.

– Ce mai e acum?

Vorbele ei fuseseră pline de sarcasm, dar Ben își dădu seama că nu fuseseră spuse din toată inima.

– Spune-mi ce s-a întâmplat în teleferic. De ce te tot străduiești să te schimbi?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, OK? Deja ți-am spus mai mult decât era cazul.

– Nu mi-ai spus destul, insistă el. De ce vrei să o rupi cu tot ce ai fost dintotdeauna?

Îngheță și își împinse bărbia în față. La început, crezu că nu-i va răspunde. Apoi îl privi. Când vorbi, fu nervoasă.

– Vrei să știi? Bine. Pentru că m-am simțit blocată de cea care eram. Blocată de o personalitate pe care nu știam dacă nu cumva o creasem, pentru că asta credeam că va atrage atenția tatălui meu. Am încercat să mă schimb, să fac lucrurile altfel, pentru că am vrut să aflu cine pot fi.

Vru să o atingă, să o țină în brațe, să fie acolo doar pentru ea. Ideea îi era la fel de străină ca recunoașterea adevărului.

Incapabil să se mai abțină, întinse mâna și își trecu un deget peste bărbia ei. În clipa în care trupurile lor se atinseră, simți schimbarea din ea. Dorința de luptă era acolo, dar era o altfel de bătălie. Când o trase aproape, ea veni, dar rămase rigidă, cu fiecare mușchi încordat și cu pumnii strânși pe lângă corp.

– Tu ai mai mult potențial în degetul mic decât au cei mai mulți oameni în tot corpul lor. Poți fi oricine vrei tu. Și nu e nevoie să fii altcineva decât tu însăți.

Chicoti în părul ei.

– Ești super așa cum ești.

O simți și mai încordată, apoi, brusc, ea gemu. În clipa în care sunetul îi ieși din gât, Julia se agăță de el. Îl ținu de parcă îi era frică să-i dea drumul.

– Ce se întâmplă cu mine? șopti ea istovită la pieptul lui, cu degetele înfipte în cămașa de sub geaca lui din piele. De ce mă simt așa de slabă?

– Pentru că începi o viață nouă. Nimeni n-a zis vreodată că va fi ușor.

– Știu. Îmi tot spun asta. Și îmi tot spun să-mi văd de drum și că va fi mai ușor. Dar nu e mai ușor. Exact cum e cu tine! Îmi tot spun că ești tot ce nu îmi doresc. Dar nu pot să nu mă gândesc la tine, zise ea în cele din urmă, cu voce spartă.

Schimbarea îl dezechilibră.

– De prima dată când te-am văzut, zise ea, toate regulile pe care le respectam, în ceea ce privește bărbații, au zburat pe geam. Și nu te-ai uitat decât o singură dată la mine!

Se trase repede din brațele lui și începu să patruleze.

– Julia.

– Îți vine să crezi? Eu, să mă îndrăgostesc de un primitiv, la prima vedere. Adică să mă îndrăgostesc cu adevărat. Nu să vreau doar sex. Nu să vreau doar să-mi fac de cap. Când te-am văzut, am simțit că poate fi și altfel. Nu-mi venea să cred. De atunci, n-am vrut să accept asta. Și tocmai asta mă înnebunește.

– Oprește-te, zise el. Vino aici.

Ea se opri și îl privi prudent.

– Te rog, adăugă el.

– De ce? întrebă ea cu ezitare.

– Vino aici, repetă el moale.

Un val de emoţii trecea prin el.

– Ce e? întrebă suspicioasă.

– Nu eşti în braţele mele.

Gura ei se deschise, dar nu o lăsă să spună nimic. Făcu paşii care îi mai despărţeau şi o strânse la piept.

– Julia, şopti el şi o sărută iar şi iar.

Obraji, tâmple, bărbie, ureche...

Apoi, în cele din urmă, gura lui coborî pe a ei.

Geamătul ei ieşi de undeva din adâncuri. Când se agăţă de el, simţi întăritura lui pe abdomenul ei şi îl dori nebuneşte.

O atinse peste tot, ca şi cum avea nevoie să-şi dovedească faptul că ea chiar era acolo.

– Julia, repetă el tot mai istovit, cu fiecare sărut, cu fiecare atingere.

O sărută încet, apoi profund, gemând, în timp ce mâinile lui alunecau pe ea, îi cuprindeau fesele şi o trăgeau spre el.

Ei îi scăpă un suspin. Doar atât, înainte să o ridice în braţe.

– Ben, nu.

Se opri şi o privi. Nu voia să facă nimic din ce ea nu dorea.

– Nu pot să fac sex cu tine din nou, dacă nu înseamnă mai mult decât sex.

– Este mai mult decât sex, Julia.

– Eşti sigur?

– Singurul lucru de care sunt sigur pe lumea asta e că te iubesc.

Neîncrederea se întrezări în ochii ei.

– Nu spune asta.

– E adevărat. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Julia încercă să se tragă şi el văzu cum furia şi lacrimile se amestecau în ochii ei.

– Dar, adăugă el, forţând-o să stea, nu frumuseţea ta m-a atras.

Îl privi cu ochii îngustaţi.

– Din contră, frumuseţea ta m-a ţinut la distanţă.

Degetele lui se plimbau pe scoica urechii ei.

– Nu aveam nevoie de o femeie frumoasă şi alintată, care îşi închipuie că lumea se învârteşte în jurul ei. Nu asta îmi doream.

Îşi trecu degetele peste bărbia ei.

– Dar acum îmi dau seama că ţie nu îţi pasă de frumuseţea ta – ceea ce nu prea am priceput la început.

Ea îşi muşcă buza.

– Când mi-am dat seama că nu îţi pasă de asta, chiar nu îţi pasă, m-am gândit că vrei doar să te distrezi, fără responsabilităţi.

Îşi trecu degetul peste marginea buzelor ei.

– Dar m-am înşelat şi în privinţa asta.

– Da?

Cuvintele lor vibrau.

– Dap. Tot ce îţi doreşti e cineva care să te vadă aşa cum eşti cu adevărat – cu bune şi cu rele – şi să te iubească.

O trecu un fior.

– În sfârșit, mi-am dat seama că exagerezi totul. În felul tău, faci tot ce ține de tine să pară mai important decât viața însăși – astfel ca nimeni să nu-ți scape din vedere caracteristicile.

– Defectele.

– Nu defecte. Toate piesele care compun o Julia Boudreaux, minunat de însuflețită și de complicată.

– Nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine.

– Ba sigur că îți pasă, zise el cu multă răbdare. Îți pasă mai mult decât își poate da seama cineva. Inclusiv prietenele tale. Am realizat asta în zilele de după incidentul cu telefericul.

– Prietenele mele mă cunosc foarte bine.

– De acord. Dar niciodată nu le lași să vadă că nu ești mereu puternică. Mare parte din timp ești puternică, da. La naiba, petreci cea mai mare parte din timp având grijă de alții și niciodată nu-i lași pe alții să aibă grijă de tine.

– Nu-mi place să am nevoie ca alții să aibă grijă de mine.

– Nu, tatăl tău voia să nu ai nevoie de grijă.

Închise ochii și-i strânse.

– Toată lumea are nevoie de altcineva uneori. Și e OK.

– Nu...

– Ba da...

Se aplecă și o sărută din nou, apoi o ridică și o duse în patul ei.

20

Ben o întinse pe Julia pe pat, apoi veni deasupra ei, sprijinindu-se pe coate. Știa că o s-o sărute. Își dorea să simtă buzele lui atingându-le pe ale ei. Își dorea să simtă cum el reușea întotdeauna să-i taie respirația, ca și cum era singurul care putea să-i fure ceea ce ea nu voia să dea.

Julia nu se opuse când buzele i se deschiseră, nu se opuse când simți bărbia lui întâlnind-o pe a ei. Atingerea era electrică și vibra în ea până în cel mai fierbinte punct al ei. Chiar fierbinte. Fierbinte. Și excitată. Și hămesită. Dorința se răsuci în ea și o făcu să amețească, tânjind după el.

Cu pricepere de expert, el îi mângâie buzele iar și iar. Îi simți limba atingându-i carnea, iar dinții o ciupiră când coborî și mai jos. Atunci gemu și își trecu palmele peste umerii lui și peste brațe.

El îi mângâie cu un deget conturul feței, ajunse la bărbie, apoi i-l trecu ușor peste gură. În clipa în care vârful degetului îi atinse buzele, îl luă în gură. El gemu, îi prinse încheieturile mâinilor și i le întinse deasupra capului. Îi trecu prin gând că, dacă ar fi avut la îndemână niște panglici, ar fi legat-o. În schimb, o ținu cu putere strâns cu o mână, apoi o umplu de fiori când îi dădu la o parte rochia, ca și cum ar fi desfăcut un cadou de preț.

Putea vedea admirația pe fața lui când o privea. Simți cum pielea lui se înfioară. O dorea. Voia s-o savureze și s-o facă să tânjească după atingerile lui.

Cu mâna rămasă liberă, îi descheie închizătoarea dintre sâni, eliberând rotunjimile din sutienul dantelat. În clipa în care o privi, simți cum sfârcurile ei se ridicară anticipând ce urma.

Un geamăt de dorință masculină se auzi adânc din pieptul lui, înainte să cedeze și să îi sărute întâi un sân, apoi pe celălalt.

Își apăsă buzele pe pielea moale de sub sâni, apoi se ridicară, iar ochii ei se deschiseră. Când îi luă în gură un sfârc, Julia se arcui spre el, cu mâinile încă prinse și cu trupul întinzându-se spre el.

El voia să dețină controlul și îl deținea. Dar ea știa că, într-un fel, asta îl costa. Simțea umflătura tare din blugii lui cum îi apăsa coapsa. Când se lipi de el, geamătul lui deveni sălbatic, iar corpul i se lipi de al ei. Își băgă fața în părul ei și inspiră, ca și cum ar fi inspirat putere, să poată să-i reziste. Apoi, se trase înapoi și o ridică de pe pat.

– Ce faci?

Nu-i răspunse în cuvinte. Ea inspiră adânc atunci când, bucată cu bucată, el îi dădu jos toate hainele.

Când, în sfârșit, rămase goală în fața lui, doar cu pantofii cu toc, el fu străbătut de un fior.

– Doamne, ești uimitor de frumoasă.

O savură și murmură aprobator când sfârcurile ei se întăriră, fără ca el măcar s-o fi atins. Îl dorea atât de mult!

Se aplecă și îi mângâie gâtul cu buzele, înainte ca limba să-i alunece spre ureche. Îi luă blând între dinți lobul urechii. Respirația lui se înteți când ea gemu, iar mâinile ei se ridicară și îl prinseră de antebrațe.

Ca de obicei, frumusețea ei îl stârnea. Totuși, nu era o frumusețe obișnuită – mai degrabă o frumusețe sălbatică, de prerie, sau o frumusețe ca a înălțimilor maiestuoase ale Munților Stâncoși, frumusețe pe care omul nu o poate ține doar pentru el, se poate doar bucura de ea, o poate savura. Frumusețea ei nu era doar cea a feței sau a corpului, ci și a minții și a sufletului.

Și își dădu seama că spre asta se îndreptaseră încă din ziua în care o cunoscuse. Pentru că acea clipă era mai mult decât plăcere. Era dragoste.

O iubea pe Julia. Iubea totul la ea, de la senzualitatea la vulnerabilitățile ei bine ascunse. Și își dorea ca și ea să-l fi iubit la fel...

Dar cum să-i dovedească faptul că erau făcuți unul pentru altul, că nu era vorba doar despre tachinare și senzații și despre cine deține controlul?

Habar n-avea.

Știa doar că nu era vorba doar despre sex. Voia să facă dragoste cu ea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea se întinse și începu să tragă de tricoul lui. Când el și-l trase peste cap, își puse palmele pe pieptul lui. Respirația lui se accelera tot mai tare. O dorea, o voia în brațele lui și lângă el. O dorea atât de intens, că avea impresia că o să explodeze chiar acolo, chiar atunci, doar privind-o.

Se aplecă să-i prindă buzele, cu o blândețe abia perceptibilă. Doar să le guste. Iar trupul lui începu să ardă încet, intens, capul să i se învârtească... O sărută din nou, de data asta mai apăsat. Îi plăcea apăsarea lui. Dorința nestăvilită năvăli prin el și îi transformă sărutul în dorință, până când ajunse să-și rupă celelalte haine de pe el și să se elibereze.

Apoi o sărută din nou.

O trase mai aproape, strivind-o de el. Își coborî capul spre al ei, își contopiră buzele într-o îmbrățișare puternică. Cu o mână pe spatele ei, coborî încet pe coloană, cuprinzând-o tot mai aproape de el.

Ea îi întoarse îmbrățișarea fără rezerve, iar atingerea limbii ei îi arătă cât de mult îl dorea. Nu-i venea să creadă că îi luase atât de mult timp să cedeze și să o sărute pe gură. Acum nu se mai sătura.

Îi sorbi colțul buzelor. Limba lui căuta intrarea în gura ei. Când își atinseră limbile, Ben uită de tot, singurul lui gând fiind Julia, căldura ei, atingerea ei. *Julia*, repeta mintea lui iar și iar, în ritmul în care limba lui împingea încet, senzual.

Gemu când își duse buzele pe gâtul ei. Ea se înfioră când limba lui alunecă de-a lungul gâtului. Foarte încet, el se întoarse la gură și o sărută într-un dans senzual al buzelor și al limbii: tachinare și tentație.

Geamătul ei de răspuns îl pătrunse până în adâncuri, când îi cuprinse umerii și se agăță de ei cu o înverșunare care îl uimi. Gurile lor se unire disperate, apoi ea se deschise pentru el.

– Julia, șopti el cu voce baritonală, pasională, gravă și răgușită.

Iar ea rosti un singur cuvânt: *Ben*.

Trupul lui se cutremură când își pierdu controlul. O întinse din nou pe spate. Iar de data asta găsi ceva cu care să o lege. Întregul ei trup tremura când el luă două eșarfe din mătase și îi legă lejer mâinile de tăblia din fier forjat de la unul din capetele patului. Putea să se elibereze, dar n-o făcu. Nu voia. Abia când el îi desfăcu picioarele și i le legă de celălalt capăt, se simți un pic agitată.

– Ben? zise ea.

– În clipa în care vrei să mă opresc, te rog doar să-mi spui, promise el.

– Încerci să dovedești că nu-s o fată cuminte?

Asta îl făcu să se oprească și o privi surprins.

– Vreau să simți. Vreau să simți cum e ca cineva să îți ofere tot, fără să ia nimic. Dar dacă tu crezi că vreau să dovedesc...

– Atinge-mă.

Era singurul mod în care știa că îi va atrage atenția.

O privi îndelung, ca și cum ar fi cântărit dacă era bine să continue.

– Te rog, mai spuse ea.

Iar el cedă.

Își strecură o mână sub spatele ei, iar ea se arcui când cu cealaltă îi împinse în sus mai întâi un sân, apoi pe celălalt. El gemu îngropat în gâtul ei, în timp ce gura lui o tachina. Apoi alunecă în jos, îi cuprinse un sfârc, îl supse, îl gustă, urmă celălalt, îl trase adânc în gură și o făcu să respire gâfâit.

Ea deschise gura, ca și cum nu mai avea aer, când mâna lui coborî mai jos, peste coaste, apoi mai jos. I se tăie răsuflarea. Vârfurile degetelor lui trasau o linie în jos, pe mijlocul trupului ei.

Se simți sălbatică și înfometată. El îi făcea asta. O parte din ea înțelegea că el se pricepea să facă femeile să îl dorească, iar celeilalte părți nu-i păsa. Voia să fie cu acel bărbat, nu contează de ce.

Fără să gândească, încercă să-l atingă, dar realiză că avea mâinile legate.

– Ah, șopti ea, iar el prinse sunetul cu gura lui, când se lăsă peste ea și o sărută din nou.

Trupul ei se arcui spre al lui, în timp ce o săruta peste tot. Întâi pe sprânceană, apoi pe nas. Bărbia, clavicula. Mai jos și mai jos, buzele lui îi urmau mâinile, până când degetele găsiră cu pricepere curbele dintre picioarele ei desfăcute.

Un geamăt lent, adânc îi scăpă când el o deschise, cu degetul mare.

– Eşti umedă, murmură el cu vocea plină de satisfacţie.

Era. Simţea cum ia foc de la căldura lui. Apoi, trupul ei se cutremură, când el îşi plimbă limba pe abdomenul ei şi intră în ochiul mic al buricului, în acelaşi timp în care îşi vârî un deget înăuntrul ei.

Coapsele ei se împinseră să îl simtă mai mult.

– Da, şopti el şi împinse mai tare, înainte şi înapoi, până când atinse cel mai sensibil punct al ei, desenă cercuri, apoi împinse şi mai adânc şi îi făcu trupul să înceapă să se mişte după propriul plac.

Îşi scoase degetul, iar ea ţipă.

– Şşşttt, murmură el şi o eliberă de legăturile care îi ţineau gleznele.

– Ridică genunchii, o instrui el cu voce joasă şi răguşită.

Se uită la el. Privirea lui ardea înfometată, cu un licăr sălbatic în ea. Mâinile încă le avea legate, iar sânii ei îl atrăgeau, cu sfârcurile lor întărite. Şi îşi ridică genunchii.

Trupul lui tresări, deşi se vedea că se chinuia să-şi păstreze, uimitor, controlul. O atinse din nou, îi despărţi pliurile umede, apoi, cu un deget, găsi punctul sensibil ascuns, pe care îl atinse în cercuri. Ea închise ochii, iar gura i se deschise într-un tăcut strigăt de plăcere. Apoi, degetul lui alunecă mai adânc, iar palma lui o cuprinse.

Autocontrolul şi raţiunea dispărură, tot ce îşi dorea era şi mai mult din ce i se oferea. O pătrunse puternic, iar când crezu că nu putea simţi ceva mai

plăcut, gura lui o prinse din nou pe a ei. Apăsarea limbii lui era senzuală și o excita și mai mult, pe măsură ce el introducea în ea al doilea deget. Scânci de dorință.

Sărutul lor deveni apăsat și flămând, excitat și umed. Nu reușea să se apropie cât ar fi vrut de dogoarea lui. Îl dorea cu totul, îl voia în ea, voia ca tăria lui s-o pătrundă. Voia să-l simtă tare în ea, deasupra ei, cu brațele libere să-i exploreze corpul.

El se opri din sărut și îi desfăcu legăturile de la încheieturi, îi permise să-și arunce brațele în jurul lui, să-l țină strâns, iar trupurile lor se contopiră.

Se rostogoliră pe saltea, cu frenezie. Apoi se rostogoliră din nou, el deasupra ei. Îi cuprinse în mâini obrajii și o privi.

– Ce faci? întrebă ea și începu să scâncească.

– Te privesc, aici, lângă mine.

Îi zâmbi, apoi se aplecă spre ea.

O sărută și-i dezmierdă fiecare bucată de corp – sânii, curba sensibilă de la subsuoară, spatele genunchilor, chiar și degetele. Se simți adorată și iubită. Da, iubită, realiză ea. Nu doar dorită. Iar asta o uimi.

El își lăsă în jos capul, spre sânii ei goi, iar limba lui înnebunitoare îi linse sfârcurile, îi iubi, pe rând, pe fiecare în parte. Îi șopti cuvinte pline de tandrețe, înainte de a se ridica.

Și, brusc, căldura lui nu mai era, o lăsă fierbinte și rece în același timp – apoi doar fierbinte, când el îngenunche pe jos, între genunchii ei ridicați. Îi cuprinse fundul în palme și o trase chiar pe marginea patului.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul, gândindu-se ce o să urmeze. Iar când palmele lui calde se plimbară pe interiorul coapselor ei, mâinile i se înfipseră în pătură.

Buzele lui își croiră drum de-a lungul pielii sensibile, de la genunchi până la curbele dintre picioare. Cu ambele degete mari, o desfăcu blând.

– Vreau să te gust.

Excitația o înfioră și își împinse coapsele spre el. Simți suflul unei respirații reci pe punctul ei umed, apoi căldură și prima atingere a limbii lui, care alunecă pe buzele ei de jos.

– Ben!

Îl prinse de cap, cu degetele înfipte în părul lui ondulat.

Îi făcu din nou *șșșttt*, în timp ce-o mângâia pe abdomen.

– Asta ești tu: sălbatică, dezinhibată și pasională.

Iar când buzele lui se închiseră pe miezul sensibil și îl supseră blând, ea se împinse mai mult spre el. Scoase un strigăt, iar intensitatea creștea, amenințând să o epuizeze, ca un foc mistuitor. Senzațiile o copleșiră, iar când el îi înălță coapsele, să o poată cuprinde mai mult, îi ciupi foarte blând miezul sensibil. Ea aproape că își dădu drumul. Dar el o ținu bine și o sărută pe interiorul coapsei.

Era mică și ușoară, iar când se ridică, o luă în brațe și o făcu să râdă în hohote. Dorința galopa prin el și își îngropă fața în gâtul ei, o trase în sus, iar ea își înfășură picioarele în jurul taliei lui. Voia să o pătrundă adânc și puternic. Dar refuză să fie bărbatul primitiv,

așa cum îl acuzase ea. În schimb, îi cuprinse fundul cu palmele, iar degetele lui o deschiseră blând, în timp ce o ghida spre tăria lui. Când pliurile secrete ale cărnii ei îl atinseră, simți o senzație care îi tăie respirația, iar ea nu își putu reprima un geamăt care porni de undeva, din adâncul ei.

O ghidă cu mâinile și o mișcă, iar gura ei se întredeschise încet, în căutarea aerului, în timp ce se deschidea pentru el.

– Doamne, șopti el cu respirația întretăiată.

Expiră șuierat, o împinse dinspre el până aproape se despărțiră. Dar atunci o trase înapoi. Iar și iar, o mișcare imperceptibilă, lentă, delicioasă, până când ea începu din nou să se miște în ritmul ei. Se mișca și aluneca și cerea tot mai mult, cu fiecare gâfâit excitant.

Apoi el se înfipse adânc în ea.

Amândoi strigară, iar ea se agăță de el, în timp ce se mișcau împreună, gâfâind. Mișcarea lui se iuți, în timp ce o izbea. Erau încinși și uzi și foarte excitați.

Coapsele lui se arcuiră spre ea, iar trupul ei îl cuprinse și mai adânc, într-un fel în care nu mai pătrunsese vreodată o femeie. Niciodată nu simțise ceva mai uimitor.

– Nu mai pot, gâfâi ea.

Cu o dorință nebună, trupul lui o izbi tare, iar el gemu în timp ce căzură împreună pe pat.

Se ridică deasupra ei, Julia îl privea, cu buzele ușor întredeschise, cu părul răvășit pe pătură și pe cearșafuri.

– Acum, strigă ea.

O trase sub el, își vârî coapsele puternice între picioarele ei și își frecă erotic carnea tare de ea.

Cu un strigăt frustrat, ea se arcui spre el. Îl atinse, privindu-l în ochi.

– Iubește-mă, șopti ea.

Iubește-mă.

Cuvintele răsunară în capul lui, în timp ce se ducea între genunchii ei și o țintuia. Carnea lui întărită găsi dulcea ei fierbințeală, iar privirile lor se întâlniră. Îi văzu dorința, dar mai era ceva. Emoție, pură și profundă, mult mai mult decât dorință sexuală.

Nu se mai putu abține. Intră în ea, îi cuprinse coapsele, îi trase corpul spre al lui. Ea se agăță de umerii lui, gâfâind excitată. O izbi, dorința și pasiunea năvălind prin fiecare nerv al lui. Iar atunci se întâmplă. Îi simți trupul cuprins de convulsii și de pasiune, iar fiecare simț al lui se dezlănțui. Doar atunci permise fiorului din corpul lui să se elibereze. Îi strigă numele, o strânse la piept și își îngropă fața în părul ei.

Iubește-mă, șoptise ea.

Iar în acea clipă a știut sigur că o iubește.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Nebunie

Nu o să-ți vină să crezi! După un singur promo la emisiune, liniile telefonice sună în draci. Tot West Texasul e fascinat de Bărbatul Primitiv!

K
Katherine C. Bloom
Prezentator de știri, KTEX TV, West Texas

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: re: Nebunie

Glumești! Când ați dat promoul? Și când ați programat emisiunea??!!
xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Spațiul de emisie

Andrew a programat emisiunea după reluările de la *Prietenii tăi*, joi seara. Pentru un tip care nu te plăcea, clar și-a schimbat atitudinea, după ce a văzut ce ai făcut. Ora e cea mai bună pe care o avem seara. O să-i dovedești!
K
P.S. Avem câteva solicitări de interviuri pentru tine.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: De ce eu?

De ce ar vrea cineva să-mi ia mie un interviu? Rocco ar trebui să fie intervievat!
xo, j

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: De ce eu?

Lui Rocco o să-i vină rândul după ce difuzăm emisiunea. Între timp, El Paso e interesat de fata rea care face lucruri bune.
K

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Bun e un termen relativ

S-ar putea să fac lucruri bune, dar nu mai sunt cuminte. De fapt, noaptea trecută a fost cea mai minunată din viața mea.

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: re: Bun e un termen relativ

Ce ai făcut?????? Spune tot, Jules.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
Subject: Mai târziu

Detaliile nu-și au locul în e-mail. Vorbim mai târziu.
xo, j

21

Julia închise e-mailul şi simţi un noian de emoţii – o euforie ameţitoare, când se gândi la Ben, şi un fior de exaltare la gândul că emisiunea ei era pe drumul cel bun, totul amestecat cu un ghem de nervi în stomac. Ştia că Ben ţinea la ea şi ştia că era topit după ea. Dar oare chiar putea fi între ei ceva mai profund decât sex cu adevărat super?

Nu ştia. Nu ştia nici dacă el se va întoarce. Sau dacă ea putea face faţă unei relaţii de durată cu vreun bărbat.

N-avea de unde să ştie, dar putea să încerce.

Gândul era surprinzător, dar şi incitant. Voia să încerce ca lucrurile să meargă cu Ben – nu să renunţe uşor, pentru că ea refuza să se îndrăgostească. Nu din cauza asta păstrase mereu distanţa? Teama ei de a fi respinsă? Teama că toţi bărbaţii erau ca tatăl ei, că nu puteau să rămână cu o singură femeie, după ce ea îşi arăta dragostea?

Noaptea trecută, când ceasul digital arăta 2:59 a.m., se trezise agitată, cu pielea udă de transpirație. Fusese sigură că el plecase. Știa, fiecare părticică din ea striga alarmată că Ben o părăsise. Când, în sfârșit, își făcuse curaj și se întorsese, îl văzuse acolo, lângă ea. Dormea.

Lacrimi fierbinți îi umpluseră ochii. Neștiind ce altceva să facă, își afundase fața lângă gâtul lui. Cum de și-a permis să se atașeze atât de tare?

El s-a trezit, amețit, și i-a rostit numele. Doar atât, apoi a luat-o în brațe, a tras-o spre el, cuprinzând-o și lipind-o de el.

– Julia, șopti din nou, ca o binecuvântare.

Ea n-a zis nimic, iar el adormi la loc. Julia îi privise pieptul cum se ridica și cobora. Și își promisese chiar atunci că nu îi va mai fi frică vreodată.

Acum, la câteva ore după ce Ben plecase, înainte ca ea să se trezească, Julia își înălță capul, mândră că era atât de matură. O să fie mai relaxată. Și o să vadă cum merg lucrurile. Și nu îl va îndepărta, cu temerile ei. Va fi calmă, relaxată și stăpână pe ea.

Piesele din viața ei se așezau la locul lor, lumea ei se recompunea într-un fel la care doar visase. Dar mai rămânea acea piesă năbădăioasă care nu era la locul ei și care o împiedica să-și pună totul în ordine. Ceea ce îi făcuse Sonjei – chiar dacă intențiile ei fuseseră bune.

Julia gemu. Încercase să forțeze o relație între Sonja și Ben, pentru a se ajuta pe ea – ceea ce nu avea nimic de-a face cu intențiile bune. Era de înțeles că Sonja se simțise folosită. Julia sunase, lăsase mesaje, dar nu primise niciun răspuns din partea coafezei. Iar Julia

trebuia să repare lucrurile. Aşadar, dacă nu-i răspundea la telefoane, va trebui să-şi ceară scuze personal.

Dar gândurile cu privire la scuze şi la ordine în lucruri dispărură când intră în bucătărie şi văzu biletul de pe masă.

Îşi simţi inima în stomac. Era una dintre cunoscutele scrisori de adio?

Orice urmă de maturitate zbură când luă bucata de hârtie.

Iubita mea Julia,

OK, nu era chiar un mod oribil de a începe...

Voiam să fiu lângă tine când te trezeşti,

Atunci de ce nu eşti?

dar am ceva de rezolvat.

Cevaul probabil că era asasinul lui Henry.

– Of, Ben, oftă ea.

Nu-i convenea deloc faptul că el nu renunţa, dar îi înţelegea nevoia acută de a face tot ce poate pentru un prieten.

Totuşi, stomacul ei se strânse de îngrijorare. Probabil că Ben plecase devreme, să afle ce se putea despre prostituatele cu care avusese de-a face Henry. Acum, trebuia să stea cuminte şi să îl aştepte.

Între timp, mai avea ceva de făcut.

Ben conduse de-a lungul Castille Drive şi se opri în faţa adresei pe care i-o dăduse Taggart. Casa era mică, dar îngrijită, până la jumătate făcută din cărămidă.

Nu ezită. Lăsă Roverul în parcare şi o luă pe aleea de ciment, ce ducea spre uşa din faţă. Nevoia de a rezolva cazul acela îl făcea să se precipite. În ultimele câteva luni simţise o grabă nebunească, istovitoare. Acum, nebunia dispăruse. Se simţea din nou ca un poliţist, echilibrat şi gata să pună capăt poveştii legate de omorârea lui Henry, iar apoi să-şi vadă de viaţa lui. Ştia că niciodată nu va trece de tot peste asta. Mereu va trebui să trăiască cu regretul, cu vina că nu răspunsese atunci la telefon. Dar era conştient acum că nebunia îi devenea mai puţin muşcătoare: trebuia să accepte faptul că, în ultima vreme, Henry nu-l prea voia în preajma lui, motiv pentru care în acea noapte nu se afla pe alee, cu partenerul său. Acum, i se oferea şansa de a fi din nou poliţist. Asta făcea. Asta era.

Iar Julia îi redase acest statut. Această stare.

Voia să termine cu povestea aceea şi să înceapă o viaţă nouă, alături de ea. Să-i poată arăta cât de mult o iubeşte.

Iubire.

Cuvântul iscă o tresărire în pieptul lui. O emoţie intensă, pe care nu ştia sigur cum s-o ia. Ca poliţist, se străduise din răsputeri să fie distant. Ca poliţist sub acoperire, care niciodată nu e sigur dacă se mai întoarce acasă, nici nu voia să se gândească la răul pe care i-l putea provoca acea nesiguranţă persoanei iubite. Aşa că mereu păstrase distanţa.

Dar Julia îi dăduse peste cap toate regulile.

După ce apăsă pe butonul soneriei, se dădu un pas în spate. Nu răspunse nimeni. Sună din nou. Tot nimic. Aşa că mai sună încă o dată. În cele din urmă, după ce sună a patra oară, auzi mişcare.

Bărbatul care deschise larg uşa era de înălţime medie, brunet şi cu ochii negri.

– Ce e? strigă bărbatul şi mijì ochii, din cauza soarelui puternic.

– Tu eşti Lionel Esposito?

Îndată, expresia bărbatului se schimbă şi încercă să închidă uşa. Ben îşi puse palma de-a curmezişul, apoi îl apucă pe tip de guler, în timp ce acesta încerca să fugă.

– Auuu.

Lionel mârâi de durere când Ben îl smuci.

– Umărul, frate. Ai grijă la umăr.

Ben se precipită înăuntru, apoi dădu un picior uşii şi o închise. Cocioaba era plină cu mobilă scumpă – acela era deseori un semn că banii erau câştigaţi ilicit. Infractorii păstrau aparenţe modeste la exterior, dar îşi umpleau interioarele cu o bogăţie pe care nu îşi permiteau să o afişeze, pentru a nu da naştere suspiciunilor.

Mai simţi şi un miros care îl sperie pe Ben. Dulce. De damă. Parfum şi fixativ.

Lionel încercă să se mişte, dar Ben îl izbi fără efort de perete, în timp ce, mental, trecea în revistă ceea ce era în jur, cu vechea lui pricepere.

– Spune-mi tot ce ştii despre omorârea lui Henry Baja.

– Nu ştiu despre ce dracu' vorbeşti!

Ben îl mai izbi o dată.

– Umărul, strigă Lionel. Ai grijă la umărul meu!

– OK, hai să vorbim despre umărul tău. Ce ai păţit la el?

– Am căzut, omule.

Îl izbi.

– Ahhhh!

– Dacă vrei să mă port frumos, ai face bine să răspunzi la ce te-ntreb. Cum te-ai rănit la umăr?

– OK, OK, a fost un accident. Îmi curăţam arma şi s-a descărcat.

– Interesant. Toate rănile făcute de armă trebuie raportate. Mă întreb de ce a ta nu a fost.

– N-a fost suficient de gravă să merg la spital.

Îl izbi iar.

Lionel plângea deja de durere.

– Stai, stai.

– O să stau îndată ce o să-mi spui adevărul despre cum a fost omorât Henry.

– Nu eu l-am împuşcat, omule!

Ceva din vocea lui îi spunea că nu mintea.

– Jur. El m-a împuşcat pe mine!

Ben îl răsuci.

– Ce tot spui?

– Că amărâtul ăla de Henry m-a împuşcat! Ştiam că e piază rea. Am încercat să-l ţin la distanţă. Dar era hotărât.

– Hotărât să ce?

– Să se pună cu fetele.

– Fetele?

– Haide, frate. Nu face pe prostul. Henry se folosea de fete. Le şantaja, la fel şi pe mine. Ce era să fac?

Nodul din stomac i se răsuci. Îl irita la culme dovada că Henry intrase în dedesubturile lumii interlope.

– Dacă el te-a împuşcat, insistă Ben, cum se face că Henry e mort, iar tu eşti aici?

– N-am vrut decât să îl sperii. Voiam să ştie că ameninţările alea nu o să mai ţină.

– Ce ameninţări?

– Ce ameninţări, chiar aşa?

Ben se întoarse repede şi se trezi cu ţeava unei arme între ochi.

Julia trase maşina la intrarea în salonul Sonjei. Era un pic agitată. Dacă Sonja refuzase să-i răspundă la telefoane, oare va refuza să-i accepte şi scuzele, prezentate personal? Se gândi să întoarcă şi să plece. Dar nu putea face asta. Trebuia să înfrunte lucrurile.

Revenită pe tocuri, constată că dalele cu spaţii între ele nu erau la fel de uşor de parcurs cum fuseseră când purta pantofi joşi. Julia se întreba ce va spune Sonja când o s-o vadă.

Zâmbi. Dacă Sonja n-ar fi supărată, probabil că şi-ar da capul pe spate şi ar râde. Dacă cineva era în stare să aprecieze hainele sexy, aceea era excentrica Sonja.

Julia ciocăni în geam şi intră. Un ondulator de păr era pornit şi un flacon de fixativ era lăsat pe dulap, cu capacul scos. O perie zăcea pe un scaun gol.

Julia auzi voci undeva, în interior.

– Sonja? strigă ea.

Nu răspunse nimeni.

Când vocile se auziră mai tare, Julia se uită după uşa care ducea în casă.

Ben o privea pe Sonja şi scutura din cap.

– Tu l-ai împuşcat pe Henry, nu-i aşa? întrebă el, tăios.

Faţa Sonjei era roşie, iar privirea i se muta de la Ben la Lionel.

– Dacă nu o făceam, l-ar fi ucis pe Lionel, nu l-ar fi rănit şi atât.

– Ia-o de la început, îi ceru Ben.

Sonja pufni.

– Nu trebuie s-o iau de la niciun început. Eu sunt cea care are arma, nu uita.

O flutură în faţa lui, să sublinieze cele spuse. Dar el văzu că mâna îi tremura.

– Aşa e, tu ai arma, zise el şi ridică din umeri nepăsător.

Ea râse.

– Tipic pentru tine. Eşti pe cale să te alegi cu un glonţ în frunte şi te porţi de parcă ai fi călare pe situaţie. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun: avantaj eu!

– Bun, tu deţii controlul. Dar vreau doar să înţeleg de ce dracu' ai făcut-o.

– De ce am făcut-o? practic, ţipă ea, e foarte simplu. Henry îmi şantaja fetele...

– Vrei să spui fetele lui Lionel.

– Nu, fetele mele.

Îngrijorarea și furia se amestecară cu o bruscă îmblânzire a expresiei ei, în timp ce se uita spre tipul rănit.

– Lionel e mâna mea dreaptă, zise ea cu voce aproape șoptită.

– Iar tu ești matroana?

– Cum o spui tu sună foarte urât.

– Din câte știu, zise el și făcu un pas spre ea, să faci trafic cu carne vie și să obții profit nu intră tocmai la acțiuni caritabile.

Își mută repede privirea înapoi la el și orice urmă de blândețe dispăru.

– O femeie trebuie să trăiască din ceva.

Ben se opri.

– Tu ești coafeză.

– Din asta câștig foarte puțin, comparativ cu banii proveniți din serviciul de escortă. Iar Lionel a avut geniala idee de a pune totul pe internet.

– Și a funcționat.

Ea pufni.

– Să spunem doar că afacerea a înflorit. Cel puțin până ai început tu să dai târcoale și a trebuit să o lăsăm mai moale.

Se încruntă.

– Întâi Henry mi-a șantajat fetele și a scos de la ele un procent din câștiguri. Apoi, nici n-am apucat să mă dezmeticesc, că ai apărut tu, să afli ce s-a întâmplat cu Henry. Cel puțin tu nu erai ca ticălosul ăla, care alunga clienții dacă fetele nu-i dădeau o parte din bani și le lovea dacă refuzau.

Cuvintele îl făcură să tresară.

– Mi-au plecat mai multe fete în alea patru săptămâni și chiar mai înainte. Trebuia să fac ceva, așa cum mi-a zis Lionel.

– Deci l-ai împușcat pentru că-ți stătea în cale.

– Nu! Voiam doar să-l avertizăm. Lionel s-a dus acolo cu simpla intenție de a vorbi cu el. Să-i spună că nu o să-i mai tolerăm mizeriile. Lionel voia doar să-l sperie. Apoi, nici nu mi-am dat seama când Henry a scos arma și a tras. Pur și simplu, se tângui ea, încă nevenindu-i să creadă. Fără avertisment, fără discuții. A scos arma și a tras, ca un dement. Eu așteptam pe alee, iar când am auzit împușcătura, am dat fuga acolo.

Vocea ei începu să tremure, dar ținea ferm arma.

– Lionel era la pământ – îl privi pe bărbat cu un val de emoție –, iar Henry ținea arma spre el. Dacă ai fi văzut expresia de pe fața lui, ți-ai fi dat seama că urma să îl omoare. Voia să tragă. Aveam de ales? Am tras un singur glonț.

– Și l-ai nimerit în ceafă.

– Așa e! Și nu regret, zise ea ferm, deși nu părea la fel de convinsă precum lăsa să se vadă.

– Deci n-a fost o execuție.

– Despre ce vorbești? N-am executat pe nimeni. Îl apăram pe Lionel.

Ben își masă gâtul cu mâna, vrând parcă să-și facă încordarea să dispară.

– L-ai tras pe Lionel de acolo și l-ai bandajat chiar tu.

– A avut noroc. Glonțul doar i-a julit umărul.

Oftă.

– Totul mergea super până în noaptea aia în care ai început să pui întrebări și te-ai ales dracului cu un glonț. Dumnezeule, peste tot erau polițiști care puneau alte și alte întrebări. Asta doar pentru că tu încercai să afli mai multe despre prietenul tău, traficantul Henry.

O privi o clipă și abia atunci înțelese că ea nu știa că Henry fusese polițist.

– De ce nu te-ai dus, pur și simplu, la polițiști, să-l torni pe Henry? întrebă el. Cum poate să te șantajeze un traficant de droguri?

Sonja pufni.

– Și ce era să le spun? Că e un tip care își bagă nasul în profiturile mele provenite din prostituție?

– Puteai să nu-ți dezvălui identitatea.

– Crezi că n-am făcut-o și pe asta?

Era din ce în ce mai puțin răbdătoare.

– L-am turnat. De două ori. De fiecare dată, a dispărut pentru câteva zile, apoi s-a întors, foarte nervos, și a vrut și mai mulți bani. Parcă avea legături în poliție sau așa ceva. Probabil că le dădea o parte din bani. În sfârșit, lucrurile se aranjaseră. Dar apoi ai apărut tu.

– De-aia ai hotărât că ar fi mai bine să mă găsești, continuă el.

Ea ridică din umeri, nervoasă.

– Nu erai greu de găsit. O asociată de-a mea te urmărea de când ai fost externat din spital. Apoi, m-am dus până la adresa de pe Meadowlark Drive, să văd cum aș putea intra în casă, iar acolo era un șir de bărbați care așteptau pentru emisiune. Bingo, găsisem motivul. Am

fost suficient de deșteaptă să mă folosesc de situație. E uimitor cum un detaliu îți poate scăpa de sub control.

– Nu e nevoie să-ți scape de sub control.

Bătu în retragere și scutură din cap.

– Desigur. Dacă ai fi abandonat povestea cu Henry. Dar nu, tu te ții de ea ca un câine cu osul între dinți. Deși acum mi-ai ușurat treaba, ți-ai făcut apariția aici. Trebuie să salvez o afacere.

Privi spre Lionel, care se rezema de perete și se ținea de umăr.

– Și trebuie să am grijă de bărbatul pe care îl iubesc. În plus, nimeni nu-ți va simți lipsa mai mult decât i-au simțit-o lui Henry. Ce contează unul sau doi traficanți de droguri mai puțin?

– Henry nu era traficant de droguri.

Sonja se încruntă.

– Nici eu nu sunt...

Capul Sonjei se dădu pe spate, iar arma se clătină. Dar, înainte ca ea să poată face ceva, se auzi o bolboroseală.

Julia înlemni.

– Ce se întâmplă aici?

Ben și Sonja se întoarseră. Ben o văzu imediat pe Julia și simți o nevoie imperioasă de a o proteja. Intrase acolo cu intenția de a afla adevărul. Purta microfon, iar afară avea întăriri. Ar fi fost simplu, chiar dacă nu s-ar fi terminat chiar foarte ușor – dar apăruse Julia.

Timpul pentru răspunsuri expirase.

Calmul lui se spulberă. Dar actul de curaj nu ar fi salvat-o pe Julia. Săptămâni la rând nu îi păsase

dacă era nechibzuit. Dar cu Julia acolo, prinsă la mijloc și nevinovată, anii lungi de pregătire se risipiră ca un fum.

Simțea adrenalina prin el, în timp ce mintea îi galopa și evalua situația.

– Pune arma jos, Sonja, zise el cu voce metalică.

Brațul Sonjei se mișca între Ben și Julia, cu arma îndreptată spre ei.

– Sonja, ce faci? întrebă Julia, evident, buimăcită.

– Lua-te-ar naiba! țipă Sonja. Mă obligi să o fac!

Ben văzu când Sonja vru să apese pe trăgaci. Avea de gând să tragă, simțind încă o dată nevoia de a-l proteja pe Lionel și pe ea. Aceeași nevoie pe care o simți și el în clipa în care realiză oroarea.

– Nu! strigă el.

Cuvântul răsună în cameră, iar timpul păru să se oprească. Într-un colț al minții, i se întipări teroarea de pe fața Juliei.

Ca într-o reluare a nopții în care îl urmărise pe Nando pe alee sau a tuturor nopților cu coșmaruri, arma se descărcă și auzi sunetul dureros de cunoscut. Doar că, de data asta, nu visa. Se aruncă asupra Sonjei, ca un animal sălbatic, exact în clipa în care degetul ei se încolăcea pe trăgaciul metalic. Împușcătura reverberă prin casa mică, iar Julia țipă.

Forța greutății lui o puse pe Sonja la pământ, care se zvârcolea sub el. Fiecare fibră din trupul lui urlă de furie, în timp ce o imobiliza pe covor, apoi îi apucă arma din mână, iar ușa se trânti de perete și camera se umplu de polițiști.

Ben se rostogoli, iar Taggart fu cel care o trase în sus pe Sonja și îi puse cătușele. Un alt polițist făcu la fel cu Lionel, neținând cont că era rănit la umăr. Dar Ben nu respiră din nou până nu văzu cu ochii lui că Julia era acolo, încremenită, dar întreagă, în timp ce bucăți de tencuială încă mai cădeau ca zăpada din locul unde lovise glonțul.

– Îmi pare rău, îi zise Sonja bărbatului pe care îl iubea, am dat-o în bară.

Julia stătea tot nemișcată și era albă ca varul. Clipi și încercă să-și recapete glasul. Se uită de la Sonja la Ben, apoi iar la Sonja.

– Fă-mă să înțeleg, zise Julia cu voce abia auzită.

Sonja o privi, cu lacrimi pe obraji, în timp ce Taggart se opri o clipă, înainte să-i ia de acolo.

Julia strânse din nas.

– Deci nu ești cu adevărat supărată că ți-am aranjat o întâlnire nepotrivită cu Ben?

În cameră se lăsă un moment de tăcere surprinzătoare, apoi Ben își dădu capul pe spate și râse. Dar înainte să traverseze camera, printre detectivi și polițiști, ca s-o tragă lângă el și să nu-i mai dea drumul, telefonul ei sună.

Julia părea șocată. Degetele îi tremurau când răspunse, fără să pară că realizează ce face.

– Alo? zise ea.

Ascultă, apoi, brusc, umerii i se înțepeniră.

– Cum?

Mai ascultă o clipă, apoi făcu un pas înapoi, clătinându-se.

– O, Doamne, te rog, nu!

To: Julia Boudreaux <julia@ktexty.com>
From: pedro@elpasotribune.com
Subject: Ne trebuie o declarație

Dragă doamnă Boudreaux:

Am primit un telefon de la o femeie care participă la emisiunea dumneavoastră, *Transformă-l pe Bărbatul Primitiv într-un Bărbat Sensibil*, și care spune că a fost folosită.

Vă rog să mă sunați la 915-555-2000 ext. 34, să stăm de vorbă. Aș vrea și opinia dumneavoastră, înainte ca povestea să apară în ziar.

Pedro Medina
Reporter, El Paso Tribune

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: sara@KVSMFM.com
Subject: Replică

Dragă Julia:
Ne-am întâlnit la un eveniment legat de fibroza chistică, anul trecut. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, de aceea îți scriu acum, să îți ofer posibilitatea de a da o replică la zvonurile potrivit cărora noua ta emisiune ar fi profitat de o tânără.
Te rog să mă anunți când putem stabili o întâlnire.

Cu respect,
Sara

Sara Weston
Editor de știri
KVSM FM radio

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Andrew Folly <andrew@ktextv.com>
Subject: Trebuie să vorbim

Julia:
Te rog, anunță-mă când ai timp pentru o ședință urgentă pe tema *Bărbatului Primitiv*.

Cu respect,
Andrew Folly
Managerul postului KTEX TV, West Texas

To: Julia Boudreaux <julia@ktextv.com>
From: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
Subject: Problemă

Julia:

Am auzit azi după-amiază că Bărbatul tău Primitiv, Rocco Russo, s-a folosit de ceea ce l-ai învăţat tu, plus de noua freză, de casa redecorată şi de hainele noi, pentru a o seduce pe Fiona Branch. A făcut sex cu ea, iar a doua zi a părăsit-o. Se pare că femeia a fost atât de supărată şi de nervoasă, încât s-a dus la *El Paso Tribune*. Iar cei de la *El Paso Times* au aflat şi ei povestea. Se pare că vrea să se răzbune pe Rocco şi nu-i pasă că tu eşti prinsă la mijloc.

Îndată ce ai timp, vino la birou, să vedem ce se poate face. După cum îţi închipui, nu putem difuza *Bărbatul Primitiv* joi seara, cum am plănuit, pentru că nu am face decât să punem paie pe foc. O să băgăm altceva în loc.

Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Sună-mă imediat ce primeşti e-mailul ăsta.

Katherine C. Bloom
Redactor de ştiri, KTEX TV, West Texas

22

Julia patrula înainte și înapoi, prin bucătăria ei din casa de pe Meadowlark Drive. Îi luase câteva ore până să poată pleca din casa Sonjei. Ore de declarații și întrebări din partea polițiștilor, care voiau să știe dacă se simțea bine, iar în tot acest timp, ea fusese în stare de șoc. Ben nu-și luase ochii de la ea, dar ea fusese prinsă în anchetă. În clipa în care șeful detectivilor spusese că nu mai era nevoie de ea, plecase fără să schimbe un cuvânt cu Ben. O sunase pe mobil, dar nu răspunsese. Îi lăsase un mesaj în care îi spusese că va ajunge acasă îndată ce va termina treaba la sediul poliției.

Dar Julia nu voia să îl vadă. Nu voia să vadă pe nimeni. Nu voia să se gândească sau să vorbească despre amintirea imaginii cu ea holbându-se la țeava unei arme. Mai trebuia și să suporte uluitoarea trădare a lui Rocco Russo.

Inima îi bătea atât de tare, încât se simţea ameţită şi abia mai putea să respire. Îi transpiraseră palmele, capul o durea şi simţea că era în pragul unui atac de panică.

Dar nu voia să se panicheze.

– Revino-ţi, Julia! se mustră ea.

Capul îi vâjâia de la toate cele întâmplate. Cum putea fi Rocco atât de nemernic? Ar fi trebuit să-şi dea seama... Nemernicii rămân nemernici. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul, ba.

Fusese o fraieră să creadă că poate transforma un bărbat primitiv într-unul drăguţ şi sensibil.

Dacă e ticălos, ticălos rămâne.

Trandafiri şi smoching, la un bărbat care fusese un insensibil – un vis ridicol. Tatăl ei dovedise asta iar şi iar. Chiar şi trandafirii pe care el îi trimitea fuseseră o minciună. Trebuia să-şi fi dat seama că ceva nu era în regulă încă de când Trisha trecuse peste îndrăgita ei tufă de trandafiri.

Fiecare părticică din fiinţa ei era pe cale să cedeze când uşa de la bucătărie se deschise brusc. Se răsuci.

– Ha, zise Ben cu zâmbetul lui încrezut în colţul buzelor. Ce face femeia sexy?

Exact ca un primitiv, care crede că tachinarea e modul ideal de a-ţi arăta afecţiunea.

– Da, eu sunt, zise ea deloc amabilă. Sunt o banală femeie sexy.

Orice urmă de glumă se evaporă şi o privi cu intensitate. Ea se aştepta la un răspuns caustic.

– Ce e? întrebă el blând.

Simpla lui îngrijorare aproape că o dădu peste cap. Simțea un nod în gât și, dacă ar fi fost o femeie mai slabă, s-ar fi aruncat în brațele lui și ar fi plâns.

Dar tocmai asta era. Ea era Julia Boudreaux și, așa cum era imposibil să schimbi un tip primitiv într-unul sensibil, era ridicol să crezi că ea putea fi o tipă dulce, care, nevinovată, roșește.

Julia simți în piept o disperare ciudată. Își irosise o lună din viață încercând să se reinventeze și tot ce reușise a fost să se simtă mai nedumerită decât la început.

– Julia, vorbește cu mine!

– N-am nimic să-ți comunic.

– Ba sigur că ai.

Bărbia ei se încordă.

– Bine. Dacă vrei să știi, ai avut dreptate în privința lui Rocco.

– Bărbatul Primitiv?

– Nimeni altul. S-a dovedit a fi o pacoste, exact cum ai prevăzut și, mai mult, s-a culcat cu tipa aia, apoi a părăsit-o, în dimineața de după.

Râse amar.

– Nu l-am transformat într-un bărbat sensibil. Nu am făcut decât să-i ofer tehnici mai bune și muniție pentru a-și cuceri femeia. Doamne, cum am putut fi atât de proastă?!

Ridică brațele și începu să patruleze din nou.

Ben îi luă blând brațele și o trase lângă el.

– Nu te poți învinovăți pentru asta.

– Sigur că pot!

– Nu știai. Și ai făcut asta cu cele mai bune intenții.

– Cum se zice? Drumul spre iad e pavat cu bune intenții?

– Julia...

– Nu!

Se eliberă din mâinile lui.

– Nu înțelegi? Eram pe cale să încep o viață nouă. Apoi, pac! Folly retrage emisiunea. Nici măcar nu va fi difuzată.

– Găsesc eu o cale să-l fac să se răzgândească...

– Normal că nu pot difuza emisiunea! Nu pot să etalez la televizor jena și oroarea unei femei. Nu-i pot face asta. E vina mea că s-a întâmplat așa.

– E vina lui Rocco.

– Încă o dată, zise ea sarcastic, deși vocea o trăda, niciodată n-ar fi băut măcar o cafea cu ea, dacă eu nu i-aș fi arătat cum să fie genul de bărbat care atrage o femeie. La fel de bine, se prea poate ca eu să o fi ademenit în patul lui. Ticălosul!

Își puse mâinile peste față și încercă să respire.

– Iar dacă nu difuzează emisiunea, dacă pune în locul ei niște reluări, KTEX va pierde niște bani. Și nu-și poate permite asta.

– Sterling își permite.

O prinse de brațe.

– Nu-ți face griji pentru asta.

Se smuci.

– Eu nu-mi pot permite! Nu înțelegi? Trebuie să fiu bună. Trebuie să reușesc. Nu pot să-mi păstrez jobul doar pentru că noul proprietar e soțul celei

mai bune prietene ale mele. Trebuie să reușesc prin forțe proprii!

El îi înțelegea nevoia de a fi pe picioarele ei – să nu depindă de familie sau de prieteni ca să-i fie apreciate meritele. De aceea era el polițist și nu un angajat în trustul familiei.

– O să reușești, Julia.

Ea se retrase când el încercă să o atingă. Se îndreptă spre ușa din spate, dar el o prinse lângă perete și își puse brațele deasupra capului ei.

– Nu e vorba doar despre Rocco, zise el.

– Crezi că trădarea nu e de ajuns pentru a mă enerva? întrebă ea cu o privire tăioasă.

Dar nu îi dădu drumul așa de ușor.

– Ce mai e, Julia?

Încercă să se uite în altă parte, dar el îi prinse bărbia și o întoarse. Ochii ei se îngustară de emoție.

– Spune-mi, insistă el cu o grijă, care o mai liniști.

– Parcă voiai să încasezi un glonț, șopti ea și nu-i plăcu faptul că vocea o trăda.

Spatele lui se încordă.

– N-am vrut să încasez un glonț. Știam că sunt întăriri afară și trebuia să aflu adevărul despre Henry. Știam ce fac.

Ea pufni, deși sunetul pe care îl scoase semăna cu plânsul, pentru că simțea cum o înecau lacrimile.

– Toată lumea e bine, Julia. Nimeni n-a fost rănit.

Ochii ei erau plini de lacrimi și încerca să și le ascundă. Dar el o ținu ferm.

– Vorbeşte cu mine, Julia.

Atunci explodă, dădu drumul furiei care înlocui lacrimile.

– Să vorbesc cu tine! Nimeni n-a fost rănit! Dintr-un noroc chior, nimeni n-a fost rănit! Puteai fi omorât! Mereu trebuie să fii tu cel tare, căruia nu-i e frică de nimic.

– Despre ce vorbeşti?

– Eşti exact ca tata!

Cuvintele ieşite din gura ei pe neaşteptate îl surprinseră, iar ea se aplecă şi scăpă din strânsoarea lui, îndreptându-se spre uşă.

El rămase acolo o clipă, cu braţele încă sprijinite pe perete, încercând să priceapă sensul cuvintelor. Juliei îi era frică. Îi era frică să nu o părăsească, aşa cum făcuse tatăl ei – iar şi iar, până o părăsise de tot.

– Julia, şopti el.

Apoi plecă după ea, ieşind în goană pe uşă.

Ea izbucni în plâns când îi auzi paşii. Se duse pe partea opusă a Lexusului. Soarele apunea şi-i dădea cerului o infinitate de nuanţe albastre şi purpurii. Stăteau faţă în faţă, cu maşina între ei, ca adversarii într-o bătălie.

– Julia, n-o să te părăsesc niciodată.

– Să nu spui asta! Nici măcar nu te gândeşti la pericolul în care eşti când te duci să faci ce ţi-ai pus în gând. Puteai fi împuşcat. Din nou! Iar eu nu vreau aşa ceva.

Ridică braţele spre cer şi declamă teatral.

– Pe cine încerc eu să păcălesc!? Sigur că nu vreau. Dar ideea e că, în ciuda bunelor mele intenții, m-am îndrăgostit de un nebun care e hotărât să încaseze un glonț!

Respirația lui se opri în gât, iar inima îi îngheță.

– Ce-ai spus?

Se uită la el.

– Că încerci să sfârșești împușcat.

– Înainte de asta, zise el, încercând să inhibe un râs care clocotea în el.

– Nu sunt sigură că încasarea unui glonț e ceva ce ar trebui să te facă să râzi.

– Nu partea aia. Partea despre faptul că mă iubești.

Dintr-odată, ea strâmbă din nas, dar privirea îi era hotărâtă.

– Aia mi-a scăpat, oarecum.

– Deci nu vorbeai serios?

Ea pufni, nemulțumită.

– Ba da, am vorbit serios...

Porni spre ea, fără s-o scape din ochi. Ea rămase pe loc, privindu-l cum înconjura mașina, iar el îi vedea pulsul cum îi bătea la gât. Dar în clipa în care ajunse pe partea ei, Julia o rupse la fugă. Numai că el se aștepta la asta.

Se întoarse repede și o luă în direcția opusă, apoi o prinse lângă portbagaj și o ținu acolo.

– Iubesc faptul că mă iubești, șopti el și o sărută blând, ușor, pe o sprânceană. Și-ți promit că nu o să te părăsesc niciodată.

Ea încercă să se elibereze, dar el nu o lăsă.

– Te vreau, Julia. Te vreau cum n-am vrut niciodată o femeie. Şi o să fiu aici până în ziua în care o să-mi spui să plec.

Îşi lăsă capul în jos şi îi atinse gâtul cu buzele, înainte ca limba lui să alunece spre urechea ei. Îi luă blând lobul urechii între dinţi. Respiraţia lui se acceleră când ea gemu, iar mâinile ei îl prinseră de braţe. Dar nu cedă.

– Te iubesc, zise el cu voce răguşită şi se dădu un pic înapoi, s-o privească. Şi o să fac orice ca să-ţi demonstrez.

Se uită la el mult timp. El îi văzu îndoiala – sau poate că era mai mult de atât. Neîncrederea că el o putea iubi atât de mult...

– Trebuie să fug la televiziune, zise ea încet, să văd ce mai pot face să repar aiureala care s-a creat.

Ben realiză că ea nu era pregătită să accepte ce ei doi obţinuseră cu greu. Era un prost dacă-şi imagina că o simplă declaraţie era de ajuns. Aşa că aprobă din cap, apoi o privi cum pleacă. Mintea lui galopa, în timp ce intră în biroul ei şi se aşeză pe scaun, hotărât să găsească o modalitate de a-i demonstra că putea conta pe el.

Biroul ei din casă era plin cu casete video, toate clasificate. Evident, erau filmările brute, din care ea apoi alesese părţile pentru emisiune. Curios, luă prima casetă şi o băgă în player. Apoi pe a doua. Iar în următoarele câteva ore vizionă casetă după casetă, dădu pe repede-înainte uneori, iar pe unele le revăzu. Privi, uimit, cum Julia dansa. Frumuseţea ei, zâmbetul ei, care îi umplea simţurile.

Nu observase până atunci felul în care ea avea grijă de toți cei care intrau în casa ei, până și de lucrătorii care aranjaseră casa lui Rocco. Era uimit de câtă muncă depusese ea pentru casa împuțită a Bărbatului Primitiv și de felul în care nu se lăsase până n-a fost totul perfect.

Apoi își văzu propria imagine pe ecran.

Ben simți o tresărire involuntară la vederea acelei imagini. Se purtase ca un fel de urs rănit. Nu era de mirare că ea văzuse în el Bărbatul Primitiv perfect. Era aproape jenant să-și vadă zâmbetul încrezut, felul în care o ademenise în brațele lui.

Dar râse când văzu imaginile prinse de Todd, când el pregătise acel mic dejun copios. Și felul ciudat în care o trăsese pe Julia lângă el când ea încerca să îl învețe pe Rocco să danseze. Apoi își aminti cum ieșise fără o vorbă, pentru că fusese tulburat. Îi fusese mai ușor să intre pe domeniul lui Morales decât să înfrunte ceea ce simțise când o sărutase pe Julia pe gură pentru prima dată.

Totuși, caseta pe care era înregistrat el când o învăța pe Trisha să conducă îi acceleră respirația. Când Trisha dăduse în spate cu mașina și apăsase pedala prea mult. Camera lui Todd o prinsese pe Julia urmărind derularea evenimentelor, arătându-i lui Ben cât era de fericită că Trisha avusese ocazia să învețe să conducă. Apoi mașina, clătinându-se.

Expresia de pe fața Juliei îl izbi. Devastarea care îi cuprinsese trăsăturile când, în sfârșit, scosese mașina de acolo, fără ca cineva să aibă de suferit, în afară

de blestemata aia de tufă de trandafiri. Distrusă. Terminată. Dar apoi Julia observase supărarea și teama Trishei. Cu greu, Julia zâmbise.

E doar o tufă de tandafiri. Nu-ți face griji pentru ea.

Ben își aminti cum, mai târziu, Julia îi povestise că avea tufa aceea de trandafiri de la tatăl ei. Iar el tot nu înțelesese de ce o afectase. La naiba, îi dăduse un trandafiraș din sticlă, de parcă ăla putea înlocui ceva ce însemnase un cadou neprețuit...

Juliei îi păsa. Mult. Dar ea fusese mai preocupată să se asigure că Trisha nu va mai avea parte de o altă traumă, pentru că deja suferise destul la moartea tatălui ei.

Julia se străduise prea mult, încercase să aibă grijă ca viețile lor să nu se destrame. Egoist, Ben se gândise doar la el, la nevoia lui de a scăpa de vina cu privire la Henry. Iar ea era pierdută. Își pierduse tatăl, jobul și ceva din ea.

Iar ceea ce realiză, după ore de vizionat casete, era că, în timp ce ea se lupta să-i vindece și să-i ajute pe alții, nimeni nu încercase să o ajute pe ea.

El îi oferise partide de sex, o făcuse să simtă pasiunea, îi spusese că o iubește, ca și cum vorbele erau de ajuns. Dar nu încercase să o ajute cu adevărat.

Acum, voia să găsească o modalitate de a se revanșa. Dar o modalitate concretă de a face asta era greu de găsit. Totuși, când termină de văzut casetele, îl izbi o idee.

To: Katherine Bloom <katherine@ktextv.com>
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: Favoare

Dragă Kate:
Ține totul pe loc. Am o rugăminte. Știu că te iau din scurt, dar poți veni cu Rob la televiziune într-o oră?
Ben

To: Rita Holquin <rita@yahgoo.com>
From: Ben Prescott <sc123@fastmail.com>
Subject: Todd

Dragă Rita, nu-mi face plăcere să îți cer asta, dar pot să îl învoiesc pe Todd de la școală pentru după-amiază?
Ben

23

Julia se trezi joi dimineaţă şi dură o secundă până să îşi amintească de ce se simţea de parcă era călcată de camion.

Bărbatul Primitiv.

În plus, recunoscuse că îl iubea pe Ben.

Super, pur şi simplu, super. Cum era posibil să lase garda jos exact cu genul de bărbat pe care voia să îl evite?

Închise ochii, trase adânc aer în piept şi îşi mai aminti ceva. Ben îi spusese că o iubeşte. Iar ea îl crezuse. Dar era suficient? Era în stare vreunul dintre ei să-şi ia un angajament şi să facă relaţia să funcţioneze? După cum îi spuseseră Chloe şi Kate, ea nu era în stare să-şi facă abonament la un ziar, cu atât mai puţin să-şi creeze obligaţii faţă de un bărbat. Ben Prescott era altfel? Era în stare să se angajeze într-o relaţie?

Nu reuși să găsească răspunsul în jungla gândurilor ei – mai ales că în clipa aceea avea probleme mai mari ca aceea. Emisiunea ei.

KTEX nu reușise decât să scoată *Bărbatul Primitiv* și să programeze o a doua reluare a sitcomului *Prietenii tăi*. Agențiile de publicitate își retrăseseră reclamele, iar cele care încă nu o făcuseră ceruseră și mai mari reduceri de tarife pentru ce voiau să păstreze.

Julia refuzase să fugă de responsabilitate și o sunase personal pe Fiona să își ceară scuze. Dar partenera Bărbatului Primitiv fusese prea supărată să stea de vorbă cu ea.

Cu Rocco fusese altă poveste.

El vorbea cu oricine voia să îl asculte. Se simțea ca un armăsar, de parcă merita o medalie de aur pentru că frânsese inima unei femei.

Din partea ei, era un ticălos clasa întâi.

Gemu în pernă, apoi se forță să coboare din pat.

Nu voia să vadă ziarele de dimineață și nici știrile de la televizor. Singura ei consolare era că reporterii și redactorii nu vor înțelege niciodată pe deplin fiascoul, din moment ce emisiunea nu va fi difuzată. Povestea unui bărbat care frângea inima unei femei era una. Dar să-l vadă curtând-o la televizor – sub îndrumarea Juliei –, apoi să citească despre cum i-a pus-o și a părăsit-o a doua zi, era dăunător și de maxim prost-gust.

Și în ceea ce-o privea pe Fiona, dar și pentru postul tv.

În clipa aia, ăsta era singurul lucru de care îi păsa.

Făcu un duș și se îmbrăcă. Până să ajungă în bucătărie, Ben nu mai era. De fapt, se întreba dacă măcar dormise acolo.

Simți un mic regret la gândul că, pentru ei doi, dragostea poate că nu era de ajuns. Dar nu se putea gândi la asta în acea clipă.

Își pregăti micul dejun, în timp ce se chinuia să găsească o idee pentru un alt job.

Ce putea face?

Cum să-și câștige existența dacă nu din televiziune?

Nu conta că îi veniră în minte alte câteva idei de emisiuni, chiar și idei despre cum să îmbunătățească *Bărbatul Primitiv*, pentru că știa că nu i se va acorda o a doua șansă.

Pe la prânz, Ben tot nu dăduse nici un semn de viață și era mult prea conștientă de faptul că se apropia tot mai mult ora la care emisiunea ei nu va fi difuzată.

Reporterii și telespectatorii așteptau. Își imagina grămada de e-mailuri critice pe care ea și postul le vor primi când mult-așteptata emisiune nu va apărea pe micile ecrane.

De la cinci până la șapte, avu un nod în stomac – atât din cauza emisiunii, cât și din cauză că tot nu avea niciun semn de la Ben. Sări de pe canapea când auzi ușa din spate trântindu-se.

Ben năvăli înăuntru. Arăta minunat și nepermis de sexy, ca de obicei. Juliei îi displăcu senzația de liniștire pe care o simți când îl văzu.

– Repede, pornește televizorul, zise el însuflețit și aruncă de pe el geaca de piele.

– Hei! Uiți că *Bărbatul Primitiv* nu se difuzează.

Îi făcu semn cu ochiul și o trase prin casă spre sufragerie, o puse pe canapea, apoi porni televizorul. Se așeză lângă ea exact când se difuza ultima reclamă, înainte de așteptata ei emisiune de la șapte.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, auzindu-și tremurul din voce.

– O să vezi.

Inima îi urcă în gât.

– Ce ai făcut?! Spune-mi că nu te-ai dus la Sterling să-l obligi să-mi bage emisiunea! *Bărbatul Primitiv* nu poate fi difuzată! Ți-am spus! Nu va face decât să înrăutățească lucrurile!

Simți un bolovan în stomac, atunci când auzi muzica pe care o alesese pentru emisiune.

– Ben, nu!

El avu obrăznicia de a-și afișa zâmbetul acela șmecheresc și drăcesc, un zâmbet atât de sexy, încât putea face un sfânt să-și dorească păcatul.

– Ai un pic de încredere, păpușă. Te-a dezamăgit vreodată acest bărbat primitiv? o-ntrebă Ben, arătând spre el.

Julia se lăsă pe spate pe pernele pufoase și se uită moartă de frică la emisiunea ei, care începea să ruleze pe ecran. Titlul. Genericul. Imaginile cu El Paso, pe care ea își dăduse toată silința să le obțină și care arătau frumusețile orașului.

Apoi, vocea ei suprapusă peste imaginile unor superbi băieți răi și ale unor excentrici ciudați.

Şi, cu o secundă înainte să înceapă prima parte, vocea ei, care spunea suav: *Orice femeie merită ce e mai bun pe lume – să aibă prăjitura ei şi să o şi mănânce. Vă uitaţi la un savuros bărbat primitiv, care a fost transformat într-un bărbat sensibil!*

Apoi, emisiunea chiar începu.

Gemând, îşi îngropă faţa în mâini.

– Sunt terminată. Sunt terminată.

Ben chicoti şi o sili să se uite... tocmai când imaginea lui apăru pe ecran.

Fluieră admirativ.

– Nu arată chiar rău tipul, dacă îmi pot spune aşa, o tachină el.

Cu gura căscată, Julia privea dintr-o parte în alta, de la Ben cel de pe ecran la Ben cel de lângă ea.

– Ce-ai făcut?

– Stai acolo şi bucură-te de emisiune.

Inima îi bătea atât de tare, încât nu-şi mai găsea cuvintele. Se uita îngrozită la ecran, cu o curiozitate care-i tăia respiraţia.

– Ce-ai făcut? repetă ea, şoptit.

Privi, încordată şi fără suflare, cum începea emisiunea. Recunoştea tot ceea ce ea, Rob şi Todd creaseră şi înregistraseră, dar emisiunea era editată complet diferit.

Rocco dispăruse.

Ben îi luase locul.

– Cum ai făcut?

El ridică din umeri.

– Cine ar fi zis că am fost prins în atâtea cadre?

Şi fusese.

Ben, când îi spunea *păpuşă*. Ben, bărbatul senzual. Ben, ursul rănit. Totul îmbinat cu frânturi ale înregistărilor unde Julia dădea indicaţii cu privire la ce îi trebuia unui bărbat pentru a fi un adevărat gentleman. Publicul nu avea să-şi dea seama niciodată că ea se adresa unui alt bărbat.

Era uimită de câte ori fusese Ben acolo, supraveghease totul, participase. Apoi veni momentul în care el o luase în braţe, să-i arate lui Rocco cum se dansează cu o femeie. Julia trase aer în piept. Şi lucra în televiziune de suficient timp să-şi dea seama că exact aceeaşi pornire de a trage aer în piept o avea în acea clipă tot oraşul. Fiecare femeie care se uita, de la opt la optzeci de ani, era extaziată la vederea celui care, încet, se dezvăluia drept un bărbat nu doar senzual, ci şi sensibil.

Pe durata primei pauze de publicitate, rămase înmărmurită. În cele din urmă, se întoarse spre el, impresionată.

– Cum ai reuşit? întrebă uimită.

El ridică din umeri şi strânse din buze.

– Eu, Todd şi Kate am făcut nişte reeditări. Chiar şi Folly ne-a ajutat.

– Folly?

– Poţi fi sigură. Nu e prost şi recunoaşte de la prima vedere dacă ceva este bun.

Se lăsă pe spate, prea şocată ca să vorbească. După o clipă, întrebă:

– Ce ai folosit în loc de marea întâlnire?

Zâmbi maliţios, apoi făcu semn spre televizor, când reîncepu emisiunea.

– Uită-te şi învaţă, o tachină el.

Neştiind ce să spună, simţindu-se copleşită, se întoarse spre televizor. Ochii ei se făcură mari şi rămase cu gura căscată când primi răspunsul. Ben în bucătărie, cu şorţ, servea un uriaş mic dejun şi făcea pe bărbatul nebun după Julia, iar Julia rămânea fără cuvinte.

– Asta a fost una dintre cele mai grele editări, explică el.

– De ce?

– După cum s-ar putea să-ţi aminteşti, zise el încruntându-se teatral, erai fără cuvinte pentru că nu vorbeai cu mine, nu pentru că te lăsasem eu fără cuvinte.

Ea râse în hohote, iar groaznica strângere de inimă pe care o simţea de când intrase Ben pe uşă începu să slăbească. Îşi adună genunchii la piept şi privi mai departe emisiunea, cu atât mai nerăbdătoare, cu cât ştia că avea audienţă.

Nici chiar cu puţin înainte de terminarea emisiunii nu avea habar cum încheiase Ben. Dar, câteva clipe mai târziu, primi răspunsul.

Lacrimile pe care se luptase să şi le stăpânească îi umplură obrajii, în cele din urmă, când văzu imaginile cu Ben intrând în sufragerie.

Acel Ben, care stătea lângă ea pe canapea, şopti:

– N-o să crezi cât de greu a fost să obţin imaginea aia cu mine intrând în sufragerie, fără să ştii tu. Jesse m-a ajutat şi am filmat-o noaptea trecută, când tu dormeai.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că voiam să mă asigur de reușită, înainte ca tu să-ți faci speranțe. N-am vrut să te dezamăgesc iar. În plus, îi cuprinse mâinile cu ale lui și o privi în ochi, îți eram dator.

– Mereu spui asta, iar eu îți repet că nu îmi datorezi nimic.

– Ba da. Îți datorez aceeași bunătate și afecțiune pe care mi le-ai oferit tu toată luna asta. Ai fost mereu alături de mine. Și am vrut să-ți răspund cu aceeași monedă.

– Ben...

– Ș-ș-ș-t, urmărește restul emisiunii.

Când se întoarse spre televizor, văzu cum Ben-Bărbatul-Primitiv se apropiase de cameră îmbrăcat în geaca lui de piele. Arăta mai sexy ca niciodată.

Bărbatul de dincolo de ecran îi zâmbi. *Poate că nu sunt bărbatul sensibil perfect...*

Julia râse printre lacrimi.

– Nici atunci când încercai să mă ajuți nu am reușit să te fac să porți smoching și să-mi aduci trandafiri!

Dar m-ai schimbat, zise el, către cameră. *M-ai schimbat, dar, și mai important, m-ai salvat. Poate că am cedat greu, dar m-ai învățat cum să fiu mai bun.*

El zâmbi, cu zâmbetul acela sexy, care frângea inimi, și zise, tot în cameră. *Ce zici, îi dai o șansă bărbatului primitiv care se străduiește să fie un tip sensibil?*

Pe canapea, în timp ce începea muzica și apărea genericul, se întoarse spre el.

– De ce? De ce ai făcut asta? Spune-mi sincer...

O privi îndelung, încercând să o înțeleagă, iar ea începu să dea semne de agitație. Ce tot spunea bărbatul ăla? Că o făcuse doar pentru că a vrut să-i mulțumească sau era vorba de vechea scuză, că îi era dator – că nu era mai mult de atât?

– Am vrut să fiu Făt-Frumosul tău, călare pe un cal alb...

Ea se înfioră, uimită, auzindu-l.

El îi luă mâna.

– Tipul care a fost lângă tine când aveai mai mare nevoie. Am vrut să te uiți în ochii mei cu toată dragostea pe care o ai de dat și să mi-o oferi mie.

– Oh, Ben, șopti ea.

– Am vorbit serios când am spus că te iubesc, adăugă el. Și am vrut să fac orice ca să-ți dovedesc asta.

Își aruncă brațele în jurul lui și îl îmbrățișă strâns. Nu se mai gândi să fie relaxată și greu de cucerit, sălbatică și sexy. Voia doar să îl țină lângă ea pe bărbatul acela.

– Te iubesc, Ben Prescott. Și iubesc faptul că ești cavalerul meu în armură strălucitoare și că mi-ai salvat ziua.

– N-am salvat nimic, zise el ținând-o strâns. Doar te-am ajutat. Asta e chestia pe care tu niciodată nu o înțelegi. Nu trebuie să faci totul singură.

Ea începea să înțeleagă asta. Realiza că mereu avusese impresia că trebuia să se lupte de una singură, să-i ajute pe alții și să nu-i lase pe oameni să se apropie de ea cu adevărat. Înainte, se umfla în pene că era

puternică și independentă și că făcea totul în stilul ei, de una singură.

Dar acum știa că era altfel. Nu putea face totul singură. Și nu era o crimă să-i lase pe oameni să o ajute. Succesul emisiunii ei era rezultatul muncii în echipă.

– Și așa ajung la altă chestiune, zise el.

– La ce anume?

– Mă întreb dacă ai avea nevoie de un partener.

– Un partener?

Îl privi curioasă.

– Prescott și Boudreaux. Producători.

– Adică să lucrăm împreună?! Tu și eu?

– Dap.

– Dar tu ești polițist.

– Am fost. Cred că Serpico a avut dreptate când s-a lăsat și a început să facă filme.

Râse din nou la neașteptata surpriză și bucurie de a fi parteneră cu acel bărbat. Totuși, mai era ceva...

Îl privi printre genele lăsate.

– Cred că *Boudreaux* și Prescott sună super, ca echipă. Adică, dacă poți lăsa primul loc unei femei...

Acum, el fuse cel care râse.

– Ce zici de jumi-juma?

Aprobă din cap.

– Adevărul e că așa voiam și eu.

– Atunci, s-a făcut.

Își strânseră mâinile, dar când ea vru să se dea înapoi nu-i dădu drumul.

– Am vorbit serios, șopti el răgușit și îi sărută vârfurile degetelor.

– Iar eu am zis *da*.

– Dar vreau mai mult decât un partener de lucru. Îmi acorzi o șansă?

Inima ei tresări când realiză că o cerea în căsătorie.

– Unui băiat rău? întrebă ea cu un zâmbet fals neîncrezător.

Dar el nu zâmbea. Expresia lui devenea serioasă.

– Unui bărbat care te iubește. Unui bărbat care nu și-a dat seama că e în stare să iubească atât de mult. Nu până...

Vocea lui se stinse, dar se forță să scape de emoții.

– ...când am văzut-o pe Sonja că întoarce arma spre tine... când mi-am dat seama că te-aș putea pierde...

Ea își puse palma pe obrazul lui și îl întrerupse, iar brățara îi alunecă în jos de pe încheietură, zăngănind, ca de obicei.

– Așa cum mi-ai spus și tu mie, nu s-a întâmplat nimic. Toată lumea e bine. Iar eu te iubesc. Așa cum te-am iubit din prima zi în care te-am văzut și când arătai a cel mai rău băiat pe care îl văzusem eu vreodată.

O strânse în brațe și își îngropă fața în părul ei.

– Asta înseamnă *da*? Îmi acorzi o șansă?

Ea se trase în spate, suficient să îl poată privi. Apoi făcu ce își dorise să facă de multe zile. Îl sărută, lung și senzual, un sărut plin de pasiune.

– Da, zise respirând aproape de el. Dacă tu poți acorda o șansă unei fete rele care încă nu prea știe cum să fie bună...

Epilog

Julia stătea cu cele mai bune prietene ale ei în jurul mesei din bucătărie. Pentru o clipă, rămaseră tăcute, liniştite şi fericite. În ultimele nouă luni, vieţile lor se transformaseră irevocabil. Totuşi, cu toate schimbările petrecute, multe lucruri rămăseseră la fel. Julia revenise la pantalonii ei cu model leopard şi la pantofii cu toc. Chloe încă avea bretonul care îi scotea în evidenţă minunaţii ochi albaştri. Kate, tot cu zulufi, purta pantaloni cu dungă şi un sacou elegant, din bumbac. Iar bărbaţii aleşi să le fie iubiţi le adorau exact aşa cum erau ele.

În ceea ce o privea pe Julia, totul era perfect.

Când începură să vorbească, o făcură toate odată.

– Ben nu te-a cerut în căsătorie încă? întrebă Chloe.

Kate se aplecă spre ea.

– Ți-a pus întrebarea noaptea trecută? Sunt sigură că s-a întâmplat noaptea trecută. Iar dacă nu, cred că e timpul să îl ceri tu pe el!

Julia luă o gură de ceai și le zâmbi prietenelor ei.

– Nu, nu m-a cerut. Și, nu, nu am de gând să îl cer eu pe el.

Chloe oftă frustrată.

– Scuze, dar, pur și simplu, nu înțeleg, zise ea.

Kate fu de acord.

– N-are nici o logică. E clar că te adoră, iar tu îl adori pe el. Și au trecut patru luni, iar noaptea, el se duce la apartamentul lui, tu rămâi aici – asta, după ce a locuit cu tine o lună! Nu ești logodită și nici măcar nu locuiți împreună!

Julia zâmbi și, în ciuda hainelor ei cu model leopard, se simți uimitor de jenată de acea discuție.

– Cred că fata asta rea e, de fapt, una de modă veche.

Gândul o surprinse și o înfioră. Îi plăcea ideea unei perioade de întâlniri ca pe vremuri, iar ea și Ben exact asta făceau. După ce fuseseră obligați să stea împreună, la plecarea lui Chloe și a lui Sterling în luna de miere, acum Ben era gentlemanul perfect, o suna și o invita să iasă cu el. La o cină la lumina lumânărilor, la plimbări călare pe malul râului, la picnicuri pe munte. O curta. Iar ea savura fiecare clipă.

Trecuseră patru luni de când prima ediție a *Bărbatului Primitiv* fusese un succes. Partner Productions avea câteva emisiuni promițătoare în pregătire. A doua ipotecă pe casă fusese plătită. Julia își pusese ordine în viață.

Și îl avea pe Ben alături.

În adâncul sufletul ei, știa că se vor căsători. Știa că o va cere. Abia aștepta ziua aceea, cu nerăbdare și cu siguranța că aveau un viitor minunat în față. Dar o să se întâmple și asta la momentul potrivit – nu în grabă sau forțați, cum fuseseră la început.

Un sunet asemănător cu al unei lopeți se auzi afară și atrase atenția femeilor.

– Ce-o fi? întrebă Kate.

Cele trei prietene se grăbiră s-ajungă la ușa din spate. Îi văzură pe cei trei bărbați pe care îi iubeau înconjurând un loc din curtea Juliei, imediat lângă alee. Ben săpa sub soarele cald de martie. Jesse și Sterling îi dădeau inutile instrucțiuni.

Kate, Chloe și Julia ieșiră în curte.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Chloe.

Sterling întinse brațul și o trase pe soția lui lângă el. Jesse luă mâna lui Kate și o strânse aproape.

Julia rămase în urmă și studie scena. Prietenele ei și iubiții lor. Ben săpa o groapă. Iar pe jos era ceva înfășurat într-un sac.

Ben se îndreptă și se sprijini de coada lungă din lemn a lopeții. O privi pe Julia, ca și cum nu mai era altcineva acolo.

– Ce-i acolo? întrebă Kate.

Ben se uita doar la Julia.

– Ceva ce am încercat să găsesc de câteva luni.

– O tufă de trandafiri, șopti Julia.

– Nu e originalul, recunoscu el, fără să-și ia ochii de la ea. Dar e mai aproape de original decât trandafirul

din sticlă pe care ți l-am dat înainte să înțeleg pe deplin ce însemna tufa aia pentru tine.

Inima îi bătea nebunește în piept și simți că ochii i se umplură de lacrimi.

– Mi-ai adus altă tufă de trandafiri.

– Nu orice tufă de trandafiri. Jesse m-a ajutat să găsesc la același producător aceeași specie de trandafir. Exact ca acela pe care-l aveai de la tatăl tău. Doar că ăsta nu are flori roșii.

Îi zâmbi cu mult drag, mai mult decât își putea ea imagina.

– Oh, Ben, șopti ea.

El lăsă lopata, făcu cei câțiva pași care îi despărțeau și o luă de mână. Apoi, cele trei femei traseră adânc aer în piept când îl văzură că îngenunchează în fața ei.

Vocea lui era răgușită și profundă când rosti:

– Am vrut să fiu sigur că pot să-ți ofer niște trandafiri roz pentru toată viața.

Ea își lăsă inima să explodeze și – pentru prima dată – înțelese ceva. Ceva despre dragoste și dăruire, despre a-l înțelege pe cel de lângă tine până în străfundurile ființei lui.

Îngenunche și ea punându-și mâinile pe fața lui.

– Te iubesc, Ben.

Ea simți cum strânsoarea din jurul inimii lui cedează la acele vorbe, ca un fel de eliberare. Văzu cum ultima urmă de întuneric dispare de pe fața lui, poate chiar din sufletul lui. Și, cu un râs plin de bucurie, o trase spre el și o sărută pe păr.

– Te căsătorești cu mine? întrebă el cu voce plină de emoție. Vrei să fii soția mea?

Așteptase asta, acel moment perfect, când amândoi vor ști că e cel potrivit. Julia râse printre lacrimi și-și dădu fâu liber tuturor emoțiilor pe care le simțea, fără să se mai teamă de intensitatea lor.

– Da! Da, mă mărit cu tine. Mă mărit cu tine pentru că te iubesc și pentru că mă iubești... și pentru că mă înțelegi cu adevărat.

Își lăsă capul pe spate și îi zâmbi.

– În plus, cum aș putea să-i rezist celui mai sensibil și mai sexy bărbat pe care îl cunosc?